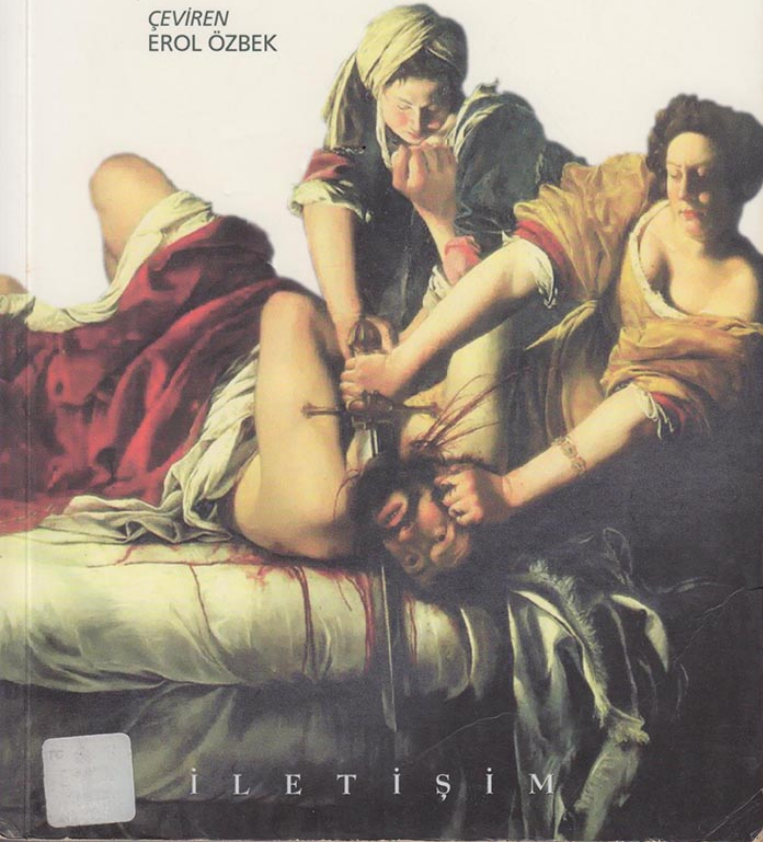
INGRID NOLL

SEVDİKLERİMİN KELLELERİ

ÇEVİREN
EROL ÖZBEK



İLETİŞİM

INGRID NOLL 1935'te Şangay'da doğdu. Çocukluk yıllarında kısa hikâyeler yazmaya başladı. Bir süre Bonn Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı ile sanat tarihi eğitimi aldı. 1994'te *Sevdiklerimin Kelleri* ile Glauser Ödülü'nü alan Ingrid Noll'ün diğer önemli eserleri *Soğuktur Akşam Rüzgârı* (Can Yayınları, 1999), *Der Hahn ist tot, Die Apothekerin, Der Schweinepascha*'dır.

Die Häupter meiner Lieben
© 1993 Diogenes Verlag AG Zürich
Akcalı Telif Hakları

İletişim Yayınları 670 • Çağdaş Dünya Edebiyatı 147
ISBN 975-470-844-4
© 2000 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2000, İstanbul (1000 adet)

EDİTÖR Bahar Siber
KAPAK Utku Lomlu
KAPAK RESMİ Artemisia Gentileschi'nin "Judith Beheading Holophernos" (1620) adlı tablosundan detay
KAPAK FİLMİ Diacan Grafik
UYGULAMA Hasan Deniz
DÜZELTİ Serap Yeğen
MONTAJ Şahin Eyilmez
KAPAK BASKISI Sena Ofset
İÇ BASKI ve CİLT Şefik Matbaası

İletişim Yayınları
Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34400 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

INGRID NOLL

Sevdiklerimin Kelleleri

Die Häupter meiner Lieben

ÇEVİREN ***Erol Özbek***



iletişim

İÇİNDEKİLER

1 Fil grisi 7
2 Su yeşili 17
3 Kan kırmızı 30
4 Acem pembesi 44
5 Kara cuma 59
6 Siena 73
7 Safran sarısı 86
8 Gri üstüne gri 100
9 Altın dana 113
10 Taze dul 126
11 Mermer beyazı 140
12 Pembe bulut 155
13 Incarnato 171
14 Beklenmedik sürpriz 191
15 Cam kadar berrak 207
16 Ak kor 227
17 Sedef rengi 238

1
Fil grisi

Otobüste mikrofona el atıp, Almanca konuşan turistlere Floransa'yı tanıttığımda, beni cep harçlığını artırmaya çalışan bir edebiyat öğrencisi sanıyorlar. Beni şirin buluyorlar: yaşlı bir çift yüzüme karşı, "Senin gibi bir kızımız olsaydı keşke," diyor. Bir insanın iç ve dış görünüşlerinin hiç de aynı olmak zorunda olmadığını hâlâ öğrenmemişler.

Turistlerim Toskana gezisine genellikle buradan başlar ve Liret'in sıfırlarını hesaplamakta zorlanırlar. Bu yüzden bahşişi fazla yüksek tutacaklarını düşünür insan, ama ne yazık ki tam tersi olur. Hiç değilse biraz yolumu bulayım diye, şehir turunun sonunda kuzucuklarımı cep hırsızlarına ve kapkaççılara karşı uyarıyorum ve ibret örneği olarak da, Leipzig'li emekli kadının hikâyesini anlatıyorum; yetmişinci doğum günü öncesinde bu kadının tüm akrabaları birleşerek ona, yıllardır hayalini kurduğu İtalya turunu hediye etmiştir. Birkaç gün önce de kadıncağızın bütün parası çalınmıştır. Emekli kadın için para toplamak üzere bir sigara kutusu dolaştırıyorum. Çoğu, komşu gözler dikkatle kendilerini izlediği için hayli cömert davranıyor.

Turdan sonra parayı otobüsün şoförü Cesare ile paylaşıyorum. Bu bir tür sus payı, Saksonyalı teyzeyi acenteye anlatmasın diye.

Cesare arkamdan, benim vicdansız olduğumu söyler. Böylesi bir mizacın kökleri elbette ki çocukluğa dayanır; benim örneğimde çocukluk, gri bir kurşun kütlesi gibi ruhsal çöplüğümü ağırlaştıran sağır bir melankoli ve kaybolmuşluk dönemiydi. Ancak Cornelia ile tanıştıktan sonra işler yolunda gitmeye başladı ve böylece de, insanı hasta eden öğeleri devre dışı bıraktım.

Çocukluğumda, ihtiyacım olan şeyler bana verilmezdi. Nelere ihtiyacım olduğunu doğru dürüst bilmiyordum bile; bugün açık bir şekilde, bunların sıcaklık ve neşe olduğunu biliyorum. Her insan gibi, sevilmek istiyorum, biraz espri, biraz macera istiyorum; mizah duygusuna sahip, hazırcevap arkadaşlarım olsun istiyorum. Bir tutam tahsil ve kültür de eksik olmamalıydı. Evde bütün bunlar yoktu. Temel tutum bezgin bir öfkeydi. Daha sonraları, eksik olanları kendim alıverdim; bunu yaparken de ara sıra hedefi aşmış olabilirim.

Annem pek az konuşurdu, ama söyledikleri açık seçik bir habislik içeriyordu. Bendeki, zaman zaman şiddetle deşarj olması gereken, o bitmez tükenmez bastırılmış öfke rezervlerinin nedenlerinden birisi mutlaka buydu.

Ben daha çok küçükken, öğle yemeğinde naif ya da aklıma geliveren bir söz etmeye cüret ettiğimde, nefret edilesi ağabeyim ile annemin bir an göz göze gelerek fikir birliği içinde olduklarını gösterdiklerini görmezden gelemezdim. Bu bakış bana, pek çok kere benim ve toyluğum hakkında konuştuklarını ve bunu gelecekte de sık sık yapacaklarını anlatıyordu. Ben de haftalarca susuyordum. Bastırılmış öfkem, sinsileşmeme neden oldu.

Ağabeyim Carlo on dört, ben ise on yaşındayken, onun gizlice satın aldığı sigaralarını çaldım ve okula giderken

başka evlerin önündeki çöp tenekelerine atıverdim. Benim korkak ve aptal olduğumu düşündüğünden ve dahası, onun sigara içip içmediğine aldırış etmediğimi bildiğinden, hiçbir zaman benden şüphelenmedi. Annemizin onun sırrını keşfedip sağlığını harap etmesine gizlice engel olduğunu düşündü.

Hırsızlık yaptım. Beni hiçbir zaman suçlamadılar, çünkü malı çalınanlar, bir hırsızın çaldıklarına sahip olmak istediğini varsayıyorlardı. Küçük bir kız sigarayı ne yapsındı? Pahalı kokunun herkesin dikkatini çekeceği belliyken, teyzesinin parfümü ne işine yarasındı? Ev anahtarları, pasaportlar, öğretmenlerin gözlüklerini çalıyordum; hemen atmak üzere; L'art pour l'art [Sanat için sanat]. Çaldığım eşyaları ancak yıllar sonra elimde tutmaya başladım.

Eğer babam beni bu kadar erken yaşta terk etmiş olmasaydı, belki kişiliğim başka türlü gelişirdi. Ailemizi değil de beni terk ettiğini özellikle söylüyorum, çünkü hissettiğim buydu. Yedi yaşındaydım bu olduğunda ve o zamana kadar onun prensesiydim.

Ailemizde, tıpkı Rönesans komedilerinde olduğu gibi iki âşık çift vardı: asil bir çift - kral ile prensesi - ve bir hizmetçi çift - annemle ağabeyim. Kral bana "Prenses Maja," daha sonraları da "Veliaht prenses Maja," diyordu. Babamda üstünde bir kıza hizmet eden İspanyol saray kadınlarının resminin bulunduğu bir takvim yaprağı vardı. İnce ve açık kumral saçlarım, o prensesin sarı saçlarına zıt oldukları halde, babam ona benzediğimi iddia ediyordu. O resmi seviyordum.

Bir süre önce, bir röprodüksiyon satın alıp aynamın yanına astım. Resmin tam ortasında sevimli veliaht prenses Margarita duruyor; ciddi çocuk yüzünü, ipek yumuşaklığındaki saçlar kuşatmakta. O da yetişkin kadınlar gibi sert bir yakalık takmış, muhtemelen onu öyle dik durmaya zor-

layan şey budur. Margarita, herkesin etrafında pervane olduğunun farkında görünmekte. Resmin sol tarafında, ressamın çalışırkenki portresi yer almakta; güzel, kendine güvenen bir erkek. Sağda ise, gözünü kısmış, şiş yüzlü bir cüce kadının görüntüsü, onunkiyle tezat oluşturmakta. Kadının yanında bir çocuk ya da cüce bir çocuk narin ayağıyla, uyuklayan köpeği kovmaya çalışmakta, ama sonuç alamamakta. Köpek, bu güzel tabloda huzur ve vakar timsali. Tarihî önem taşıyan, ama beni ilgilendirmeyen başka kişiler de görülmekte. Arka plandaki renkler gri, yeşilimtrak, toprak; ön planda hafif bir fildişi hakimiyeti var, arada birkaç fırça darbesi halinde karanfil kırmızısı. Tüm ışık veliaht prensesin üzerinde toplanmış gibi görünmekte.

Babam da, tıpkı uzun zaman önce veliaht prensesin tablosunu yapan ve arka planda boy gösteren o adam gibi, ressamdı; beni terk ettiğinde kendi tablolarının da hepsi birden kayboldu. İspanyol prensesin olduğu takvim yaprağını bir komodinin altında, buruşmuş ve bir yerinden yırtılmış halde buldum. Katlayıp Diercke Dünya Atlası'nın arasına sakladım, orada ağabeyim onu buldu ve yırttı.

Ağabeyim, hiçbir zaman bir prens olmamanın, kız kardeşinin kendisinden üstün tutulmasının acısını çekmiş olmalı. Elinden geldiği her fırsatta intikam alırdı.

Sofrayı çoğunlukla ben kurmak zorundaydım. Bir keresinde halının kıvrılmış köşesine ayağım takılıp tökezledim ve üç fincan, fincan tabağı ve tabak kırıldı. "Porselen dükkânındaki fil gibi," deyiverdi annem. "Veliaht prenseslikten filliğe," dedi Carlo. Annem gülüverdi: "Gaddarca, ama iyi söz doğrusu."

Artık dişi fildim. Ağabeyim yıllarca bu lakabı kullandı. Annem gerçi mecbur kaldıkça bana "Maja," diye hitap etti, ama zaman zaman içeri girdiğim sırada, Carlo'ya, "Fil geliyor," dediğini duyardım.

Kül kedisi kraliçe olur, çirkin ördek kuğuya dönüşür. Hayalim ünlü olmak ve dünyayı fil ayaklarımın altına almaktı. Onbeş yaşımdayken şarkıcılığa, ikinci bir Callas olmaya karar verdim. O andan itibaren annemle Carlo habire *Carmen*'deki o aryaya tahammül etmek zorunda kaldılar. Sesim gür, yorumum ateşliydi. Ne ses, ne müzik yeteneğim vardı, ama iyice deşarj olabiliyordum. "Yine filaryasını söylüyor," derdi annem.

Bir keresinde bir sınıf arkadaşım da, ağabeyimin bana hitabını duydu. Ertesi gün sınıfta kulakları sağır edici bir Tarzan bağırışı ile karşılandım. Okulda bile fil olmuştum.

File mi benziyordum? Boy ve ağırlık itibarıyla insan normlarına uygundum, ayaklarım narindi, burnum hiç de hortumu andırmıyordu ve hareketlerim de ne dengesiz ne de patırtılıydı. Bir tek kulaklarım standarda tam anlamıyla uygun değildi; gerçi ortalama büyüklükteydiler, ama kepçe kulak gibi duruyor, düz lülelerimin arasından sırıtıyorlardı. İyice büyüyene kadar annem saçlarımı yıkadıktan sonra saçımı merhametsizce tarardı, bu sırada tarağın dişleri kulağıma takılır ve onu aşağı kıvırırdı. Yetişkin olduktan çok sonra aynı beceriksizliği zaman zaman bir kuaförün yaptığı da olurdu. Bu gibi durumlarda hemen bedenimin tüm tüyleri ürperir ve annem aklıma gelirdi; annem başka faaliyetler sırasında da bende bedensel bir huzursuzluk yaratırdı: sivri parmağının omuzlarıma gitmesi, kavuşturduğu ellerinin gürültüyle çıtlaması, cam silerken çıkarttığı tüyler ürpertici gıcırtı sesleri.

Annem, filsiliğimi dış görünüşüme de yansıtmamı sağlardı. Kışlık mantoya ihtiyacım vardı ve kan kırmızısı bir manto istiyordum. Sözüm ona, yeni bir manto almaya para yoktu. Annem lama yününden aile yadigârı bir pelerinden gri bir kap diktirdi ve bu kapın içinde gerçekten de biçimsiz bir hal aldım. Ayakkabılarım bile gri ve bir numara büyük seçilirdi, kapa uysunlar ve bir yıl sonra da giyebileyim diye.

Bir bayan öğretmen sınıf arkadaşlarımın çıkardığı fil çığlıklarını duydu ve bütün üzüntüm içerisinde kasım ayının sisleri arasında yürümekte olduğum bir sırada karşıma çıktı: "Maja Westermann, bu tür şakalar zamanla hallolur! Kaldı ki, bir filin gücünü küçümseme sakın; güçlü bir kadın olmak, insanın isteyeceği bir şeydir!"

Ama ben güçlü olmak istemiyordum. Aşık olmuştum ve kafamda artık yalnız aşka yer vardı. Tabiî bu ilk değildi. Hatıralarımın uzanabildiği en eski zamanlarda bile aşk vardı ve aşkımın ilk nesnesi babamdı. Beni terk ettiğinde bir yıl yas tuttum.

Geçenlerde eski coğrafya öğretmenim, karısıyla birlikte turist otobüsüme bindi; paskalya tatiliydi ve bundan istifade, İtalya'ya küçük bir kültür gezisi yapmaktaydı. Üç yıl önceki mezuniyetimden beri onunla görüşmemiştik, ama birbirimizi derhal tanıdık, nezaketle selamlaştık ve binbir iyi temenniyle ayrıldık. Aylar boyunca fantezilerimin merkezi olduğunun farkında bile değildi. Bir tek Bay Becker ve opera yıldızı olarak kariyer yapma hayalim, depresyonlara sürüklenmemi önledi; okul günlerim ve aile hayatım o kadar gri ve pusluydu. Geleceğe ilişkin bu dileklerimin ikisi de birbirinden gerçekdışıydı. Bu arada öğretmenimin tarağı bende hâlâ durur, evine yaptığım tek ziyaret sırasında hatıra olarak yürütmüştüm de.

O sıralar neredeyse otuz yaşındaydı ve ben, bende Ödipus kompleksi olduğundan bile endişe etmiştim. Bir gün içinde coğrafya dersinde yıldız öğrenci oluverdim.

Coğrafya dersinde tarihî, ekonomik ve siyasi bağlamlar ele alınıyordu. Bay Becker, öğrencilerin çoğunun gazetelerde sadece spor sayfalarını ve sinema ilanlarını okuyup, politika ve ekonomi haberlerini es geçmelerine kızıyordu. Gazeteyi hiçbir tereddüt duymadan elimden koparıp alan Carlo ile

her sabah kavga ediyorduk. Derste Çad, Nijerya ve Sudan'daki kuraklık felaketlerinin ekonomik sonuçlarını ele aldığımız zaman, sınıfta parmak kaldıran tek kişi bendim. Daha Bay Becker'in bana soru sormasına kalmadan birisi bağırdı: "O tabiî bilir, ne de olsa Afrika onun anavatanı!"

"Afrika'da mı doğdun?" diye sordu Bay Becker, ilgilenmişti, işin aslını bilmeden. Sınıf arkadaşlarımın çıkardığı fil çığlıkları arasında gerçekten bir fil gibi sağa sola çarparak kendimi dışarı attım ve bu arada iki sandalye devirdim. Spor salonunun önünde alçak bir duvarın üstüne çöktüm ve kâğıt mendillerimi tükettim. Bir yandan da, öğretmenimin beni arayıp bulacağını umut etmekteydim. Belki de ona, açık fikirli bir kadın olduğumu ima edebilirdim. Ama kimse gelmedi. Sonradan sınıftaki kızlardan biri bana şöyle dedi: "Afrika meselesi için kusura bakma - ama senin Hindistan türünden olduğunu nereden bilebilirdik ki?"

Kimi zaman fezaya uçsa keşke diye düşünsem bile, annemin hiçbir şeyini çalmazdım. Paramız azdı. Ağabeyimden -çünkü annem hiçbir zaman bundan söz etmezdi- babamızın zaman zaman bir havale gönderdiğini, ama bunların çok düzensiz olduğunu ve bunlara güvenip hesap yapılamayacağını öğrenmiştim. Annem yaşlılara bakıcılık yapıyordu ve bunun onun için en uygunsuz meslek olduğu kesindi. Yaşlı bakımı kursuna gitmesinin nedeni, bunun diğerlerinden çok daha kısa bir kurs olmasıydı. O zekâsı ve hızlı tepki verme becerisiyle her türlü büro işini kolaylıkla öğrenebilirdi. Onun yerine elleri hoyrat, kalbi taşlaşmış halde, yaşlı insanlara sanki birer odun parçasıymışlar gibi bakıyordu.

Annemden bir şey çalmama nedenim sırf yoksulluğumuz değildi. Asıl sebebi, mutsuz, acı verici bir içtenlikle onu seviyor olmamdı. Yaşım ilerledikçe onun, yaraları asla iyileşemeyecek bir yaralı olduğunu gittikçe daha iyi anladım. İkimiz de kendimize göre kralı kaybetmiş olmanın yasını tu-

tuyorduk, ama birbirimize yardım edemiyorduk. O zamanlar tabiî ki, ileride babamın beni büyük bir hayal kırıklığına uğratacağını aklımın ucundan geçirmiyordum. Ağabeyimi, kocasının bıraktığı sevgi boşluğunu dolduracak biri olarak gördüğü halde, annem bana az da olsa bağlılık duyuyordu. Habisliklerine ve benim arzu ve ihtiyaçlarımı algılamayı sürekli reddetmesine rağmen, benim okuldan ayrılma planlarıma şiddetle karşı koydu.

"Bir gün pişman olacaksın" idi, okul bezginliğime karşı başlıca argümanı. Sınıfımızın en güzel kızı okulu yarım bırakıp bir eczanede staj yapmak istiyordu. Böylece, insanın saatlerini sakil bir sınıfta geçirip durmak yerine kendi parasını kazanmasının ne kadar harika olduğu fikrine kapıldım. Ama, bir stajın doğru fikir olduğundan da emin değildim. Okul sıkıcı bir park yeri gibiydi. Çok fazla inatçılık etmeyip annemin beni okumaya devam etmeye ikna etmesine izin verdim. Bugün, onun bu tavrı alma nedeninin sadece gurur olmadığını, sevgi de olduğunu düşünüyorum. Para kazanıyor olsaydım, annemin işi daha kolay olurdu. Bu, onda olumlu saydığım az sayıdaki şeylerden birisidir.

Ayrıca, sonuçta o fil kılığı yüzünden ona şükran duydum. Öncesinde o Lama kapı giymekten var gücümle kaçınırken (ancak kışın her zamankinden daha soğuk geçmesi, yünün sıcaklığını tercih etmeme neden olmuştu), sonra öyle bir zaman geldi ki, artık ılık bahar günlerinde bile bu kabuğumu üstümden çıkartmaz oldum.

Bay Becker, teneffüsler sırasında okul bahçesinde moda defilesi yapan onca şık ceket ve manto arasında en çok benim gri çaydanlık örtüsünü beğendiğini söylüyordu.

"Sen bir bireycisin, Maja. Ben de tıpkı senin gibiydim, hiçbir zaman herkesle aynı olmak istemezdim."

Bu fil kılığını gönüllü olarak tercih etmiş olduğumu varsaymıştı gerçi, ama şimdi bu kılık onun sözleriyle asillik

mertebesi kazanıyordu. Öz bakımından bir ortaklığımız olduğunu düşünmesi beni mutlu etmişti. Ona gülümsedim.

Aşk hakkındaki bilgim teorikti ve kitaplardan geliyordu: *Anna Karenina* ve *Madame Bovary*. Kadınların kendilerini adadıklarını ya da feda ettiklerini okumuştum. Ama hayallerimde dünyaca ünlü bir şarkıcıydım ve Bay Becker'e kendini bana vermesine izin verdiğim için o bana minnet duymalıydı.

Gayretli, ama dar kafalı bu öğretmeni geçenlerde sadık eşiyle birlikte otobüsümün içinde gördüğümde, o zamanki kibrime şaşmadan edemedim. Dahası, ben vaazımı okuduktan ve o da bağışını verdikten sonra zavallı Bayan Becker'in hâlâ açık duran el çantasının içine rahatlıkla elimi uzatabilirdim. Ama Cesare beni dikiz aynasından görüyordu ve tasvip etmeyen bir tavırla kafasını sallıyordu.

On altı yaşımda Cornelia ile tanıştığımda, Bay Becker'in miyadı dolmuştu, ama gri kap duruyordu. Onu sevmeye başlamıştım. Annem, bir yıl önce noelde bana almasını dilediğim ve şimdi ucuzluktan alabildiği kırmızı mantoyu bana noel hediyesi olarak verdi. Herhalde dişi fil kılığında dolaşmamın ikinci yılına girdiğinin ve artık biraz zarafete hakkım olduğunun farkındaydı. Ne yazık ki artık çok geçti. Annem çok üzüldü, ama kırmızı mantoyu hiç giymedim, gri kalmak istiyordum.

Otobüsümde gri bir fare olmaktan çıkıyorum, bir tür hostes kılığındayım, koyu yeşil döpiyes, beyaz bluz ve boğazımda kırmızı ipek eşarp - yani İtalyan ulusal renkleri. Ayakkabılarım da kırmızıydı; turistlere habire, bu şık ayakkabıları satın aldığım yeri tarif etmek zorunda kalıyorum. El çantamda ayrıca Almanca konuşan bir doktorun ve bir rahibin adresleri var, gerçi rahibin adresi sadece bir kere istendi benden.

Büyük bir titizlikle Almanya'nın uluslararası telefon kodunu, tatil günlerini ve dükkânların kapanış saatlerini, posta ücretlerini, hatta sesimi alçaltarak söylediğim, ne kadar bahşiş vermenin âdetten olduğu bilgilerini de not alıyorlar.

Ama üç saat otobüs yolculuğu, gezip görmeler ve birkaç fotoğraf molasından sonra, değerli tavsiyelerim çoktan unutulmuş oluyor ve tekrar yanlarındaki paranın üstündeki bir sürü sıfıra korkulu bakışlar atıyorlar. Ama hesap makinesini çıkarıveren doğrucular da eksık olmuyor; bunları da pek sevebilmiş değilim, çünkü bağış yaparken içtenlik olmuyor onlarda ve ne başkalarının talihsizliğine kötücül bir sevinç duyuyorlar, ne de gözleri nemleniyor.

Cesare'nin keyfi yerindeyse beni koca otobüsle eve bırakıyor, tabiî aslında bu kesinkes yasak. Başlangıçta bu tür kuralsızlıkları asla yapmazdı, ama zamanla ondaki tutukluğu kırabildim. Hiçbir zaman inip de pembe villada bir espresso içmez, çünkü adeta, kapıların arkasında Sodom ve Gomore'nin* saklı olduğundan korkmaktadır.

Ona yalnız mı, başkalarıyla birlikte mi yaşıyorum, akrabalarım, dostlarım var mı, hiç söylemem. Hareketli geçmişim onu alâkadar etmez; ayrıca geçmişimin onun benim hakkımdaki fantezilerini ve kuşkularını bir hayli aştığından eminim.

(*) İncil'de, günahkârlık egemen olduğu için Tanrı tarafından yok edilen iki kent - ç.n.

2
Su yeşili

Cesare otobüste iki sevgili tespit ettiği zaman buna bayılır ve göz kırparak ya da gülümseyerek otobüsün içindeki bu görülesi manzaraya dikkatimi çekmeye çalışır. Duygusal birisidir; çok çocuklu aileler, ak saçlı nineler ve buruşuk yeni doğmuş bebekler, onun dikkatini trafikten alıkoyup o an içinden gelen sempati gösterilerinde bulunmasına neden olabilir.

Ben farklıyım ve sevgililer konusunda problemlerim var. Bu aptal aptal birbirine hayran olmalarda, eleştiriden yoksun fikir birliğinde ve zevksiz mıncıklamalarda ne güzellik olabilir ki? Öte yandan, bu evrenin kalıcı olmadığını bilirim, bu da benim için bir tesellidir. Ama belki de bu duyarlılığım, kıskançlık duymamdan ve kendi aşk ilişkilerimden pek de gurur duymuyor olmamdandır (hiçbiri romantik değildi). Geçenlerde, yaşıtı sevgilisiyle birlikte, tıpkı yaşlı bir karı koca gibi kültür turizmi yapan on altı yaşındaki bir kız gördüm. İğrenç. Allahtan ben hiçbir zaman öyle olmadım.

Ben on altı yaşımdayken hâlâ sevgilim yoktu, ama nihayet bir kız arkadaşım oldu. Hayatımdaki en önemli kişi o oldu.

Cornelia sınıfa sonradan katıldı. Tüm insanların gözünü dikip baktığı kişilerden biriydi. Dikkat çeken bir güzelliği olduğundan değil (gerçi bir kusuru yoktu), akıl almaz bir konsantrasyon ve otantikliğin cisimleşmiş haliydi.

Cornelia tüm sınıfı bir hafta boyunca seyretti ve tüm sınıf da onu gözledi. Dilediği anda derse katılıyor, sıkça da zırvalıyor, arada dahiyane buluşları da oluyordu ve hiçbir fikri olmadığı zaman da bunu açıkça itiraf etmekten asla utanç duymuyordu. Herkes büyülendi ve onun sevgisini kazanmak için yarışmaya başladı.

Ama Cornelia tüm teklifleri geri çevirdi ve kararlı ve ısrarlı bir şekilde bana yöneldi. Talihime inanamadım. Tanrı bana, hazırcevap, esprili, hayal gücüne sahip, kızıl saçlı ve küstah davranışlı bir kız arkadaş armağan etmişti. Cornelia son derece iyi bir aileden geliyordu. Babası Çin kültürü ve edebiyatı profesörüydü ve sonradan bizzat görme fırsatı bulduğum gibi, kültürün ta kendisiydi. Neredeyse birkaç kelimede bir, araya vurgulu bir "değil mi" katıyor ve bir ders kitabı gibi konuşuyordu. Cornelia'ya evde "Cora" diyorlardı. Hatta Çinli bir öğrenci bir keresinde ona "Miss Cola," diye de hitap etmişti.

Cora bana, eski okulunda tiyatro kulisinin (dekoru bir tiyatro gösterisi için bizzat kendisi tasarlamıştı) arkasında sanat öğretmeniyle öpüştüğü için, okuldan bir bakıma kovulduğunu anlattı. İlk değildi. Ama bu kader öpücüğüne okul müdürü, okul sekreteri ve bir rehberlik öğretmeni tesadüfen tanık olmuşlardı. Cornelia buna gülüyordu. Öğretmen de başka okula geçmek zorunda kalmıştı.

Cora ressam olmak istiyordu, paket kağıdına yapılmış dev eserlerini gösterdi bana. Resimleri orijinaldi, ustacaydı; yine de hepsi hoşuma gitmedi, çünkü Cornelia iğrenme uyandı-

ran nesnelere yönelik hafif bir eğilim sergiliyordu. Ona hava atmak için, ona kleptomanimi itiraf ettim. Buna bayıldı, ama çalmak için gösterilen onca zahmetten sonra ganimeti atıvermenin pek kârlı bir davranış olmadığını söyledi. Kendisine hızlandırılmış bir hırsızlık dersi vermemi istedi. İlk defasında onun gözleri önünde Kaufhof'ta* al renkli bir ruj yürüttüm. O ise bir erkek kravatı istiyordu. Döner askının üzerinden iki tane boyunbağı çaldım, ince çizgiliydiler, ondan sonra bunları derslerde taktık. Anneme "Cora'nın ağabeyinin kravatı," dedim, Cora da kendi evinde aynı yalanı attı. Bu şekilde, kendimize giderek kişisel beğenilerimize daha uygun kılıklar düzdük. Alışılagelmiş genç kız giyiminden hoşlanmıyorduk; üstümüzdeki her şeyde olağandışı bir hava olmalıydı. Pantolon askılarımız, uzun paçalı donlarımız, kasap önlüklerimiz ve matem elbiselerimiz vardı.

Günün birinde müzede Çin porselenleri sergisi düzenlendi. Açılışta Cora'nın babası davetliler önünde konuşma yaptı. Biz de uslu kızları oynayacak, köpüklü şarap ikram edecek, tepsilerle sigara böreği ya da somon balıklı kanapeler dolaştıracaktık.

İçi dışı kültür ve sherry ile dolmuş babasının konuşmasını ilgisizce dinledim. Kafama giren tek kelime "su yeşili" oldu. Bu da neydi? Cora bana müsamahakâr davranıp, buzlu ve soluk, tuhaf gri-yeşil sırla kaplı birkaç kare ve yuvarlak kap gösterdi ve ben o an bunlara âşık oldum.

"Cora, bu su yeşili kâseye sahip olmalıyım!"

Arkadaşım başıyla onayladı. Ne bir tereddüt, ne vicdan azabı. "İnsanlar dağılmaya başlayana kadar bekle. Ortalığı toplamaya yardım ederiz."

Böylece, eşya yoksunu odamda, üstünde sır kaplamanın

(*) Almanya'nın önde gelen hipermarket zinciri - ç.n.

altına hâk edilmiş bir ejderha resminin bulunduğu, Nuh Nebi'den kalma bir porselenim oldu. Annem bu paha biçilmez eşsizlikteki eseri fark etmedi, çünkü o kadar asil, narin ve gösterişsizdi ki, eğitimsiz bir gözün dikkatini çekmiyordu.

Kâseyi çalmak çok kolay olmuştu. Müze müdürü Cora'nın babasının arkadaşıydı. En sonda, özenle seçilmiş misafirlerin sadece en kaymak tabakası kaldığında, müdür vitrinlerin kilidini açtı, kendi eliyle birkaç nadide nesneyi içinden çıkardı ve meraklı izleyicilerin dikkatini birtakım ayrıntılara çekti.

Biz boş şarap kadehlerini toplamaya başladığımız sırada, müdür ve profesörün etrafında aşağı yukarı on misafir durmaktaydı. Ben kâseyi vitrinden çıkarırken Cora bana siper oldu. Üstüne dört bardak koyduk ve Cora bu minyatür tepsiyi orada bulunan herkesin yanından uluorta geçirip, bir lavabonun bulunduğu ve şişelerin durduğu yan odaya taşıdı. Fil kapımın altına bir süre önce düğmeyle takılabilen bir kese dikmiştim ve bu kese ganimetlerimi rahatlıkla alacak büyüklükteydi. Diğer kadehleri de topladık, yan odada bulaşıkları yıkadık ve veda ettik. Cora'nın babası dalgın dalgın el salladı. "Jeunesse dorée [parıltılı gençlik]," dedi müze müdürü. Profesör servis yaptığımız için bize epey bir harçlık vermişti, çünkü serginin bizi hiç mi hiç ilgilendirmediğini sanıyordu.

Cora daha sonra, kâsenin yokluğunun iki gün sonra bir asistan tarafından fark edildiğini anlattı. Müthiş bir kargaşa çıktı. Polis ve sigorta uzmanları gizlilik içerisinde araştırmalara başladılar, çünkü misafirler ünlü kişiler olduklarından, gazetelerde bu olay hakkında hiçbir şey çıkmasın isteniyordu. Soruşturma listesi davetliler listesi üzerinden yürütüldü. Cora ile beni ise unutmuşlardı. Nihayet Çinli kültür ataşesinden kuşkulanıldı, çünkü tüm bu Çin hazinelerinin Londra ve Paris müzelerine ait olduğu söylendiğinde

onun renk vermeyen yüzünde anlık bir ürperti görür gibi olmuşlardı. Bir uzmanın işi olmalıydı, çünkü su kâse özellikle eski ve seçkin bir parçaydı, buna karşılık işin ehli olmayanların gözüne önemsiz görünmekteydi.

"Zevk sahibiymişsin," dedi arkadaşım. "Ben olsam herhalde öküz kanı rengindeki vazoyu alırdım. Ama bu dediğim sırf fantezi tabiî, çünkü böyle şeyleri senin yaptığın gibi rahatlıkla penceremin pervazına koyamam."

Nihayet sigorta şirketi, Victoria and Albert Müzesi'ne dolgun bir tazminat ödedi. Çinli diplomatın karısı benim hırsızlığımdan iki gün sonra Pekin'e gitmişti ve bu seyahati, Çinli'nin suçlu olduğunun kanıtı olarak gördüler.

Ama eninde sonunda su yeşili kâse bana uğursuzluk getirecekti.

Her şey, Carlo'nun, bir cumartesiye rastlayan yirminci doğum gününde başladı. Annemizin o hafta sonu yaşlılar yurdunda nöbeti vardı. Aslında, sevgili oğlunun doğum gününde izinli olabilmek için bir iş arkadaşıyla vardiya değişecekti. Carlo buna köpürdü. Artık, doğum gününde annesinin kek pişireceği küçük bir çocuk değilmiş; akşamleyin birlikte birer kadeh şarap içseler yetermiş.

Dolayısıyla annemiz işe gitti, Carlo da onun yokluğunu fırsat bilip küçük bir kutlama planladı. Mecburiyetten, o sırada öyle düşünmüştüm, planını bana anlattı. Birkaç arkadaşına yemek yapacaktı, ben de Cornelia'yı davet edecektim. Her şeyi onun uğruna tezgâhladığını çok sonradan anladım.

Öğleden önce beni alışverişe gönderdi, bana bir alışveriş listesi ve para verdi. Bana karşı nazik davranma oyunu bir an hoşuma gitti, ben de söz dinleyip evden çıktım, onun parasıyla kırmızı İspanyol şarabı, beyaz ekmek, peynir, üzüm, yalancı somon satın aldım, kendi inisiyatifimle de ek olarak kaz ciğeri ezmesi, havyar ve şampanya çaldım. Ancak bu, kapıldı-

ğım coşku ve alışkanlıkla yaptığım büyük bir hataydı. Daha dış kapıya vardığımda, bu enfes şeyleri onun gözleri önünde torbadan çıkarmanın yanlış olacağının farkına vardım. Sonradan, Cornelia'nın bunları evden getirdiği söylenebilirdi.

Ama kapıyı açtığımda Carlo, aldıklarıma hiç bakmadan, esrarlı bir ifadeyle beni mutfağa çağırdı. Sandalyeyi işaret etti. Heyecanla oturdum. Carlo cebinden bir zarf çıkardı ve mühim bir edayla bana uzattı. Manyak maymun, diye düşündüm, ama tabiî ki mektubun kimden geldiğini çok merak ediyordum.

"Babamdan," dedi Carlo.

İyice heyecanlandım, zarfı yırtarak açtım, okumaya başladım.

> "Sevgili oğlum, eğer yanlış hatırlamıyorsam, bugün senin doğum günün," -neden benim doğum günümü hiçbir zaman hatırlamamıştı?- "Sanma ki, sizleri unuttum. Ama, kendime yeni bir hayat kurma planlarımın boşa çıktığını utançla itiraf etmeliyim. Yıllarca, tablolarımın günün birinde satılacağını umup durdum. Muhtemelen bu, ancak ben öldükten sonra gerçekleşecek ve o zaman sizler şanslı mirasçılar olacaksınız. Karin benden ayrıldı," -Karin de kimdi, Allah aşkına?- "yalnız ve insanlardan uzak bir şekilde yaşıyorum, yıldan yıla daha sık hastalanıyorum ve berbat koşullarda yaşıyorum. Yokluktan dolayı, kan kuryeliği gibi gurur kırıcı bir işe girdim. Sana cömert bir hediye göndermeyi ne kadar çok isterdim, ama inan bana, pek çok akşam yemek yemeden yatıyorum. Sana bu satırları yazarken, artık önümde fazla zaman kalmadığını biliyorum. Maja ile senin beni affetmenizi ve ihtiyar babanızı sevgiyle hatırlamanızı diliyorum."

"Ee?" dedi Carlo.

"Kan kuryesi nedir?" diye sordum.

Omuz silkti. Ne diyeceğimizi bilmeden bakıştık.

"Nerede oturuyor?" diye sordum, ama gönderenin adresinin yazılı olmadığını kendim de gördüm. Damgaya baktık: damgayı zorlukla çözdük: Bremen. "Zavallı babamız," dedim alçak sesle.

Carlo burun kıvırdı. "Ondan önce, zavallı annemiz, de! Önce başka bir kadınla çekip gidiyor, hemen hemen hiç nafaka ödemiyor, sonra da böyle bir dilenci mektubu gönderiyor!"

"Ama bir şey istiyorum demiyor ki, nerede yaşadığını bile bilmiyoruz."

Carlo annemizin yazı masasına gitti ve oradan banka ekstrelerini çıkardı. "Geçen yıl nisanda az bir para gönderdi, tesadüfen öğrendim," dedi. "Aslında havale kağıdını da bulabilirim sanırım, orada muhtemelen adresi de yazılıdır."

Annemizin evrakları tertipliydi ve Carlo da banka stajyeri olarak tasnif etmekte ustaydı. Aradığını çabucak buldu. Gerçekten de adres, bir kaşeyle havale formuna damgalanmıştı. Babamız Lübeck'te oturuyordu, Bremen'de değil. Bir kere daha ne diyeceğimizi bilemeden bakıştık. Annemizle, ortadan yok olan babamız hakkında konuşamıyorduk, bize bilgi vermeyi reddediyordu.

"Onu ziyaret etmeliyiz," dedim.

"O bizi hiç ziyaret etti mi?" diye sordu Carlo. "Hiç daha önce bize yazdı mı -benim lise mezuniyetimde, noelde- hiç hâlâ hayatta olup olmadığımızı sordu mu?"

Sustum. Carlo ondan nefret ediyordu, ama o mütevazı bir maaş alıyordu, benden ziyade o yardım edebilirdi. Hiç para çalmamıştım, belki de bunun zamanı şimdi gelmişti. Yoksa babama, çalınmış yiyeceklerle dolu yardım paketleri mi göndermeliydim? Düşüncelere daldım.

Carlo'nun sözleriyle yerimden sıçradım. "Anneme şimdilik

bu mektuptan söz etmeyelim, sonra konuşmaya devam ederiz. Bir saat içinde misafirler geliyor, hadi yemek yapıyoruz."

Sessizce, çaldığım yiyecekleri yorganımın altına sakladım, Emmental peynirini rendeledim, üzümlerin çekirdeğini çıkardım ve dalgın dalgın, Carlo'nun bana söylediği her şeyi yaptım.

Arkadaşları geldiğinde, aklım pek sohbette değildi. Aslında, Carlo'nun, ne kadar zeki olduğunu sürekli anlatıp durduğu bankadaki yeni arkadaşıyla tanışacağıma sevinmiştim; oysa şimdi Detlef'in doğru dürüst yüzüne bile bakmıyordum. Yalnız babamı düşünüyordum. Elbette, yoksulluk içinde olduğundan çoktan beri endişe etmekteydim, yoksa belki de bana hediye gönderirdi. Bir sanatçının değeri çoğu kez ancak ölümünden sonra anlaşılır, bunu söylemekte haklıydı. Bizi aramadıysa, utandığındandı. Ama niye bana değil de, ille de Carlo'ya yazmıştı, ben onun prensesiyken?

Artık bir ressam değil, bir kan kuryesi, diye düşündüm, tüylerim ürpererek. Korkunç bir kelime, Drakula'yı hatırlatıyordu ve bir anlam veremiyordum.

Sonra, Carlo'nun iki arkadaşı daha, kız arkadaşlarıyla birlikte geldiler ve yemeğe oturduk: Carlo Cora ile, ben Detlef ile yan yana. Cora'ya babamın mektubundan söz etmeyi çok isterdim, ama bu neşeli topluluğun yanında konuşamazdım. Kırmızı şarap içip yemek yedik, sohbet edildi, gülüşüldü. Nihayet, Cora'yı odama çekmeyi başardım. Yorganı kaldırdım, Cora şampanyayı gördü ve her zamanki pratik tarzıyla, "hemen soğutmalı," dedi.

Mutfaktan çıktığımda, Cora havyarı su yeşili kâsenin üzerine koymuştu bile. "Neyin var?" diye sordu benim kapıldığım dehşeti görünce ve polisin kapıya dayandığını düşündü.

Ona çabucak, babamın mektubunda yazılanları anlattım.

"Onu ziyaret edeceğiz," dedi, "yarın bir plan yaparız."

Cornelia kibirli ağabeyimden hoşlanmamışa benzemiyor-

du, hepsini ezbere bildiğim bayat esprilerine güldü. Giderek, acaba bu işin arkasında, bir erkeği daha sonra biraz eziyet etmek üzere kendine aşık etmek için uyguladığı bildik numarasının ötesinde birşeyler de olduğundan kuşkulanmaya başladım. Sonunda ondan hoşlanmaya mı başlamıştı?

Sanki her şey bana karşı örülmüş bir komployduı. Yeşilimtırak porselenin üzerinde gayet asil ve adeta bir Japon balığı havasında duran kırmızı havyarı sofraya getirdiğimde, Detlef bunun bir Çin kâsesi mi olduğunu sordu.

"Olabilir," diye cevap verdim.

Birden herkes sustu ve kâseye gözünü dikti.

"Nereden geldi ki bu?" diye sordu Carlo.

"Bit pazarından," dedi Cora, gayet hazırcevap bir şekilde ve hemen arkasından gürültülü sohbet tekrar başladı.

Detlef bana küstah bir şekilde baktı. "Amcam müzede görevli," dedi, manidar bir şekilde.

Ne yazık ki Cora kadar kaşarlanmış değildim, yüzüm kızardı. "N'olmuş yani?" diye sordum korkuyla.

"Sen biliyorsun, ben biliyorum," dedi Detlef. "Başka bir zaman Sung hanedanı hakkında sohbet ederiz." Sonra, neredeyse tek başına havyarı bitirdi; Cora kâseyi dışarı götürdü, yıkadı ve benim gardırobuma koydu. Şaşmaz bir içgüdüyle en önemli kelimeleri kapmış, bir yandan da rutin bir şekilde Carlo ile flört etmişti. Ona hayranım. Cora olmasa herhalde odama kaçar ve bu korkunç partinin devamıyla hiçbir şekilde ilgilenmezdim.

Nihayet Cora soğutulmuş şampanyayı getirdi, ağabeyime açtırdı ve ilk kadehi bana verdi. İçtim, kadeh tokuşturmak zorunda kaldım, herkes güldü, umutsuzluk içinde hemen bir kadeh daha içtim.

On dakika sonra dilim çözüldü ve içimden şarkı söylemek geldi, ama Carlo bana engel oldu. Annemin geliş saati yaklaştığından herkes evine gitmek üzere kalktığında Carlo da kalk-

tı, Cornelia'yı evine götürdü. Kırılmıştım, çünkü Cora'nın benimle kalacağını ve üçümüzün birlikte ortalığı toparlayacağını düşünmüştüm. Şimdi bütün iş üstüme kalmıştı.

Detlef eşikte, "yakında görüşürüz," dedi, sesi tehditkârdı. Sonra korkularımla ve kirli bulaşıklarla yalnız kaldım.

Annem geldiğinde hemen pencereleri açtı ve beni sigara içmekle itham etti, ama halının üstüne havyar dökülmüş olduğunun ve odanın tıraş losyonu ve şarap koktuğunun farkına varmadı. Başımın ağrıdığı bahanesini uydurdum, odama kapandım. Pusuya yattığım halde, Carlo'nun eve gelişini duymadım.

Pazar günü kahvaltı etmeden Cora'ya gitmek üzere çıktım. Annem bisikletiyle yaşlılar evine gitmişti bile, ağabeyim uyuyordu. Öfke içinde, onun kalkınca ilk iş olarak buzdolabından çıkarıverdiği kakao paketine iki yemek kaşığı tuz döktüm.

Cora henüz gecelikleydi (ketenden, dantelli aile yadigârı bir şey) ve yatağında sütsüz kahve içiyordu. Sabah kabulü yapan bir hükümdar prenses gibi karşıladı beni. Yanlarında ailenin tasmalı köpeğiyle, tam gezintiye çıkmak üzere olan anne babası, kapıyı kapatma işini bana bıraktılar.

"Kızımız henüz istirahatine devam etmekteler," dedi profesör, "sanki dev tembel bir hayvan gibi, değil mi?"

Cora, babam hakkında konuşmak istediğimi biliyordu. "Paraya ihtiyacımız var," dedi, "sonra da oraya gidip duruma bakarız."

Bu, bana imkânsız göründü. "Birincisi, anneme söylemeden yolculuk yapamam! İkincisi, silahlı banka soygunu yapamam."

Cora sırıttı. "Ah Maja, orası ayarlanabilir. Tatilde nereye gidiyorsunuz?"

Gözüme yaşlar doldu. Paramız olmadığından yıllardır seyahat etmemiştik. Biz küçükken, Carlo ve ben zaman za-

man, annemin Bonn'daki kardeşinin yanına giderdik. Paul dayım, büyük babamızın küçük kırtasiye dükkânını devralmış, tadilat yapmış ve işlek bir bilgisayar dükkânına dönüştürmüştü. Bu arada, onun düzenli olarak gönderdiği paralar olmasa, annemin maaşıyla yaşayamazdık. Artık oraya gitmek istemiyordum, aşağılayıcı bir şeydi. Dayımın kızı aşırı sıkıcıydı. Yengem gerçi her defasında bana gündelik, rahat bir giysi alıyordu, ama bundan da nefret ediyordum.

Cora hepsini dinledi. "Mükemmel," dedi, "gerçi annem ve babamla iki haftalığına Toskana'ya gitmem lazım, ama bu tatilin sonunda olacak, o zamana kadar bir sürü zaman var. Şansımıza Hamburg'da akrabalarım var. Annen herhalde, seni davet etmeme itiraz etmeyecektir. Ayrıca amcam ve yengemin ikisi de çalışıyor ve günü müzede mi yatakta mı geçirdiğimiz umurlarında değil."

"Lübeck oraya uzak değil, o zaman oradan hemen yola devam edebilirim."

"Yoo," dedi Cornelia. "İhtiyatsızlık olur. Benimle birlikte Hamburg'da kalacaksın, senin kral babana birlikte gideceğiz."

Cora benim esrarengiz babamı merak ediyordu. Onunla yalnız karşılaşmayı tercih ederdim, ama şimdilik sustum.

"İkinci sorun mangır," dedi Cora, "bu konuda da bir planım var. Yol parasını annemle babam verir, tabiî seninkini de. Ama açlık çeken sanatçımız için ekstra para lazım." Bu alaycılığı hoşuma gitmedi, ama bir şey demedim ve önerilerini bekledim. "Geçende gazetede, bir dolandırıcının her gün ölüm ilânlarını incelediğini okudum," diye anlattı Cornelia. "Bir ihtiyarın ölümünden mesela iki hafta sonra dul karısının kapısını çalıyor ve rahmetlinin okkalı bir faturayı ödememiş olduğunu iddia ediyordu. İhtiyar nine meselenin ne olduğunu sorduğu zaman da, bir sipariş formunu çıkarıyor, alçak sesle ve mahcup bir şekilde, merhumun sipariş ettiği pornoların söz konusu olduğunu söylüyordu. Ninele-

rin hepsinin de benzi atıyordu ve bu skandalı bir kere daha duymamak için, parayı anında ödüyorlardı."

"Ne kadar adice," dedim kahkahayla. "Ama bu şekilde para toplama fikrinde ciddi olamazsın!" Ayrıca, belki makyajla yaşımızı biraz büyük gösterebiliriz, ama porno işportacısı numaramızı kimse yutmaz."

Cora gülme krizine tutuldu. "Aklımdaki bu değil ki, seni fil bebeği. Ama bu hikâye sayesinde aklıma iyi bir fikir geldi, iyi dinle: Babam korkunç bilgili, ama onun mevkiine yaraşır bir şekilde son derece dalgındır. Geçenlerde, bir meslekdaşının cenazesine gitmeyi, hatta hiç değilse bir baş sağlığı kartı göndermeyi bile unuttu. Annem ona cenaze törenini hatırlattığında artık çok geçti ve siyah takım elbisesi temizleyicideydi. Eh, kısa kesmek gerekirse, çelenk göndermek yerine bağış yapılması istenmişti. Hem de, sanki zaten yeterince zengin değillermiş gibi, binicilik derneğine! Babam elini cüzdanına attı, çabucak birkaç yalancı söz karaladı ve beni cenaze evine gönderdi. Zarfın içinde para bulunduğu için, bizzat vermem gerekiyordu."

"Yoksa parayı kendine mi sakladın?"

"Ne sanıyorsun? Yaşlı bir teyze bana kapıyı açıp beni beyefendinin çalışma odasına aldı, hatta çay teklif etti. Bütün öteki yakınları mezarlığa gitmişti. İhtiyar mutfağa gittiğinde, bağış zarflarıyla dolu bir yazı masasının başında yapayalnız kaldım, ama iyi terbiye görmüş bir kız olarak onları açmadım tabiî."

Büyülenmiştim. "Bunu yapabilir misin? Yani bir ölünün parasını çalmayı?"

"Ölüye ait değil ki, üstelik ona faydası da yok," dedi Cornelia. "Hiç tanımadığımız insanların cenazesine gidebiliriz, tabiî sırf zenginlerinkine. Gazetede, Af Örgütü ya da çocuk köyleri vakfına bağış yapılacağı yazıyorsa, o zaman dokunmayız. Ama golf ya da yatçılık kulübü falan ise - o zaman

hiçbir tereddütüm olmaz. Sence de, babanın o paraya daha fazla ihtiyacı yok mu?"

Evet anlamında başımı salladım. Ama bu fikirden hoşlanmadım. Ruj çalmak spor sayılırdı. Porselen kâse olayında ne yaptığımı, ancak sonradan anlamıştım. Hatta neredeyse biraz pişmanlık duyuyordum. Öte yandan o parçayı seviyordum ve binlerce müze ziyaretçisi onu benim annemden daha fazla önemsemeyecekti. Aslında da, bu işten anladığımı kanıtlamış ve böylece belki de bu eşya üzerinde manevi bir hak kazanmıştım. Ama para çalmayı o zamanlar suçlulara özgü bir şey olarak görüyordum ve Robin Hood gibi davranacağım düşüncesi bile içimi rahatlatmıyordu.

Cora aniden yataktan fırladı. "Bu gece yağmur yağdı, sümüklü böcek avına çıkmam lazım."

Şaşkınlık içinde onun peşinden bahçeye çıktım. Geceliğiyle yalın ayak, nemli çiçek tarhlarının arasında dolandı ve kocaman sümüklü böcekleri gül makasıyla kesip durdu. Salyamsı sıvının çimenlerin üzerine dökülüşünden gözümü ayıramıyordum. İçim bulandı.

Nihayet eve vardığımda Carlo yılışık bir şekilde, Detlef'in geldiğini ve beni sorduğunu söyledi. Bu sırada da beni ilgiyle süzdü.

"Ne istiyordu?" diye sordum sert bir tonda, aslında korkunç ihtimaller sezmiştim: şantaj.

"Ateş bacayı sarmışa benziyor," dedi Carlo, "haa, bu arada, Cora muhteşem bir hatun. Kur yapmada bana destek olursan, karşılığında teşekkür olarak zeki çocuk Detlef'i senin kollarına doğru sürebilirim."

"Senin Detlef'ini istemiyorum," dedim, kapıyı hızla çarptım.

Yakında tatil başlıyordu; berbat ailemi bir süre görmeyeceğim ve Detlef'in ulaşamayacağı bir yerde olacağım günleri iple çekiyordum. Hayat neden bu kadar karmaşıktı ki!

3
Kan kırmızı

Geçenlerde bir adam, küçük kızıyla birlikte bizim otobüse bindi. Aslında, bir kültür gezisi turuna çıkarken bu yaştaki çocukları yanına almak saçmalıktır ve ben de bundan genellikle hiç hazzetmem. Çocukların çoğu rahatsızlık verir; sıkılırlar, yüksek sesle konuşarak söylevimin arasına girerler, yerlerinde oturmazlar, koltuk döşemelerine çikolata bulaştırırlar ve en ciddi turistlerin bile dikkatini dağıtarak, onları bilgileri dinlemekten ve bahşiş vermekten alıkoyarlar. Neyse ki çoğu anne baba bunu bilir ve küçük çocuklarıyla birlikte deniz kenarına gitmeyi tercih ederler. Ama bu babanın yanında oturmuş bir şahsiyet vardı; dikkatliydi, ama yine de büyümüş de küçülmüş bir hali yoktu, taşbebek değil de, kraliyet soyundan bir prenses. Yüreğim burkuldu. Kral babam ile birlikte İspanya veliaht prensesi olarak ikimiz nasıl idiysek, bu baba kız da öyle seçkin bir çiftti. O kadar erken yaşta somut varlığıyla yanımda olmaktan çıkan babamı elbette gönlümce idealize etmiştim. Ama belki bu sevimli çift de yanıltıcı bir tabloydu ve evde hayatlarını zehreden bir anne beklemekteydi.

Kendi geçmişimle kurduğum bu paralelliğe rağmen, babam için giriştiğim para bulma operasyonunu hatırlamak bende hoşnutsuzluk yaratmıyor, ne de olsa bu henüz gerçek yüzü ortaya çıkmadan önceydi.

Cornelia ve ben her gün ölüm ilânlarını incelediğimiz halde, bir süre bir fırsat çıkmadı, çünkü ilânların çoğunda herhangi bir bağıştan söz edilmiyordu; hesap numarasının verildiği birkaç tanesinde de Protestan kilisesi korosundan ya da güvercin yetiştirme derneğinden söz ediliyordu; bunlar da, adres ve metne bakılırsa, tüm matemcileri bizzat tanıyan cenaze yakınlarıydı. Gereksiz yere dikkat çekerdik, dahası ancak küçük meblağlar toplayabilirdik. Kanser yardımı ve okul destekleme derneğinin parasını çalmayı reddettim. Nihayet karşımıza masonlar çıktı; bunların ne olduklarını tam olarak bilmiyorduk, ama sırf erkeklerin olduğu bir dernekti ve Cora beni, bunların hayırsever birileri olmadığına, fırsattan istifade etmemiz gerektiğine ikna etti.

Villa, Neckar kıyısında, en nezih konumdaydı, para bekleyebilirdik. Yoksa, başsağlığı ziyaretçileri banka havalesini tercih mi ederdi?

Bir taziyet kartını Dr. ve okunmaz bir karalamayla imzaladım. Sorulduğunda, Cora kendini Frankfurtlu bir profesörün kızı olarak tanıtacaktı. Gerçi siyahlara bürünmedik ama kapalı ve dikkat çekmeyecek şekilde giyindik, makyaj yapmadık, görünümümüz çocuksu, düzgündü. Ben saçlarımı ince ince ördüm ve Carlo'nun gözlüğünü taktım. Cora'da, annesinin yıllar önce karnaval gecesi taktığı, küt kesimli uslu kız peruğu vardı, kot pantolon ve mavi kadife kazak içinde on iki yaşındaki bir kız görünümündeydi. "Kamuflaj," dedi Cora, "bu, kılık değiştirme demek ve hayvanlar âleminde çok yaygındır."

Cenaze evinde (aynı zamanda kent merkezinde umumi bir tören yapılmaktaydı) yaşlıca bir kadın açtı kapıyı. Cor-

nelia okul öğrencisi edasıyla ve suni bir telaşla geveleyerek söyleyeceklerini sıraladı. Masoncu teyze ağır işitiyordu, ama başını onaylama anlamında salladı ve elimdeki zarfı almaya kalkıştı. İçeri buyur etmek falan hak getire. Ben teslim bayrağını çekmeye hazırdım, ama Cora yaşlı kadının kulağına bağırarak (bu arada gevelemeyi unuttu) uzun bir tren yolculuğu yaptığımızı, susadığımızı söyledi. Mutfağa alındık. Gerçi burada para dolu zarflar yığılı değildi, ama enfes kanapelerle dolu tepsiler duruyordu. Ben limonata içerken Cora "tuvalet," diye bağırarak mutfaktan çıktı. Kadın annemi babamı sordu. Yetim olduğumu söyledim ve bardakları peş peşe devirdim. Nihayet arkadaşım tekrar içeri girdi, göz kırptı, o da bir yudum limonata içti, sonra teşekkür ederek kadının elini sıktı. Aceleyle evden çıktık.

"Buldun mu?" diye sordum, başıyla onayladı.

Yaya bölgesindeki bir kafeye gittik, doğru helaya koştuk, kapıyı sürgüleyip zarfları yırtarak açtık. Cornelia tüm taziyet mektuplarını cebine atmıştı. Aslında, onun bir iki tanesini alacağını, bunun sonradan fark edilmeyeceğini düşünmüştüm. Birincisinde bir çek vardı.

"Kahretsin," dedim. Ama sonradan gördük ki, iyi bir voli vurmuşuz. İlk coşkuyla en sevdiğimiz yaş pastalardan ısmarladık, sonra da fısıltılarla, geri kalanına dokunmamaya, hepsini babama teslim etmeye karar verdik. Ama, paranın nereden geldiğini soracaktı.

"Aklıma bir şey gelir nasıl olsa," dedi Cora, ben de ona hemen inandım.

Detlef'i iki kere atlatmayı başarmıştım. Miyoptu; ben onun yüzünü seçtiğim sırada o beni daha tanımamış oluyordu. İlk defasında, ben İspanyolca çalışma grubundan (Bay Becker yönetiminde olduğu için katılıyordum) geri dönerken bir duvara dayanmış, bizim evin önünde duruyordu. Bir tavşan gibi zikzak çizerek yön değiştirdim ve eği-

lerek yabancı bir evin önündeki bahçeye gizlendim. Uzun bir süre sonra çekip gittiğinde, her yerim tutulmuş halde nihayet oradan çıktım. İkinci keresinde bizim mutfağımızda oturmuş, anneme karşı sanki Carlo'yu bekliyormuş gibi davranıyordu. Bu sefer, şimşek hızıyla bir kurtarma yalanı uydurdum. "Carlo haber gönderdi, sinemaya gitmiş, onu beklemeyecekmişsin." Detlef bana kahredici bir bakış attı, ama annemin yanında itiraz etmeye cesaret edemedi ve gitti. Az sonra Carlo eve geldi ve annem çok şaşırdı. Ama işin aslını sorgulayamayacak kadar yorgundu, iç çekerek çay suyu koydu ve şişmiş bacaklarını uzattı.

Ertesi gün Carlo, Detlef'ten bir mektup getirdi. "Bak hele," dedi, "fil hanım erkeklerin yüreğini eziyor!" Bir postillon d'amour (aşk postacısı) olmadığını, bana bir şantaj mektubu uzatmakta olduğunu aklının ucundan bile geçirmiyordu.

> "Yarın altıda bankanın arka kapısında olmazsan, seni ihbar edeceğim. D."

Cora, gitmemi tavsiye etti. "Önce ne istediğini ve niçin şimdiye kadar ihbar etmemiş olduğunu anlamalıyız," dedi. Dahası, benimle gelmeyi teklif etti, ama reddettim; Cora'nın benim korkak olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Carlo genellikle saat beşte eve gelirdi; ertesi gün tam vaktinde şantajcımı beklerken onunla da karşılaşma korkum yoktu.

Detlef önce nazik davrandı. Beni Cinzano içmeye bir kafeye davet etti. Neden sonra, sadede geldi. Her şey yoluna girecekmiş, porselen kâseyi ileride torunlarıma oyuncak bile yapabilirmişim, yeter ki ona biraz anlayış göstereymişim. Aptal rolü kestim. Meseleyi adıyla telaffuz etmek zorunda kalmalıydı. Bu şekilde bir süre konunun etrafından dolanıp

durduk. Nihayet, onunla yatmamı istediğini söyledi. Bunu bekliyordum. Buna rağmen saniyeler boyunca, hiddetten dilim tutuldu. Ama uluorta ona bağıramazdım. Kalktım. "Söylediklerin hakkında düşüneceğim," dedim ve Cora'nın yanında olmanın özlemini duydum. O bir akıl verirdi.

On dakika sonra yanındaydım. Beni övdü. "Her şeyi mükemmel yürüttün. Aslında sadece, yola çıkana kadarki beş günü idare etmemiz gerekiyor. Sonra, bir süreliğine ondan kurtulmuş olacağız," dedi.

"Ama beş gün uzun zaman! Yarın tekrar soracak!"

"En kötü ihtimalde onu bana havale edersin, Maja. Böyle bir muhallebi mafyacısını üç kere haklarım ben."

"Ama o zaman seninle yatmak isteyecek. Muhtemelen de seninle yatmayı daha da fazla isteyecek!"

Cornelia beni kucakladı. "Dert etme, onu böyle ufak parçalara ayırırım," dedi ve baş ve işaret parmaklarıyla minicik bir adam boyu gösterdi. Ama ben öyle korkmuştum ki, bu beş gün boyunca beni hiç yalnız bırakmayacağına söz verdi.

Annem, benim geceyi Coralarda geçirmeme itiraz etmedi, bir profesör kızıyla arkadaşlığım onu gururlandırmıştı. Ona, Cora'nın anne babasının seyahate çıktığı, arkadaşımın da evde yalnız kalmaktan korktuğu yalanını atmıştım. Sürpriz bir şekilde, Cora'nın bizde kalması teklifini yaptı, ama nihayet, profesörün evinin daha büyük ve daha rahat olacağını kabullendi.

Böylece, düşmanımız Detlef'in karşısına her zaman birlikte çıkmayı garantilemiştik ve Cora'nın yanındayken, Detlef'e umut veren hince ve oyalayıcı sözler geliyordu aklıma.

Tatilin hemen ilk gününde trene bindik. Cora'nın akrabası bizim ziyaretimizden dolayı fazla coşkuya kapılmış görünmüyordu; dahası bize ayıracak fazla zamanı yoktu. Aslında bu da işimize geliyordu. Cornelia zaten başka türlüsüne alı-

şık değildi, çünkü annesinin de başlıca özelliği yokolmasıydı. Nadiren gördüğüm o güzel kadın, Cora'nın deyişiyle bir avareydi. Psikoloji seminerlerine, sergi açılışlarına katılıyor, butiklerde otluyor ve üç günlüğüne New York'a uçuveriyordu. Ona gıpta ediyordum. Hamburg'daki kızkardeşi farklıydı, ciddi bir iş hayvanıydı. Sabah erkenden akşam geç saatlere kadar, bir diş hekimi muayenehanesinde diş düzeltmekle uğraşıyordu.

Hamburg'da bir gün uykumuzu aldıktan sonra Lübeck'e gittik. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Babam hâlâ, bendeki fotoğraftaki gibi mi görünüyordu acaba? Ne de olsa bu resim dokuz yıllıktı. Hayal gücüne sahip bir adamdı, zaman zaman neşeli, sonra yine düşünceli ve içe dönük. Resim yaparken onu rahatsız etmemize izin yoktu. Zayıf ve güzeldi, ince bir sakalı vardı. Onu tanıyabilecek miydim? Sesini tasavvur edemiyordum. Cornelia onu nasıl bulacaktı? Bu da önemliydi benim için.

Sokağı bulana kadar birkaç kere sormamız gerekti. Bir bodrum katıydı. Öteki zil düğmelerinin altına yapıştırılmış mavi bir izolobantın üzerinde "Roland Westermann" yazılıydı. Zili çaldık; önce çekinerek, sonra kararlılıkla. Biz tam artık umudumuzu kesmek üzereyken, kapı hızla açıldı.

Bornoz içinde öfkeli bir adam çıktı karşımıza. Kralın bir karikatürüydü.

Çaresizlikten kaynaklanan bir dehşet nöbetinden sonra, "Ben Maja'yım," dedim.

Babam kendisine fazlasıyla küçük gelen kırmızı gri çizgili kadife bornozunu bir ip yardımıyla, şişkin göbeğine daha sıkı bağladı ve gözlerini ovuşturdu. Gözlerini bana dikti, benden daha fazla şaşırdığı belliydi: "Yoksa sen kızım mısın?"

Başımı evet anlamında eğdim ve ağlamaya başladım. Şişko adam beni içeri çekti, şaşkın haldeki Cora da davetsiz bir şekilde peşimden geldi. Karanlık bir salon-mutfakta,

oturma kısımları bozulmuş, demirden bahçe sandalyelerinin üzerine oturduk. İçerisi bira, duman, ekşimiş lahana ve havalandırılmamış yatak kokuyordu, açık bir kapının aralığından grileşmiş bir yatak seçiliyordu.

Babam inanamaz bir edayla sürekli başını sallayıp durdu. Sonra, evyenin üzerinde asılı bir tıraş aynasının yanında asılı saate baktı. Saat öğleden sonra ikiydi.

"Kötü bir saat. Sabah çok erken saatte çalışıyorum ve tam öğle uykusuna yatacaktım."

"Bilemezdik..."

Cora onun yüzüne baktı. "Maja'nın arkadaşıyım," dedi, tane tane, sanki bir gerzekle konuşur gibi. Babamın sağ kulağında pamuk vardı, yavaşça pamuğu çıkarmakla meşguldü.

"Güzel bir çocuktun," dedi bana.

Verecek cevap bulamadım. Artık güzel değil miydim?

Cora pencereleri açtı. Babam kalktı, küçük odanın jaluzilerini açtı ve bir lazımlığı dışarı çıkardı. O dışarıdayken, sulanmış gözlerle Cora'ya döndüm.

"Baban içiyor," dedi.

Ben henüz teşhisimi koyamamıştım. Tekrar içeri girdiğinde onu teferruatlı bir tetkikten geçirdim. Gözlerinde beyaz lekeler, göz altlarında kalın gözyaşı torbaları vardı, artık ince sakalı yoktu, ama tıraşsızdı. Diken gibi dikilmiş duran, rengi tanımlanamaz seyrelmiş saçları vardı. Göbeği şişmişti, bornozun altından kirli bir fanila seçilebiliyordu, bacaklarında ise zeytin yeşili-fare grisi desenli havlu kumaştan bir pijama altı.

Babam bakışlarım karşısında mahcup oldu. "Giyineyim," dedi, girip yatak odacığının kapısını arkasından kapattı.

Cora ile tekrar bakıştık. Parayı cebinden çıkarıp bana uzattı. "Loto deriz!" diye fısıldadı.

Babam tekrar ortaya çıktığında daha iyi durumdaydı. Göbeğini gizleyebilecek kadar bol lacivert bir süveter giymiş, saçlarını taramış ve keskin kokulu bir kolonyayla ıslatmıştı.

Buna karşılık siyah pantolonu kedi tüyü kaplıydı.

"Ah çocuklar, ne sürpriz!" dedi. "Hadi bir lokale gidelim, ne yazık ki burası hep havasız. Romatizmalı yaşlı bir adam için yeterince kötü zaten, hele genç hanımlar için hiç olmayacak bir yer."

Ona parayı verdim. "Lotoda kazandık!" dedim.

"Bunu kabul etmem imkânsız," diye bağırdı, bir yandan da banknotları sayıyordu, "kendi kızımdan borç alamam."

"Sana hediye ediyorum," dedim.

Babam parayı cebe attı. Kucaklanmak isterdim, ama romatizmalı yaşlı adam değil, kral ve sanatçı tarafından.

Meyhanede kendine bira ve şnaps ısmarladı, ben kahve istedim, Cornelia çikolata. Carlo'dan ve kendimden söz etmek durumundaydım. Babam birkaç şnapstan sonra daha nazik, rahat ve esprili hale geldi.

"Kan kuryesi nedir?" diye sordum.

Sabah çok erkenden şirket arabasıyla yola çıktığını ve sayısız doktor muayenehanesini ziyaret ettiğini anlattı. Ona çeşitli kan numuneleriyle dolu bir çanta veriliyordu, o da bunu merkez laboratuvara götürüyordu. "Ellerimi kana buluyorum," dedi şakayla. Öğleyin tekrar eve geliyor, şekerleme yapıyor, sonra da kalkıp resim yapmaya koyuluyordu. Geçen sene büyük bir felaket geçirmiş, altı aylığına ehliyetinden olmuş ve işsiz kalmıştı. Tanrıya şükür ondan sonra onu tekrar işe almışlardı. "Ama borçlarım var, çocuklar... İnsan sosyal yardımla geçinemiyor."

Tabiî sanatsal çalışmalarını bilmek istiyordum. Evde bana resimlerini göstermeye söz verdi. Ama üç saatin sonunda lokantadan çıktığımızda, bizi tren istasyonuna gönderdi. Çalışmak zorundaymış, zaten onu sonraki günlerde tekrar ziyaret edebilirmişiz. Ne yazık ki telefonu yokmuş, ama ikindi vakitleri uygunmuş.

Bir süre boyunca Cora ile konuşamadım, sadece yanında oturup trenin camından dışarı bakıp durdum. O da bir şey söylemedi. Bir ara kendimi, onun kibar ailesinin evinde çıkacak skandalın hayalini kurarken buldum, o kadar utanıyordum.

Sonraki günleri tembellikle geçirdik, uzun uzun uyuduk, yüzme havuzuna gittik ya da kentte dondurma yedik, başka gençlere takıldık ve ancak teyzesinin bizi akşam yemeğine beklediği saatlerde eve döndük. Teyzenin ısrarla verdiği sinema paralarını aldık ve artanı da, kendimizi bu iş için neredeyse fazla büyük saydığımız halde, tilt ve kumar makinelerinde harcadık. Çok geçmeden, sömestr tatilindeki iki genç erkekle tanıştık. İkisini teyzenin evinde saat on iki kahvaltısına davet ettik. Cornelia çabucak daha nazik olandan yana karar vermiş ve onu mutfağa çekmişti, ben ise çekingen arkadaşı ile yemek odasında sıkıntıdan patlıyordum. Ama Cora'nın eğlenmesine diyeceğim yoktu ve Hamburg'da hiç kimsenin bana "bayan fil," diye hitap etmiyor olmasının keyfini sürüyordum. İçimden aralıksız olarak babamla karşılıklı konuşmalar yürütüyordum. "Benim veliaht prenses Maja, senin İspanya Kralı olduğumuzu hatırlıyor musun? Neden bu kadar düştün? Karin kim? Resimlerin neye benziyor?" diye soruyordum hayalî diyaloglarımda. Ama, bir sonraki buluşmamızda sadece resimleri soracağımı seziyordum.

Cora artık Lübeck'e gitmeye o kadar hevesli değildi, ama beni tek başıma bırakmak da istemiyordu. Onu, Hamburg'da kalabileceği konusunda temin ettim, ama bunu sıkıcı buldu. Teyzeye, yemek saatinde dönmüş olmayacağımıza dair bir not bıraktık ve ikinci ziyaret için yola çıktık.

Babam âdeta gelmemizi beklemişti. Kendisi de, ortamı da belirgin ölçüde daha derli topluydu. Kıt erzakından makul

bir yemek pişirdi, beni rahatsız eden tek şey, tabakların pasaklılığıydı. Onları sıcak suyla yıkamak isterdim, ama buna alınacağından korktum.

Ricam üzerine, resimlerinden birkaçını gösterdi. Boyları küçüktü, benim hatırladıklarımdan çok farklıydılar. Cora, eğitimli gözüyle derhal, onun sadece üç renkle idare etmekte olduğunu fark etti.

"Çok haklısın," dedi babam ve Cora'ya ilk defa dikkatlice baktı. "Yokluktan bir erdem yarattım. Hani şu masalı bilirsiniz ya: kar beyazı, abanoz siyahı, kan kırmızısı. Boya alacak param olmayınca, elimdekilerle idare etmeye karar verdim. Ölüm siyahı, ışık beyazı, günah kırmızısı." Dersteymişiz gibi dinliyorduk. Devam etti: "Naziler muhtemelen, siyah-beyaz-kırmızı bayraklarıyla, bir kan denizinin ortasındaki beyaz daire içinde yer alan gamalı haç ile taraftarlarının damarını tutturmayı başarmıştı. Aynı deseni başka renklerle, mesela mavi, sarı, yeşil ile kullansalardı asla başarılı olamazlardı. Bundan çıkan sonuç: eğer siyah-beyaz-kırmızı renklerde giyinirseniz, pek çok hayran bulacaksınız."

Cora, "Ben faşist kuyrukçular istemem," dedi.

Kafam karışmıştı. Koyu kırmızı renk, yaptığı kan kuryeliği işiyle mi ilgiliydi? Çok daha sonradan, eğer bu renkleri aşırı sağcı olarak deşifre ettiyse, bu renkleri niye seçti, diye düşünüp durdum. Dahası renkler ideoloji taşıyıcılığı yapabilir miydi ki? Zaten doğada yok muydular, toprak, deniz ve çimen kadar masum değil miydiler?

Babamın resimleri hep birbirine benziyordu; habire siyah böcekler -kabuklu böcekler, karıncalar, pervaneler- kırmızı meyvelerin üzerinde dolaşıyordu. Arka plan beyazdı, çoğunlukla da abartılı bir titizlikle resmedilmiş kıvrım ve gölgeleriyle bir sofra bezinden ibaretti.

"Ustalık kendini asıl, sınırlama içerisinde belli eder," diyordu.

Eski resimlerini hatırladım. "O zamanlar gökyüzünü ve denizi resmederdin, kenelerle kaplı narlar değil."

"Öyle mi? Olabilir. Hakikaten, haklısın." Elbise dolabını kurcaladı, aradığını bulamadığı için sinirlendi, peş peşe siyah-beyaz-kırmızı resimler çıkarıp duruyordu. Bunların arasında, onu bile şaşırtan bir tanesi vardı. Kara, kömürleşmiş kütüklerin üzerinde beyaz, İsa'yı andıran bir ceset yatmaktaydı, yaralarından kan akıyordu. Ceset, Carlo'nun yüz hatlarını taşıyordu. Gözlerimizi resme diktik.

"Sarhoşken yapmış olmalıyım," dedi babam.

Genellikle olduğu gibi, ancak düşünmeye cüret edebildiğim şeyi Cora telaffuz etti. "Bay Westermann, son zamanlarda Carlo sizi ziyaret etti mi?"

Babam tedirgin bir halde ona baktı ve başını salladı.

"Carlo'nun şimdiki görünüşünü nereden biliyorsun?" diye sordum. "O zamanlar çocuktu."

"Bu Carlo değil."

"Ya kim?" diye sordu Cora.

"Aman çocuklar! Bu hiç kimse değil. Hayalimin ürünü. Annen, beni ziyaret ettiğini biliyor mu, Maja?"

"Hayır."

"Benim hakkımda ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Bana inandı. Vedalaştık ve yakında tekrar geleceğimize söz verdik.

Ertesi gün Cora öğrenci yavuklusuyla şehirde buluştu, ben ise Hamburg dükkânlarında bir sefere çıktım. Aslında çalmak istememiştim; annemin yola çıkarken vermiş olduğu harçlık bizim ölçülerimize göre hayli boldu ve bundan tramvay biletleri, dondurma ve başka kıvır zıvırlar alabilirdim. Kişisel ihtiyaçlarım mütevazıydı, kendimi lükse boğmak hiçbir zaman aklıma gelmezdi. Yalnız nadide şeyler

beni baştan çıkarabilirdi. Ama zavallı babam için...

Ne para, ne yiyecek; boya çaldım. Tuhaf adları beni büyüledi: Caput mortuum, Kölin mavisi ve kızılkök cilası.

Mevsim yaz olduğu ve fil mantosunu giyemediğim için elimde sandviç ekmekleriyle dolu kocaman bir naylon poşet taşıdım ve poşetin derinliklerine küçük bir boya tüpleri koleksiyonu atıverdim. Fırça ise mutlaka sansar kılından olmalıydı.

Akşam bir müzikale gittik. Cora'nın eniştesi bilet getirmişti. Yakında geri döneceğimiz umudunu besliyordu.

Cora, o güzel boyaları bir an önce Lübeck'e götürmemiz gerektiği görüşündeydi. Ceset resmini gördüğünden beri babamın sanatına büyük değer veriyordu, çünkü bu motif onun zevkine hitap etmişti.

Babam hediyem karşısında duygulandı. "Ama neyin resmini yapayım ki?" diye bağırdı, çocuk gibi.

"Bizim," dedim, "Cornelia ve benim bir çifte portremizi."

"Asırlardır portre yapmadım."

Ama fikrim hoşuna gittiği için Cora da üstüne atladı. Babam heyecanlandı; yeni boyalar onu kışkırtıyordu. Birkaç taslakla işe başladı ve bunlar şaşırtıcı ölçüde canlı oldu. "Sizi Utamaro'lu iki cariye gibi resmedeceğim." İspanyol prenseslerinin lafı bile yoktu artık.

Üç seansın sonunda muazzam bir yaratma sarhoşluğu içerisinde resmi tamamladı. Bu eser, onun böcek resimlerinden çok farklıydı, çok daha renkliydi.

Cora ve ben daha yaşlı ve daha bilgiç görünüyorduk, ama ifademizde çocuksu, gaddar bir yan vardı, sanki hemen öncesinde onun böceklerinin kanatlarını koparmışız gibi.

Babam uçuyordu, beni ilk defa kucakladı, bu arada Cornelia'yı da (bunu pek doğru bulmadım) ve bu resmin ikinci

bir kariyerin başlangıcı olduğunu iddia etti. Birinci kariyerin varlığından haberim yoktu.

Vedalaşırken babam resmi hediye etmek istedi. Ama bunu annemden nasıl saklayacaktım? Kimin yaptığını anında anlayacaktı. Ona bunu açıklamaya çalıştım.

"O zaman ona gerçeği söyle," dedi.

"Senden hiç söz etmiyor. Carlo ve ben de onu üzmek istemiyoruz; muhtemelen bizi terk etmeni hiçbir zaman kabullenemedi..."

Bunları söylerken zorlandım, çünkü bütün bu süre boyunca onunla hiç bu kadar doğrudan konuşmamıştım.

Dalıp gitti. "Katı bir kadın," dedi. "Sanki hapse kendi isteğimle girmişim gibi."

Cora ve ben irkildik. Ne demişti öyle?

Cornelia nazikçe sordu: "Neden hapisteydiniz, Bay Westermann?"

Ben sormaya cesaret edemezdim.

"Tanrım..." babam şnaps getirdi, doğrudan şişeden içti, "bunu size, büyüdüğünüz zaman anlatırım."

On altı yaşındayken, insanın duymak istemeyeceği bir şeydir bu.

"Her durumda bir talihsizlikti. Bedelini ödedim. Annen bana bağlı kalsaydı, yıllar öncesinde tekrar yanınızda olurdum." Bir de muğlak bir şekilde, başka kadınların daha az katı yürekli olduğunu söyledi.

Kurcalayan yine Cornelia oldu: "İkinci kere evlendiniz mi?" Oysa, annemle babamın boşanmış olmadıklarını biliyor olmalıydı.

"Yoo, yoo," dedi. "Karin hemşire, önyargıları olmayan harika bir kadın. Ben öyle düşünüyordum. Oysa şimdi, ben yaşlanmış ve yardıma muhtaçken, o yok."

"Baba," dedim, yeni bir cesaretle, "benim veliaht prenses Maja olduğumu hatırlıyor musun?"

"Niye veliaht prenses?" diye sordu, bir yandan kibrit çöpüyle kulağını karıştırıyordu. "Bizde öyle şey yoktur. Ayrıca Karin annenden daha genç değildi, hatta bir yaş büyüktü bile."

Salak Karin beni ilgilendirmiyordu. "Baba, ben Velázquez'i kast ediyorum," dedim yalvarırcasına.

"Velázques? Yanlış hatırlamıyorsam, İspanyol sarayına ilişkin resimler, bu arada veliaht prenseslerin de resmini yapıyordu. Nereden aklına geldi? Ben taklitçi değilim."

Böylelikle, küçük kızını unutmuş olduğu kanıtlanmış oluyordu.

Cora resmi sardı. "Eğer Maja istemiyorsa, ben alırım," dedi.

Babam sadece başıyla onayladı. Anlaşılan, hatıra olarak kendisi saklamayı akıl edemedi. Vedalaştık. Ertesi gün eve geri dönmek istiyorduk. Pek çok şeyi açıklığa kavuşturamamış, öğrenememiştim, eski sırlara yenileri eklenmişti. Hayal kırıklığı içinde ve kırılmış olarak ona elimi uzattım.

"Eh, o halde hoşçakal," dedi.

4
Acem pembesi

İnsan anne babasından nefret edebilir, onları idealize edebilir. Cora'nın anne babası benimkilerin o kadar zıddıydı ki, her türlü adilikten ve gündelik yıpranma olgularından asude ve modern ikili ilişkilerin timsali gibi görünüyorlardı bana. Benim babam ayyaş, annem depresifti. Annem onun yüzünden mi böyle olmuştu, yoksa babam annem yüzünden mi şişeye sarılmıştı? Hangisi olursa olsun, karşılıklı olarak birbirlerinin uğursuz evrimini mükemmelen teşvik etmişlerdi.

Baharda bazen Floransa'da şiddetli yağmurlar yağar. Otobüsün içinden, bu kentin güzelliği seçilemez olur, camlardan kirli yağmur suları süzülür. Kirli ruhumun gözyaşları teşbihi muhtemelen pek de orijinal değil, ama habire aklıma geliyor.

Böyle yağmurlu günlerde, Hamburg'dan Heidelberg'e dönüş yolculuğumuzu düşünürüm. Trene binip de Cora'nın oh çeken akrabalarına el sallarken, grip kaptığım hissindeydim. Aslında hastalanmadım, ama ruh bitkinliğim ve ağlamaklılığım, bir hastalığın ön belirtilerine benziyordu. Ba-

bamdan söz ettik, yani Cora söz etti. Benim, kendi teorilerimi geliştirmeye yetecek gücüm yoktu.

"Carlo'ya gizli misyonumuzu anlatacak mısın?" diye sordu. "Bizim loto ikramiyesinden söz etmeden tabiî."

Zıvanadan çıktım. "Bu onu ancak ıslak bir pislik kadar ilgilendirir." Ama aynı zamanda, ondan daha fazla şey biliyor olmayı, bunları her lafı ağzımdan iple çekmek zorunda kalacağı şekilde yavaşça anlatarak onu kıvrandırabilmeyi hayli cazip buluyordum. "Bunu daha düşünmem lazım," dedim, Cora'ya iyice sokulup uykuya daldım.

Uykumdan ateş basmasıyla uyandım; kelimelere dökemediğim, nahoş bir rüya beni huzursuz ediyordu. Babamın resimleriyle ilgiliydi. Yakında Cora'dan ayrılmak zorundaydım ve şantajcım karşısında korumasızdım. Arkadaşım olmadığında kendimi annesiz bir çocuk gibi hissediyordum.

Cornelia bagaj rafında bir gazete bulmuştu. Ben uykulu gözlerimi açar açmaz konuştu:

"Sana ilginç bir şey okumam lazım. Dikkatle dinle:

> İlçe merkezi H.'da gençler arasında yapılan bir eğlence sırasında, on yedi yaşındaki Markus Sch. trajik bir şekilde ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Aşırı miktarda alkol aldıktan sonra, tehlikesiz olduğunu düşünerek babasının gaz tabancasını şakağına dayayan genç tetiğe bastı. Arkadaşlarının ifadesine göre, kendisini reddetmiş olan sınıf arkadaşı bir kızı korkutmak istiyordu. Eğlence partisi korkunç bir şekilde sona erdi. Patlamanın yarattığı basınç dalgası sonucunda genç adam ağır bir beyin travmasına uğradı. Delikanlı baygın bir şekilde Üniversite Nöroloji Kliniği'ne kaldırıldı ve ancak üç gün sonra komadan çıkabildi."

Cora beklenti dolu gözlerle bana baktı.

"Tamam," dedim, "bunu bilmezdim. Hep, bu savunma silahlarının sadece korkuttuğunu, zarar vermediğini sanırdım."

"Evet öyle, ama bu salak Markus tabancayı doğrudan kafasına dayamış, fark bu."

"Bana ne," dedim sinirlenerek.

"Maja, benim babamın da komodin çekmecesinde bir gaz tabancası var."

Ona fal taşı gibi açılmış gözlerle baktım. Neyin peşindeydi?

"Bu Detlef senin peşini bırakmazsa, bu bir seçenek olabilir."

"Onu temizlemeyi mi düşünüyorsun?"

"Onun kendi kendine ateş etmesini sağlamak mümkün olabilir. Tıpkı bu haberdeki gibi. Az önce neler okuduğumuzu hiç kimse bilemez ki."

"Cora, fazla ileri gidiyoruz. Meseleye başka bir şekilde yaklaşmamız lazım. Bence, elimizde ona karşı birşeyler olmalı: yani bir bakıma karşı-şantaj yapmalı."

Cora benim Lambswool kazağımdan yün tüyler ayıklıyordu. "İşe yarayabilir, annemle babam hafta sonunda yoklar. Salı günü tatile gidiyoruz, o zamana kadar seni kurtarmış olmamız gerekiyor."

"Hafta sonu ve annenlerin gitmesiyle neyi kast ediyorsun...?"

"E, gazetedeki parti aklıma bir fikir getirdi. Detlef'i davet ederiz, Carlo'yu da, belki de birkaç kişiyi daha. Sonra da bu berbat herifi sarhoş ederiz, ben de ona sırnaşırım. Onu annemle babamın yatak odasına çekerim. Ben öyle istediğim için soyunur, giysilerini banyoya bırakır. Banyonun iki kapısı var, sen pılı pırtısını oradan alır saklarsın ve herif çırılçıplak kaldığı zaman, ben de kaçıveririm."

"Aman Cora, ne olacak ki! Bu onu etkilemeyecektir. Karyolaya yayılacak, babanın pijamasını bulup giyecek ve sızıp

kalacaktır. Dahası, sen daha önce soyunmadıktan sonra o çırılçıplak soyunmaz ki!"

"Canım ben de biraz soyunurum..."

Cornelia benden çok ilerideydi, bunu seziyordum. Ama ne kadar - bunu kendime hiç sormamıştım, çünkü bu konuda onunla aşık atamayacağımı biliyordum. Kendimi zorladım.

"Cora, sahi ilk defa ne zaman bir erkekle gerçek anlamıyla..."

"Evvelki gün."

Ona inanmadım, gözlerimi kısıp üzerine diktim. "Yani o öğrenci mi?"

Başıyla evetledi: "Gerçekten."

"Eee - nasıldı?"

"Bir şey kaçırmış sayılmazsın."

O zamanlar, Cora'nın erkekleri, bir yavru kedinin yemeden önce oynadığı bir tür fare gibi gördüğünü henüz bilmiyordum.

Uzun süre sustuk ve pencereden bakıp o dümdüz Kuzey Almanya manzarasını seyrettik. Sonra tekrar şantajcımız konusuna geri döndük ve yine de parti işini denemeye karar verdik. Tabancasız, ama onu bir şekilde rezil etme ya da korkutma amacıyla. Korkutma girişimlerine kaçarak cevap verilemezdi, saldırı en iyi savunmaydı.

"Ya hepsi de boşa çıkarsa?" diye sordum. "O zaman sen uzaklarda olacaksın, sen İtalya'da güneşlenip dondurma yerken ben de onun evimizin etrafında dolanıp durmasını seyredeceğim."

"Saçma. Sen bir dişi filsin ve onu ezeceksin."

Bu aklıma bir fikir getirdi.

Carlo davete sevinmiş görünüyordu, muhtemelen kafasında Cora'nın bu partiyi onun için düzenlediğini kuruyordu. Olaydan bir gün önce bisikletle yaşlılar yurduna gittim.

Oraya pek sık gitmezdim. Revir odasına girdim. Annemin, beni tanımayan bir iş arkadaşı beni merakla süzdü.

"Demek Bayan Westermann'ın kızı sensin! Ama file hiç benzemiyorsun."

Annemi nerede bulabileceğimi sordum, ev anahtarımı kaybettiğimi öne sürdüm. Bakıcı kadın onu aramaya gitti. Küçük odada yalnız kalır kalmaz ecza dolabını açtım ve uyku ilacı aramaya başladım. Aslında bu tür dolapların kilitlenmesi gerekir, diye düşündüm kuralcı bir şekilde; burada bütün anahtarlar kilitlerin üzerinde duruyordu, oysa aklı karışık yaşlılara güvenilemeyeceği kesindi. Müshil ilaçlarından sonraki en büyük öbek yatıştırıcılar ve uyku haplarıydı.

Annem benim ziyaretime biraz şaşırmış halde beyaz önlüğü içerisinde içeri girdiğinde, ona da anahtar yalanını anlattım. Söylenerek kendi ev anahtarını verdi. "Küçükken, bu başına hiç gelmezdi."

Kapıda bir doktor göründü ve sırıttı: "Regresyon fili".

Cora'nın anne babasının bodrumunda yeterince içecek stoku vardı. Sindirilmesi zor, davete katılanları aptal edecek ve yorgun düşürecek bir yemek pişirmeye karar verdik. Tombul kuru fasulyelerden, yağlı domuz göğsünden, domates, sarmısak, kırmızı biber ve kırmızı İspanyol salamlarından ağustos ayının ortasında öyle bir kış yemeği hazırladık ki, bunları yedikten sonra insanın anında uzunca bir uykuya yatası gelirdi.

Carlo Detlef'e haber vermişti, o da mutlaka bir âlem yapılacağı sevinci içinde olmalıydı. Greta adlı bir sınıf arkadaşımız erkek arkadaşını getirmek istiyordu, ayrıca Cora bir yeğenini davet etmişti ve onun da yeni fethettiği bir kızı arkadaşı vardı. Cornelia'nın tanımadığım ağabeyi ABD'de okuyordu ve ancak noelde gelmesi bekleniyordu. Sekiz kişiyle, diye düşünüyorduk, bir parti kutlanabilirdi.

Şarapları, biraları ve profesörün bodrumdaki barından pek çok sert içkiyi odaya rasgele yaymıştık. Detlef hepsini tek tek denedi, biz de canla başla kadehini doldurup durduk. Bana göz süzüyordu, Cora ona göz süzüyordu. Carlo hafiften şaşırmıştı, çünkü Cornelia'yı kendi ganimeti saymaktaydı. Nihayet o ağır akşam yemeğinin servisini yaptık. Cora ve ben, otantik Peru yemek tariflerine göre yemek yaptığımızı iddia ettik ve şantajcımıza tepeleme doldurduk. İlk uyku tableti şimdiden gövdesindeydi, çünkü Cora tarafından, ezilerek bir kaşık fasulye ezmesinin arasına katılmış halde doğrudan ağzına verilmişti. Cora onunla sol yandan flört ediyordu, ben de sağ taraftan faaliyet halindeydim.

Bir noktada Carlo benim kolumu çekiştirdi ve mutfağa çekti.

"Dinle kalınderili! Ne tasarladığını bilmiyorum," diye tıslad, "ama Detlef'i sana bırakması için kız arkadaşının kıçına bir tekme atsan diyorum."

"Neden?"

"Allahaşkına, aptal numarası yapmasana! İkiniz de aynı herife kur yapacaksanız, ben de aptal kutusuna bakacaksam bunun zevki nerede!"

"O zaman eve git! Ne yapalım, Cora ve benim yüreğimiz bir, ruhumuz bir!"

Canımı yakacak şekilde kolumu çimdikledi ve bu kadar aptallık karşısında iç çekti. "Sizin ne yüreğiniz var, ne de ruhunuz!"

İkinci uyku tabletinden, bir sürü yemekten ve bolca şnapstan sonra Cora Detlef'i kapıp, evi göstermeye götürdü. Carlo kırgın halde eve döndü, öteki çiftler birbirleriyle meşguldüler.

Gizlice banyoya geçtim. Köpüklü şarapta ek uyku tabletleri eritmiştim ve bunu işaretli bir kadehe koymuştum. Banyo kapısının arasından Detlef'in sırf donla büyük yata-

ğın üzerinde oturduğunu görüyordum. Cora kadehi elimden aldı ve ona zorla içirdi. Boş gözlerle etrafa bakınıyordu. İçeri girdim ve ikimiz de yavaşça külot ve sütyenle kalana kadar soyunduk. Detlef bu görüntü karşısında soludu: "Kanım alev alev," dedi ve yıkılıp sızdı.

Onu içeriye kilitledik, öteki misafirlerimizin yanına gittik ve Carlo ile Detlef'i sarhoş oldukları için kovduğumuzu açıkladık. Dehşete kapılan Greta ile arkadaşı da eve dönmeye karar verdi. Kuzen ise sevdiceğiyle Cora'nın ağabeyinin boş duran odasına yerleşmişti. Ama ortalığı toplarken, nihayet evin kapısının kapandığını duyduk, sonunda Detlef ile yalnız kalmıştık. Şimşek hızıyla ebeveyn yatak odasına koştuk. Orada ağzı açık halde yatıyor ve sakin sakin horluyordu.

Bunun dışında, gayet düzgün giyimliydi; tıpkı Carlo gibi o da bankada, bir ekonomi kariyerinin sakil kıyafetle elde edilemeyeceğini öğrenmişti. Sırf dış görünüşü konusunda ona pek bir itirazımız olamazdı. Gerçi, tıpkı adı gibi, yavru domuz rengi saçlarıyla ve sıkıcı oğlan suratıyla biraz sönüktü, ama mavi şövalye yüzüğü ve züppe saati gibi bazı ayrıntılar bizim yaratıcılığımıza meydan okuyordu.

"Şimdi ona her şeyi yapabiliriz," diye fısıldadı Cora.

"Ne peki?" diye sordum biraz daha yüksek sesle, çünkü narkoz yemiş gibi uyuduğu belliydi.

"Kesebiliriz mesela," dedi Cora, o da sesini yükseltmişti.

Bu beni korkuttu. "Ya kan kaybından giderse?"

"Saçmalama, saçlarını diyorum."

Aranarak etrafa bakındık. Normalde bir ebeveyn yatak odasını görme fırsatım pek olmazdı. Annem oturma odasında üç parçalı bir kanepe üzerinde yatardı. Akrabalarımın ya da Cora'nın akrabalarının evlerinde zaman zaman iki kişilik bir yatak, komodinler ve gardıroplar görürdüm, ama onların erotik bir havası olmazdı. Burada her şey bambaşkaydı. Cora'nın anne babasının banyosu bile oryantal çini-

leriyle Sultanahmet Camii'ni hatırlatıyordu. Ama beni daha da fazla büyüleyen şey, çarşaflardı; ben sadece beyaz, kareli ya da başka mazbut desenli çarşaflar görmüştüm. Buradakiler saf ipekten, tuhaf bir pembeydi ve pirinç lambaların loş ışığında gözlerime günahın ta kendisi gibi görünüyorlardı.

"Ne kadar tuhaf bir renk..."

Cora başıyla evetledi. "Acem pembesi, annemin en sevdiği renk."

Detlef'in domuz saçları bu tona yakışmıyordu. Açık yuvarlak ağzıyla bu banka çırağı bir domuza benziyordu, hani porselen ağzına, biriktirdiğiniz markları tıkıştırdığınız türden.* Cora annesinin tırnak cilasını getirdi, tabiî ki Acem pembesiydi. "Onu yüzükoyun çevirmeme yardım et," dedi, sonra da pembe cilayı sırtına sürmeye başladı.

Bu arada onun montunun ceplerini taramış ve cüzdanını çıkarmıştım. Başımı kaldırıp baktığımda Detlef'in sırtında "BEN BİR" yazısını gördüm."Nasıl devam ediyor?" diye sordum.

"DOMUZUM," dedi Cora.

"Pek orijinal bulmuyorum."

"Tamam, BEN BİR SAPIĞIM," diyerek fırçayı tekrar cilaya batırdı.

"Hayır," dedim, "daha iyisi: BEN İKTİDARSIZIM."

"Bunu kendi başına çıkaramaz, başka bir kişiden rica etmek zorunda. Daha da komiği, farkına varmayıp saf saf yüzme havuzuna gitmesi olur."

Yazı kuruduktan sonra onu tekrar çevirdik.

"Cora baksana, iki ayrı kadından aşk mektupları var cüzdanında!"

"Ver bana, hemen geri getiririm. Babamın bir fotokopi makinesi var, ayrıca bir de Polaroid kamerası."

(*) Alman kültüründe tipik kumbara domuz biçiminde olur ve buna "tasarruf domuzu" denir. Domuz bir yandan dizginsiz cinselliğin ve arsızlığın, bir yandan pisliğin, bir yandan da tutumluluğun ve talihin simgesidir - ç.n.

Cora fotokopi çekerken, çıplak bir erkeği seyretmek için beş dakika zamanım oldu. Merdivenlerde Cora'nın ayak seslerini duyduğumda Detlef'in üstünü tekrar örtmüştüm bile.

"Fotoğrafını çekmeden önce bir de tırnaklarını pembeye boyayalım," dedi Cora. Manikürcü ve pedikürcüler gibi hızla on el ve ayak parmağı üzerine Acem pembesi çalıştık. Bizi son derece tatmin eden bir çalışmaydı. Nihayet uyum sağlaması için, saatinin göstergesini ve şövalye yüzüğünü de pembeye boyadık.

"Başka?"

Cora profesörün yazı masasından çeşitli damgalar çıkardı. Okudu: "kitap gönderisi", "matbu", "taahhütlü", "gizli" vesaire. İŞİ BİTMİŞTİR! üzerinde karar kıldık ve böylece, Detlef'in üzerinde pek az kılın bulunduğu göğsü damgalandı.

"Güzel bir fotoğraf olacak," dedi Cora, "ne yazık ki ön ve arkasını tek kareye sığdıramayacağız: İŞİ BİTMİŞTİR ve İKTİDARSIZ."

"Ha, sırası gelmişken, banka domuzuna bir küpe bağışlayabiliriz." Cora bir tığla onun kulak memesini deldi, ben de üstüne bir parça sabun ve kâğıt mendil bastırdım. Detlef kötü sesler çıkardı, ama karşı koymadı. Kulağının içinden gümüş tel geçirdik, ucuna da, ciklet makinesinden çıkma bir zenci bebeği tutturduk.

Sonra da bir sürü resim çektik. Tüm açılardan Detlef, arada bir Cora ve benimle birlikte. Ama soyunmadık, Acem pembesi kaplı yorganın altından sırf kafamızı çıkardık.

Cüzdanının içine, orijinal mektupların yanına birer fotokopi yerleştirdik, bunların kopyasını aldığımızı bilsin diye, birkaç da özellikle başarılı fotoğraf.

Cora onun aşk mektuplarını bana okurken, ben de Detlef'in lacivert ceketinin altın renkli gemi çapası biçimli düğmelerini kesip aldım ve birer santim ötesine tekrar dikiverdim. Sakin sakin düğme dikerken tereddüde kapıldım.

"Sence bunlar Nazi yöntemleri değil mi?" diye sordum neşe içindeki arkadaşıma.

Cora beni yatıştırdı. "Dışarıdan bir şey görünmüyor ki, sırf pembe tırnaklar ve şu zenci bebek. Bunları da bir iddiaya girdiğini öne sürerek açıklayabilir. Hemen altına yapma. Hadi uyuyalım."

İhtiyaten yatak odasındaki lambaları açık bıraktık ve yatağın önüne Detlef için bir temizlik kovası koyduk.

"Acaba sabah erkenden, o uyanmadan önce onun yanına mı yatsak?" dedim. "O zaman, bütün gece onunla oynaştığımızı ve ödeştiğimizi sanabilir."

"Ama sırtındaki İKTİDARSIZ bununla uyuşmuyor ve ben, bunu silmeyecek kadar tembelim. Zaten de asetonun nerede olduğunu bilmiyorum."

Böylece yattık, çünkü annem, muteber profesör evinde gecelememe izin vermişti. Öğleden sonra saat ikiye kadar uyuduk ve telefonun aralıksız çalmasıyla uyandık.

Cora ofladı: "Kesin annemlerdir". Ve telefona gitti. Ama Carlo'ydu, Detlef'i evinden bulamamıştı ve nerede kaldığını soruyordu.

"Bilmiyorum," dedi Cora, "zil zurna sarhoştu ve bir de kerhaneye gitmek istedi, ama lütfen bana hangisi diye sorma." Carlo bunun şokuyla başka bir şey sormadı.

Çabucak pembe büyük yatağa koştuk. Bizim domuz, kovayı kullanmıştı. Cora pencereleri açtı. Detlef çok hasta görünüyordu, nerdeyse ona merhamet duyacaktım. Onu biraz dürttük, zorlukla gözlerini açtı.

"Gitmen lazım," dedi Cornelia sert sert, "annemin seni kendi yatağında yakalamasını mı istersin yoksa?"

Detlef saatine bakmak istedi, pembe saat göstergesini gördü ve inledi.

"Pazartesi sabahındayız," diye yalan söyledim, "eğer acele edersen, saat sekizde bankadaki gişene yetişirsin, ama ağ-

zındaki içki kokusu kesin gişe camının öteki tarafından bile duyulur."

Odadan çıktık ve az sonra onun korkunç küfürler savurduğunu, tuvaleti kullandığını ve apar topar evden çıktığını duyduk. Bir daha hiçbir zaman bize şantaj yapma hevesine kapılmadı. Carlo'yla arasına da mesafe koydu ve zavallı ağabeyim bunun nedenini asla öğrenemedi.

Gizli gizli, Cora'nın anne babasının beni Toskana'ya davet edeceklerini hayal ediyordum. Yıllardır Colle di Val d'Elsa'daki aynı tatil evini kiralıyorlardı ve orada dört yatak bulunduğunu biliyordum. Eskiden Cora'nın ağabeyi hep yanlarında olurdu. Ama rica etmek istemiyordum (profesör zaten Hamburg'a gidiş paramı ödemişti), çünkü sürekli yoksul akraba rolü oynuyorum gibi geliyordu bana.

Cora bana bu tatil evinden (elbette yüzme havuzlu) çok söz ettiği halde onun da aklına, anne babasına beni davet ettirmek gelmedi.

Şimdi o uzaktaydı ve bronzlaşıyor, esmer Vespa sürücüleriyle flört ederek İtalyanca'sını ilerletiyor, fesleğenli domates yiyor, chianti classico içiyordu. Ya ben?

"Yoksa sonunda lezbiyen mi oldunuz?" diye sormuştu Carlo o partiden sonra buruk bir öfkeyle. Dolu kül tabağını onun beyaz bankacı gömleğinin üstüne savurmuştum. Ama bu sözler üzerinde düşündüm. Lezbiyen değildik, ama itiraf etmeliydim ki, Cora ile arkadaş olduğumdan beri coğrafya öğretmenime iyice yabancılaşmıştım. Şu anda hiçbir erkeğe aşık olmayışım normal olamaz ya, diye sordum kendime kaygıyla. Cora benim her şeyimdi, onun yanında kendimi iyi hissediyordum ve dünyanın bütün kötülüklerine karşı şerbetliydim. Onsuz ancak yarım insandım. Bu büyük bağımlılık iyi bir şey miydi?

Cora'nın İtalya'da kaldığı o iki hafta boyunca çok acı çektim. Boş durmadım, çalıştım. Odamın düzenini değiştirdim, annemin işini hafifletmek için mutfağı temizledim, annemin yaşlılar yurdunda, Carlo'nun da bankada olduğu öğleden önce saatlerinde eski kâğıtları karıştırdım. Babama ait birtakım mektup ya da hatıralar bulmayı umuyordum. Görünüşe bakılırsa annem ona ait her şeyi imha etmişti. Yalnız aile albümündeki birkaç fotoğrafı elememişti; muhtemelen oradaki boşluk iyice merak uyandıracağından ve bizim bir babamız olduğunu inkâr etmekte güçlük çekeceğinden.

Bununla birlikte bir Eichendorff şiir kitapçığının (her nedense kitaplıkta değil de annemin şahsi evrakları ve mektupları arasında duruyordu) arasına gizlenmiş olarak, ağabeyime dikkat çekici ölçüde benzeyen genç bir adamın birkaç fotoğrafını buldum. Kim olabilirdi bu ve niçin bizden gizleniyordu? Bir resimde annemle kol kola görünüyordu, herhalde annem yirmi yaşlarında olmalıydı. "Elsbeth ve Karl" yazısını sökebildim resmin sırtında, mürekkebi morlaşmış ve iyice silikleşmişti. Yoksa Carlo'nun babası o muydu? Düşünüp durdum. Carlo ne anneme, ne de kaçıp gitmiş olan babama benziyordu. Siyah saçları, çok açık bir teni ve mavi gözleri vardı, spora meraklıydı (yarış bisikletine büyük önem veriyordu) ve adaleliydi; aslında, yüzünü zaman zaman nöbet halinde kaplayan sivilceler bir yana bırakılırsa, eli yüzü düzgün bir çocuktu. Siyah beyaz fotoğraftaki adam da koyu saçlı olmalıydı ve onunla annem arasında delice bir aşkın hayalini kurdum.

Ben kime benziyordum? Eskiden hep, gerçek bir prenses olarak krala benzediğimi umardım. Şimdi ise bundan pek emin değildim. İnce kumral saçlarımı ondan almış olabilirdim, ayrıca hafif kepçe kulaklarımı da, ama melankolik yüz hatlarım annemdendi. Ne onun gibi olmak, ne de ona ben-

zemek istiyordum ve bir guguk yumurtası olmayı* tercih ederdim.

Bir öğleden sonra alışverişten döndüğümde -annem sık sık masaya siparişlerle dolu bir liste bırakırdı- Carlo mutfak evyesinin önünde duruyor, hiç çekinmeden bacaklarını tıraş ediyordu. "Çatlak mısın? Travesti mi olmak istiyorsun?" diye sordum.

"Profesyonellerin hepsi yapıyor bunu. Sırf eğlence olsun diye mi her gün antrenman yaptığımı sanıyorsun? Yarın bir bisiklet yarışına katılıyorum."

"Yoksa kılın olmazsa daha hızlı gideceğini mi sanıyorsun?"

"Biraz belki, ama bunu yaralanma ihtimaline karşı yapıyorlar. Yaraya kıl girdi mi kötü olur; ayrıca masajcının işi de kolaylaşıyor."

Hayret ettim. Acaba Carlo'yu küçümsemiş miydim? "Ne zamandan beri bir masajcın var?"

"Olacak. Profesyonel olduğum zaman. Hadi kıpırda biraz bayan fil, ya holdeki büyük aynayı getir ya da arka tarafı sen tıraş et." Aceleyle aynayı getirmeye gittim, gerçi Carlo'yu tıraş ederken hafifçe kesmek de isterdim.

"Akıllıca davrandın. Ayrıca, Cora'nın odasındaki resmi kimin yaptığını uzun bir süredir sormak istiyordum."

"Cora'nın odasında ne işin vardı senin?"

"Hatırlayacak olursan, sizin çocuk partinizde tek bir dişi domuz bile benimle ilgilenmedi. Ben de kendi başıma etrafı dolaştım. Şimdi söyle, sizin resminizi kim yaptı?"

Çoğunlukla Cora kadar çabucak yalan uyduramıyordum. "Ne fark eder ki," dedim beceriksizce. Onun için fark ediyordu, kolumu kıvırdı.

"Cora'nın bir amcası," dedim.

(*) Guguk kuşu yuva yapmayıp yumurtasını başka kuşlarının yuvasına bıraktığından Almanca'da guguk yumurtası, kökeni belirsiz olmayı ifade eder, ayrıca nankör evlat anlamı da vardır - ç.n.

"Bana yalan atma. Bende de jeton pek geç düştü, babam yapmış olmalı. Altında onun işareti var, daha ilk anda tanıdık gelmişti, ama hemen aklıma gelmedi." Bacakları ıslak halde, hep kilitli tuttuğu yazı masasına gitti ve küçük, kırış kırış bir manzara krokisi çıkardı. Altındaki işaret, içiçe geçmiş R.W. harfleri, Roland Westermann'ı ifade ediyordu. Boynumu büktüm.

"Hadi sökül bakalım, onu ziyaret etmiş olmalısınız. Eğer bana hemen gerçeği söylemezsen, anneme söylerim."

Bu düşünceye niçin tahammül edemiyordum? Çünkü sırların bu şekilde çıkarılmasının annemin kalbini kıracağını hissediyordum. "Baba" konusu öyle bir tabuydu ki, sırf değinmek bile kıyamet koparırdı. Babamız bizi terk ettiğinde Carlo ve ben küçüktük ve ilk önceleri onun nerede olduğunu sorup durmuştuk. Ama annemizin adeta ölüm dehşeti içindeki bakışı, beyaz yüzünde gözyaşı bulunmayışı ve ellerindeki titreme, büzülmüş dudaklarından ve çaresizlikle başını sallayışından daha fazla ipucu vermişti.

"Lübeck'e gittik." İtiraf ettim. Carlo tabiî meraktan patlayacak gibiydi, ben de biraz tereddüt ettikten sonra babamın kan kuryesi olarak çalıştığından, ağır sefaletinden, insana yaraşmayan barınağından söz ettim. Ayyaş edasından, bakımsız çehresinden ve benmerkezci tutumundan dolayı uğradığım şoku dile getirmedim, aynı şekilde para temin etmemizden de tek kelime etmedim.

Carlo o kadar hiddetlendi ki, bacaklarındaki kılları kazımayı bıraktı. Babamıza duyduğu nefret, benim anlattıklarımla daha da körüklendi. Portremizi yapması için birkaç kere gitmemizi aklı hiç almıyordu.

"Cora bu insan hakkında ne düşünüyor?" diye sordu, çünkü onun fikrine önem veriyordu.

"Babamla iyi anlaştı," dedim.

Cornelia, benim hayal kırıklığımı anında anlayan, güven

içinde kalbimi açabildiğim tek insandı. Benden hiçbir zaman hoşlanmamış olan Carlo'nun söz vermiş olmasına rağmen anneme her şeyi anlatmayacağından tam anlamıyla emin olamıyordum: ona acı vermek, kendini önemsetmek, ona benim yoz bir kız olduğumu, bir tabuyu yıkmış olduğumu göstermek isteyebilirdi.

5
Kara cuma

Arada bir, ilgi duyan izleyicilerime, bir alışveriş turu düzenlemeyi teklif ederim. Doğru dükkânlara götürülmeye önem veren insanlar hep vardır. Elbette varlıklı turistleri ayakkabı dükkânlarına, moda mağazalarına ya da antikacılara götürdüğüm zaman komisyon alırım. Antikacılarda müşterilerim adına uygun bir fiyat pazarlığı yaparım ve satıcı, ben onunla kıyasıya pazarlık etmişim süsü verir. O da bu oyunu benim kadar severek oynar. Piazza Pitti etrafındaki dar sokaklarda toplam üç tane antikacı dükkânına giderim; düzensiz bir sırayla önce birine, sonra ötekine. Her birinde birer kere hırsızlık yaptım, ama bir kere daha yapmaya tövbe ettim. Marie-Antoinette'e ait fildişinden oyulup boyanmış bir yelpazem, emaye kakmalı istiridye biçiminde altın bir enfiye kutum ve abanozdan bağa kaplı bir seyahat dikiş kutum var, dikiş kutusunda narin makaslar ve iğneler, süslü minik parfüm şişeleri ve bir bardağın yanı sıra zor durumdaki bir leydi için minyatür bir silah da var - minik, ama keskin bir hançer. Bu dikiş kutusunu defalarca görüp hayran olmuştum, ama el çantama sığdıramamıştım; Zürihli bir turist ka-

dından, onu şık deri sırt çantasına koymasını rica ettim. Öncesinde de üstüne naylon bir poşet geçirmiştim, kadın bu "alışverişimi" herhalde basit bir tahta sandık sandı.

Cora ise benim hazinelerime fazla ilgi duymuyor; onun hayallerini başka ganimetler süslüyor: müzelerden dev tablolar, mesela bir Tintoretto hoşuna giderdi. Ama ikimizde de bunun gerektirdiği bilgi ve tecrübe eksikti.

Gizli koleksiyonum arasında sadece sanat eserleri değil, benim için kişisel ya da estetik değer taşıyan bazı hatıra eşyaları da var, mesela yamulmuş İtalyanca bir tabela. Bu hediyeyi, babamı ziyaret ettiğimiz ve Detlef'i yenilgiye uğrattığımız o tatilin sonunda aldım.

Cora İtalya'dan mavi, geniş bir hasır şapkayla döndü. Bana hediyeler getirdi. Odamın kapısına asmam için çalıntı bir teneke tabela, ATTENTI AL CANE (Dikkat köpek var!). Kendisi için bir DIVIETO DI CACCIA yürütmüştü, Toskana ormanlarına ait bir av yasağı tabelası. Ayrıca el yapımı bir günlük defteri ve kurumuş çimenlerin üzerinde bulduğu bir yarasa iskeleti verdi bana. Cora'nın ressam gözleri, bu ölü nesneyi benden farklı bir açıdan görüyordu, ben ise o incecik kaburgalardan bir parça iğreniyordum.

Sondan bir önceki okul yılımıza hevessiz başladık. Öğrenme konusunda problemimiz olduğundan değil, ama hayat, Macbeth ve ihtimal hesabından daha önemli saydığımız pek çok şeyden oluşuyordu. Artık üstün yetenekli bir pedagog değil de sadece normal bir insan olarak gördüğüm Bay Becker bizim sınıfa ders vermiyordu. "Bayan fil" lakabı gerçi üzerimde kalmıştı, ama kayıtsızca kullanılıyordu ve bende de artık depresyon yaratmıyordu. Beni kibirli buluyorlardı ve bunda gerçek payı vardı. Fil derime rağmen kendimi, proleterler arasındaki bir prenses gibi hissediyordum.

"Cesur adam kendini en son düşünür," diyordu Almanca

öğretmenimiz Schiller'in *Giyom Tell*'inden alıntı yaparak. "Cesur kadın kendini en son düşünür," diye yazdım yeni günlüğüme şiar olarak. Ne yazık ki her zaman buna göre davranmış değilim.

Cora'nın erkek arkadaşları sürekli değişiyordu ve Carlo da onun gözüne girmek için çaba göstermeye devam ediyordu. Cora kâh ona cezbedici şekilde davranıyor ve Carlo da umutlanıyordu, kâh onun yanından bir başkasıyla el ele geçiveriyordu. Erkekler karşısında Cora sadakat nedir bilmiyordu, ama bana karşı her zaman güvenilir, şefkatli, sevgi dolu ve candan, ama her şeyden önce de dürüsttü.

Gittikçe daha da güzelleşiyordu. Kızıl saçlarını omzuna dağınık halde döküyordu. Vücudu zarifleşmişti, kemikçikleri bendeki yarasanınkilere benziyor olmalıydı. Cora o çıkık alnıyla ve kendine özgü çehresiyle biraz Rönesans dönemi İtalyan tablolarındaki asil hanımları andırıyordu. Onun peşinde koşmaları şaşırtıcı değildi.

Ya ben? On yedi yaşımda kendimi güzel bulmuyordum, gerçi sonradan geriye baktığımda, bunun için bir neden bulunmadığını söylemeliyim. Ama pırıltı ve cazibe eksikti bende ve bugün bile öyle.

Felaketin olduğu gün, eylülün o kara cuması, herhangi bir gün gibi başladı. Güneş henüz sıcacıktı, gün pırıl pırıldı; hafta sonunu yüzme havuzunda geçirme niyetiyle Cora ve ben okuldan keyifle çıktık. Cora'nın annesi, sık sık olduğu gibi, seyahatteydi. Babasının, sömestrin başlangıcından önce üniversitede birtakım organizasyon problemlerini çözümlemesi gerekiyordu. Anneme daha bir gün öncesinden, okuldan sonra Cora'ya gideceğimi, ancak akşamleyin eve döneceğimi söylemiştim. Cornflakes, süt ve muzdan basit bir yemek hazırladık kendimize. Cora bana bikinisini ödünç verdi, otobüsle ormanın içindeki hıncahınç dolu yüzme havu-

zuna gittik. Cora'nın üstü İtalya'dayken öyle fazla çille kaplanmıştı ki, uzaktan sanki iyice esmer tenliymiş gibi görünüyordu, oysa ben, aslında çok daha kolay bronzlaştığım halde, onun yanında soluk görünüyordum.

Tabiî havlularımızın üzerinde otururken hiçbir zaman yalnız kalmıyorduk; Cora çığırtkan gibiydi, sunalar, tavus kuşları, horozlar onun tuzağına düşüyordu.

Saat beşte Carlo göründü. Tıraşlı bacaklarındaki kıllar ufak ufak çıkmaya başlamıştı. Birkaç kere tramplen üzerinde arz-ı endam etti ve muhtemelen de Cora kendisine bakmıyor diye hiddetlendi. Ama elinde üç dondurma kupuyla birlikte bizim olduğumuz yere çıka geldiğinde Cora adeta başka biri olmuş, yalnız onunla şakalaşmaya başlamıştı, öyle ki, tam bir adanmışlıkla sırtını yağlamış olan iki taliplisi uzayıverdi. Ben dondurma yedim, gidip yüzdüm ve ağırdan aldım. Sonra da, uzaktaki bir çimenlikte oturup birşeyler okumakta olan Greta ile sohbet ettim. Cora şov yaptığı zamanlar kendimi figüran rolünde iyi hissetmezdim, hele flörtünün hedefi ağabeyimse.

Kalkma zamanı gelmişti. Cora ve ben eşyalarımızı topladık, çöpleri çöp kutusuna götürdük. Carlo park yerinde bir sürprizi olduğunu söyleyerek çalım satmaya övünmeye başladı. Bir araba ödünç aldığını anında sezdim.

Cornelia meraklanmış gibi yaptı. Nitekim orada, Carlo'nun eski bir okul arkadaşının havalı ağabeyine ait ve artık pek de yeni sayılamayacak bir spor otomobil duruyordu. Carlo bize kapıyı açtı. Yalnız olsaydım kapıyı suratıma çarpacağından ve beni yürümeye mecbur bırakacağından emindim. Neyse, böylece eve, pis kokulu otobüslerle olacağından daha hızlı gittik.

Tabiî ki Cora önde oturdu. Carlo korkunç sürüyordu. Arabalarla ilgili tecrübesi asıl olarak, on sekiz yaşındayken gördüğü direksiyon dersleriyle sınırlıydı. Ama burnu hava-

daydı, giydiği kırmızı ipek gömleğin yakası açıktı ve gözünde de ayna camlı güneş gözlüğü vardı. Sigarası ağzının kenarındaydı, koltuğu iyice arkaya itmişti. Bir playboy edasıyla Cora'nın yanında oturup, bu arabanın maksimum gücünün nasıl zorlanabileceği üzerine ilkel açıklamalarını yaparken, elimden gelse suratına bir tane çarpardım. Davet edilmeyi beklemeden o da Cora'nın evine geldi ve bizim çifte portreyi bir kere daha görmesi gerektiğini iddia etti.

"Bu resim büyüleyici güzellikte," diye sahte laflar etti.

Onunla ve Cora'yla birlikte babamın resmini incelemeye dayanamadım, maden suyu içmeye mutfağa gittim. On dakika sonra tekrar içeri girdiğimde Cora'nın yatağında yan yana oturuyorlardı ve birden sustular; annemle Carlo bir arada oldukları zaman evde sık sık karşılaştığım bir durumdu bu.

"Artık eve gitmem lazım," dedim buz gibi bir sesle, "geliyor musun, Carlo?"

"Yaya gidiver, ormanların gri devi," dedi, "ben kalıyorum."

Cora bir şey demedi, bana bakmadı ve Carlo'nun sigaralarından birini aldı.

Sokak kapısını çarpıp kayboldum. Neredeyse eve gelmiştim ki, daha öfkem de dağılmış değildi, aksine iyice alevlenmişti, okul malzemelerimi Coralarda unuttuğumu ve bir ödev için Goethe biyografisine ihtiyacım olduğunu hatırladım.

Daha sonraları, bunun gerçekten de bu kadar acil olup olmadığını çok sordum kendime, çünkü ödevim neredeyse tamamdı. Neden telefon edip, Carlo'dan çantamı getirmesini istemedim? Herhalde içimdeki bir duygu yüzünden, geri dönmek için bir bahane aramıştım. Ağabeyim ve en iyi arkadaşımın aynı yatakta, hem de babamın resminin altında birlikte oturmalarını istemiyordum, bu samimiyetin düşüncesi canımı acıtıyordu.

Tekrar Schwabların evinin önüne geldiğimde, yine de kendimi fazlalık olarak hissettim. Cora kıskandığımı ve onun arkasından casusluk yapmak istediğimi düşünecekti. Ağabeyimin ne düşüneceği umurumda değildi. Ödünç araba hâlâ komşunun garaj çıkışının önünde duruyordu.

Zili çalmalı mıydım? Bir süre ne yapacağımı bilemeden kapının önünde bekledim. Sonra bahçe kapısından girdim, çünkü verandanın arka kapısının sık sık köpek için açık bırakıldığını biliyordum; o halde sessizce serayı geçip okul çantamın bulunduğu hole gidebilirdim. Gerçekten çantayı mı istiyordum? Yoksa dinlemek, rahatsız etmek, Carlo'yu kızdırmak mı istiyordum? Belki de uğursuz bir sezgi beni geri getirmişti.

Veranda kapısına vardığımda üst kattan gelen ürkütücü sesler duydum. Bastırılmış ya da boğulmuş bir çığlık, bir mobilya gıcırtısı ve patırtısı. Ayağımda spor ayakkabılar vardı, birkaç hamlede üst kata ulaştım. Cora'nın av yasağı levhalı oda kapısı aralıktı. Carlo nefes nefese Cora'nın karnının üstünde oturuyor, bir eliyle ağzını kapatıyor, ötekiyle kollarını tutuyordu. Birkaç saniyeliğine, onun bluzunu yırtmak üzere ağzını bıraktı ve Cora var gücüyle bağırdı. Neden ağabeyimin saçlarını yolarak arkadaşıma yakın dövüşte destek olmuyordum? Muhtemelen sırf ortaya çıkmam bile, Carlo'nun onu bırakmasına neden olacaktı.

Hiç düşünmeden Acem pembesi renkli yatak odasına koşmuş ve komodin çekmecesindeki gaz tabancasını kapmıştım. Birkaç saniye sonra elimde silah, Cora'nın yatağının önünde durdum ve "eller yukarı!" dedim.

Ağabeyim başını hafifçe yana çevirdi, ama itaat etmek yerine avaz avaz bağırdı: "Defol!"

"Gebert onu Maja!" diye emir verdi Cora, ağzını tutan parmakların arasından ve korkudan boğulmuş sesiyle.

Gaz tabancasını Carlo'nun şakağına dayadım ve sihirli kelimeleri söyledim: "Üçe kadar sayıyorum!"

"At o oyuncağı," diye tısladı Carlo büyük bir öfkeyle, Cora'nın ellerini bıraktı ve elimdeki silahı kapmaya kalkıştı. Ama onun ani dönüşüyle silah onun göğüs hizasına kaydı ve ateşlendi.

Tetiğe basmış mıydım? Öyle olmalıydı, ama yine de bunu yaptığımı hatırlayamıyorum. Sonradan öğrendiğimize göre kalp kasları şiddetli basınç dalgasıyla yırtılmıştı. Cornelia'nın üzerinde cansız bir çuval yığılıydı, ama bunu hemen kavrayamadık. Birlikte onu yere devirdik, titreyerek birbirimizin gözlerine baktık. Ne ağlayabildik, ne de konuşabildik. Ancak birkaç dakika sonrasında Carlo'yu sırt üstü çevirdik ve şok halinde, karşımızda bir ölünün bulunduğunu anladık.

Cora nabzını yokladı. "Sanırım, bir ambülans çağırmamız lazım," dedi, çünkü gerçeği dile getiremiyordu.

"Lübeck'teki resim!" O siyah-beyaz-kırmızı tablo tıpkı buna benziyordu. Gerçi ağabeyimin kanayan bir yarası yoktu, ama kırmızı ipek gömlek, beyaz çarşaflı yorgan ve siyah saçlar, babamın o hayalî tablosuyla aynı renklerdeydi. Başka hiçbir renk yoktu işin içinde.

O korkunç dakikalarda Cora yapılabilecek tek doğru şeyi yaptı: babasını aradı. Allahtan ona hemen ulaşabildi, babasının daha sonraki günlerde benim için yaptıklarını asla unutmayacağım.

Gerçi Cora'nın kekeleyerek anlattıkları, ciddi biçimde aklını karıştırmış ve yüreğine inmiş olmalıydı, ama serinkanlılığını korudu, oturma odasında onu beklememizi, hemen geleceğini söyledi. Profesörle aynı anda tanıdık bir doktor ve uğuldayan sireniyle bir kızılhaç arabası geldi. Cora'nın babası ayrıca sekreterine, ailenin avukatına haber vermesini emretmişti.

Profesör, polise haber vereceğine dair söz verdikten sonra, sağlık görevlileri elleri boş geri döndüler. Avukat durumu anlattırdı ve ardından da polis, psikolog ve bir cinayet masası memuresiyle yaptığımız görüşmede hazır bulundu.

Kısa kesmek gerekirse, sonraki haftalar eziyet dolu geçti, ama ceza almadım. Mesele nihayet nefsi müdafaa durumundaki bir kaza olarak nitelendi ve dosya kapatıldı, oysa yalnız ben biliyordum ki, aynı şekilde taammüden öldürme de sayılabilirdi. Yıllardan beridir ağabeyimi öldürmek istiyordum.

Polis sorgularından çok daha korkunç olan, annemin karşısına çıkmak zorunda kalışımdı. O andan sonra, artık her şeyle ilgilenen Bay Schwab, burada da benim yanımdaydı. Ödünç alınmış spor otomobilin bir polis tarafından sahibine geri götürülmesini sağladı, karısına telgraf çekti, benimle birlikte anneme gitmeden önce de Cora'yı sekreterinin yanına bıraktı. Cinayet masası polislerini, anneme olayı haber vermekten men etmişti. Annem yüzüme baktı ve yüzü kireç gibi oldu. Kardeş katili damgası alnımda yazılıydı.

Konuşamadım. Annemi tanımayan ve aslında insanlar arasındaki sorunlardan kaçmayı tercih eden bir adam olan profesör, hayran olunacak şekilde davrandı. Onu kanepeye oturttu, kemikli ellerini tuttu ve himaye edici bir şekilde, gerçeğin sadece bir kısmını söyledi. Oğlunun arkadaşıma tecavüz etmeye kalkıştığını annem hiçbir zaman öğrenmedi, profesör de benim tabancayı kullandığımı dile getirmekten kaçındı.

Ama faltaşı olmuş gözlerle ona bakan annem aniden parmağıyla beni gösterdi. "O yaptı!"

"Hayır, Bayan Westermann," dedi profesör, "esef verici bir kaza, değil mi, tıpkı Yunan tragedyalarındaki gibi. Birbiriyle itişen üç genç, çok yakından ateşlenen bir gaz tabancasının tehlikeli olabileceğinden hiç haberleri yok. Böylesi bir vakanın ölümle sonuçlanmasını uzmanlar bile büyük bir istisna olarak değerlendiriyor. Bayan Westermann, bu hepimiz için korkunç bir talihsizlik, en fazla da sizin için, akıl almaz ve trajik bir olay, ama lütfen kabahati Maja'ya yüklemeyin."

Annem gözlerini bana dikmeye devam etti. "Bir talihsizlik," dedi ağır ağır, "Roland da bunu iddia etmişti. Maja tıpkı babası gibi hapse girecek."

Uzun bir süre sonra profesör bizi yalnız bıraktı, herhalde artık neredeyse tecavüze uğrayan kızıyla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu. Onu uğurlarken, evin kapısında bana Bonn'daki dayımın telefon numarasını yazdırdı, herhalde bundan sonraki sorumluluğu ona devretmek istiyordu. Babamın telefonu yoktu.

Şimdi annemle yalnızdım ve korkmaya başlamıştım. Benimle hâlâ konuşmuyordu, ağlamadı, öyle delice bir ifadeyle boşluğa bakıyordu ki, sözle ya da sarılarak onu teselli etme cesaretini bulamadım. Oysa ben de acilen teselliye ihtiyaç duyuyordum, hayatımda hiç olmadığı kadar. Birden, pencereden atlama ve derin umutsuzluğumu bu şekilde sona erdirme düşüncesi geldi aklıma. Çifte cenazenin hayali ise nihayet bana yine de teselliye benzer bir şey sağladı, çünkü hayalimde annemle babamı keder ortaklığı içerisinde mezarlarımızın önünde duruyor ve ağlar görmek, nihayet ağlayabilmemi sağladı.

"Beni yalnız bırak," diye mırıldandı annem o akşam bir saatte. Herhangi bir şey söylemiş olmasından dolayı biraz rahatladım, hıçkırmaya devam etmek üzere odama gittim.

Telefon çaldığında annem açmadı. Hâlâ olduğu yerde kımıldamadan oturuyordu. Bonn'daki kardeşiydi, profesör onu aramıştı ve şimdi annemle konuşmak istiyordu. "Paul dayı," dedim ve ahizeyi ona uzattım. Almadı, dayım ertesi gün geleceğine söz verdi.

Biri daha aradı: Cora. Sesi sakin geliyordu, ama kaskatı kesilmiş annemin yanında, onunla uzun uzadıya konuşmaya cesaret edemedim. Başka zaman olsa telefonu odama taşırdım, ama bu sefer artık konu öğrenci kız sırları değil, kardeş katilliğiydi. Cora durumu anlamış göründü. "Yarın öğleden önce gelirim," dedi.

O uykusuz gecede yine de uyumuş olmalıyım, çünkü saat üçe doğru yerimden fırladığımda, oturma odasındaki ışığın artık yanmadığını, annemin yatağına gittiğini gördüm. Gözyaşları arasında tekrar uykuya daldım.

Ertesi sabah Cora geldiği sırada annem hâlâ uyuyordu, ben de Carlo'nun odasının kapısını açmaya cesaret edemedim, annem oraya yerleşmiş görünüyordu. Cumartesiydi, annem izinliydi, bizim de okula gitmemiz gerekmiyordu.

Öğleye doğru Paul dayı Bonn'dan geldi. Birlikte Carlo'nun odasına girdik. Anlaşılan aşırı dozda uyku hapı almıştı. Yatağına yaklaşmaya daha önce cesaret edemediğim için neredeyse kendimi bir de anne katili gibi hissettim. Ama fazla geç değildi. Annem yaşıyordu, midesi yıkandı. Ama hastanede birkaç gün kaldıktan sonra da onu eve bırakmadılar, bir psikiyatri kliniğine sevk ettiler. Benim kendisini ziyaret etmemi kesinlikle reddediyordu.

Dayım birkaç gün kaldı ve beni Bonn'a götürmek istedi. Şiddetle karşı çıktım. Gerçi annemi her gün ziyaret etmesine izin vardı, ama anlaşılan ikisi de bundan sonra ne yapacaklarını bilmiyordu. Annem ağır bir depresyon geçiriyordu ve doktorlar, uzun süreli ve yatılı bir tedavi gerekebileceğini açıklamışlardı.

Sonunda Paul dayım, şimdilik profesörün evinde kalmamı ve lise bitirme sınavına orada hazırlanmamı onayladı. Cora'nın annesi derhal Amerika'dan geri dönmüş ve benim "gerektiği kadar" yanlarında kalmamı teklif etmişti. Anlaşılan sürekli dışarıda gezen bu kadın, şimdi yeterince evde bulunmayarak velayet görevini yeterince yerine getirmediğinden dolayı vicdan azabı çekmekteydi.

İlk birkaç hafta yaşanan kâbus geride kaldıktan sonra Cora ve ben, profesörün emriyle psikoterapik tedaviden geçmek zorunda kaldık; kızı için bir görüşme terapisi, benim içinse psikanaliz öngörmüştü. Cora'nın annesi bizimle bir-

likte sergilere gitti, konserler ve tiyatro gösterileri izledi ve her öğle vakti bizi İtalyan yemekleriyle karşılamaya çalıştı.

Carlo'nun cenaze töreni ölümünden ancak birkaç hafta sonra gerçekleşti. Bir yandan herhalde patologların bu vakayı hemen karara bağlamaya vakti olmamıştı, bir yandan da annemin kendini o zamana kadar, cenazeye katılabilecek kadar toparlayacağını ummuşlardı. Ama iş oraya varmadı, çünkü tedavisini yürüten doktorlar cenazeye katılmasını tehlikeli buldular, zaten kendisi de, küllerin toprağa verilişinde hazır bulunmak istediğini ifade etmedi.

Ama babam geldi. Ödünç aldığı siyah takım elbise içerisindeki o kendini dağıtmış kişinin babam olmasından dolayı profesör karşısında utanç duydum. Ama babam beni utandırmadı, hiç konuşmadı ve sadece dalgın bir ifadeyle tokalaştı. Paul dayı ve babam birbirlerini görmezden geldiler, oysa telefonlaşmış olmalıydılar. O akşamı evimizde babamla baş başa geçirdim; bu arada tüm eşyalarımı Coralara götürmüştüm. Bir tek su yeşili kâsenin sinoloğun evinde durması mümkün değildi; ziyareti sırasında benim odama ayak basmamış olmasına şükretmeliydim.

Babam Carlo'nun yatağında yatacaktı, ben ise son defa kendi yatağımda. Çılbır yumurta ve ekmek yiyip mutfakta oturduk, babam bira ve şnaps getirmişti. Ben çay içtim. Cora cenazeden sonra yanımdan ayrılmış ve gözyaşları içerisinde anne babasının arabasına binmişti. Ben terapime şimdiden başlamış olduğumdan, birkaç noktayı açıklığa kavuşturmam gerektiğini biliyordum, tüm cesaretimi topladım.

"Neden hapisteydin ve Carlo'nun ölümünü nasıl oldu da önceden bilebildin?"

Babam kirli mendilini çıkardı, gerçekten de ağladı. Taş kesilmiş annemin bu gözyaşlarının aynısını dökmesini dilerdim.

"Gerçeği öğrenmek senin hakkın," diye başladı, ucuz bir komedi oyuncusu gibi ve tekrar sustu.

Ona şnaps doldurdum. "Dinliyorum."

Burnunu gürültüyle sildi ve tekrar başladı: "Annenin iki kardeşi vardı, Paul ve Karl. Herhalde Karl'ı hatırlamıyorsundur."

Fotoğraf! diye düşündüm. Demek annemin âşığı yoktu, maalesef sadece kardeşiydi.

Ağlamaklı babam devam etti: "Elsbeth Karl'ı, Paul'ü ve beni sevdiğinden daha fazla seviyordu. Carlo'ya onun adı verildi, C ve O'yu zorlukla kabul ettirebildim. Karl ve ben daha en başından itibaren birbirimizden nefret ettik. O kimya okuyordu ve ailenin yükseleni olarak görülüyordu. Benimse arkamda yarıda kalmış bir yüksek öğrenimim vardı, postacı olarak çalışıyordum, bir yandan da resim yapıyordum. Elsbeth sanatıma inanıyordu ve beni yüreklendiriyordu. Karl ise resimlerimi vasat buluyordu."

"O halde siyah-beyaz-kırmızı tablodaki ölü, Carlo değil de Karl mı yani?"

"Aynen öyle. Sarhoşken Karl'ı öldürdüm ve hapse girdim. O resmi yıllar sonra yapmış olmalıyım."

"Bunu niçin yaptın?"

"Kendimi kaybederek, kıskançlıktan, öfkeden. Kafasına bir bira şişesi indirdim, anında öldü."

"Sana saldırmış mıydı?"

"Sadece sözlü olarak, ama bu da hayli fena olabiliyor. Annenden boşanmamı istedi. Başarısız birisine layık değilmiş."

Uzun bir süre çayı karıştırdım babam da bir çatalla tırnaklarındaki kirleri kazıdı.

"Annen beni hiçbir zaman affedemedi."

"Beni de," dedim buruklukla. Ona baktım ve şöyle düşündüm: Babam katil, ben katil. Ne muhteşem bir kral ve ne müthiş bir prenses ama. Kurban da annem, çünkü en sevdiği

insanlar ikimiz tarafından öldürüldüler. Yunan tragedyaları, çocuk hikâyesi kalıyordu bizim aile hikâyemizin yanında.

Babam iyice sarhoş olduktan sonra, annemin kardeşine lanet olası ölçüde benzediği için oğlunu hiçbir zaman sevmediğini itiraf etti. Aynı zamanda da yaptığı haksızlığın bilincindeydi ve belki de bu yüzden Carlo'yu benden daha sık düşünmüştü. Ağabeyimi anlatmamı istedi, ben de güçbela sürdürdüğüm hakimiyetimi kaybettim. Ağladım, o ağladı ve ne birbirimizi teselli edebildik, ne de sarılabildik birbirimize.

Okkalı bir geğirtiden sonra babam mutfak masasının başında uyudu, ben de hücremde uzandım, çünkü odam, içinde yıllar boyunca yaşamış olduğum bir hapishane gibi görünüyordu bana.

Babam benim hayatım için sorumluluk üstlenmeye ya da hayatım için plan yapmaya kalkışmadı. Ona, bir kız arkadaşımın yanında kalmak istediğimi ve geçimimi de Paul dayının sağlayacağını söyledim. Başıyla evetledi, belki de utanıyordu. Tren biletini zor ödemiş olduğunu söyledi bana. İki şnaps şişesinin parasını ise kolay ödemişe benziyordu.

"Eh, baybay o zaman." Vedalaşırken babamın gönlünden daha fazlası kopmadı. Ama hüzünlü gözlerini unutamadım ve sonradan onu sadece nefretle değil, aynı zamanda acıyarak da andım.

Cora ile ben, trende okumuş olduğumuz o gazete yazısından hiç kimseye söz etmeyeceğimize yemin etmiştik. Meslekleri gereği sır mükellefiyeti taşıyan psikoterapistlerimize de bu konuda doğruyu söylemek niyetinde değildik. Polisten anne babalarımıza, öğretmenlerimizden okul arkadaşlarımıza kadar herkes, silahı sadece korkutma amacıyla kullandığıma, zararsız olduğundan emin olduğuma inanıyordu. Carlo'nun oynadığı çirkin rol de çevreye karşı

gizlendi, bununla birlikte bu noktada cinayet masası polisleri, Cora'nın anne babası, avukat ve psikologlar, bir tecavüz girişimi bulunduğunu biliyordu. Basın, okul ve annem için sunuluş şekli şuydu: masum bir itişme ve oynaşma sırasında yanlışlıkla gaz tabancasının tetiğine basmıştım. Annem hariç tüm insanlar anlayış ve merhamet gösterdi, herhalde bir nebze duyarlılığa sahip herkes, insanın kendi kardeşini öldürmüş olmasının korkunç bir şey olduğunu düşünebiliyordu. Kendimi bir katil gibi hissettiğimi yalnız Cora'ya anlattım ve yalnız o, suçluluk duygumu giderebilecek durumdaydı.

"Bir cinayet için aşağılık güdüler olması gerekir, oysa sen bana yardım etmek istiyordun! Cinayet sinsilikle ya da gaddarca uygulanmalıdır - her ikisi de söz konusu değil! Sonra bir de 'bir başka suç fiiline imkân sağlama ya da başka bir fiili örtbas etmek üzere' biçiminde bir neden vardır - ama bu da söz konusu değildi."

Hepsini kabul ettim, ama yine de beynimin en derindeki bölmesinde, hani pek çok insanın bir felakete yol açmaksızın içinde taşıdığı türden bir öldürme arzusunun bulunduğunu biliyordum.

Ama benim durumumda ahlaken ağır bir suç unsuru ekleniyordu: Annemden ve ağabeyimden kurtulmuş olmaktan, Cora ile birlikte yaşamaktan memnundum. O zamana kadar hiç bu kadar rahat etmemiştim.

6
Siena

Pek az insan tek başına seyahate çıkar. Bunlar işte bu yüzden, sürü hayvanlarından daha ilginçtirler. Mesela bozkır kurdu vardır, cinsiyeti çoğunlukla erkektir ve gizemcidir. Nadiren turist otobüsünde oturur; daha ziyade sanat meraklısı bir münzevidir, şu ya da bu çan kulesinin ya da başka kıyıda köşede kalmış şeylerin koleksiyonunu yapar. Yalnız seyahat eden kadınlar çoğunlukla kafalarını bir şeye bu kadar takmış değildir, durumun keyfini çıkarırlar. Ama hepsinde de, kadın olsun, erkek olsun, yalnız başına tatil yaptıklarında, arkadaş ya da aileleri olmadan yemekte otururlarken, hüzünlü bir yan vardır. "Son seyahat," diye düşünürüm, o zaman ister istemez.

Türlü türlü çiftler arasında zaman zaman, birlikte seyahat eden kardeşler de olur. Erkek ve kız kardeşlerin uyum içinde yan yana oturmasını şüpheyle izlerim. Ağabeyim Carlo, bir daha asla seyahat edemeyecek, bisiklete binemeyecek, kız arkadaşlarıyla yatamayacak ya da bir otomobile sahip olamayacak olmasını bana borçlu. Ben ise yeni bir ailem olmasını bu duruma borçluyum.

Carlo'nun ölümünden sonra eğer Cora'nın anne babası bana sen diye hitap etmeyi teklif etmiş olsalardı, ben onlara "Ulrich" ve "Evelyn" diye hitap edebilseydim çok sevinirdim. Ama bu fikir akıllarına hiç gelmedi, "Bay ve Bayan Schwab" olarak kaldılar. Bir tek profesör ve doktor diye eklemem eksikti, ama Cora'nın babası öğrencilerine bile bunu dedirtmiyordu.

Paul dayı isteksizce, ama vazife bilinciyle nafakamı ödedi. Bu meblağın eski geçim standardımda yeteceğini, ama bu hanedeki masraflı hayat tarzı için çok az olduğunu biliyordum. Yemek daha yüksek kaliteydi, çamaşırlar daha sık değiştiriliyordu, bir yardımcı evin temizliğiyle ilgileniyordu. Kültür etkinlikleri için bilet paralarını benim yerime ödüyorlardı, bana giysi ve çamaşır, kitap ve kozmetik ürünleri satın alıyorlardı. Daha yüksek bir hayat standardına hızla alıştım, aynı zamanda da içimde bir huzursuzluk hep kaldı, çünkü bu ayrıcalıklar benim hakkım değildi. Gerçi yeni ailem bunları bana mizacı gereği nezaket ve doğallıkla veriyordu, öyle lütûfkâr bir bağış havası içinde değillerdi, ama kızları olarak Cora'nın hakkı olanlar, benim hiç de doğal hakkım değildi. Kimi zaman rüyamda beni kapıdışarı ettiklerini ya da Cora'nın benden bıkıp anne babasına, benim ona yaraşır bir arkadaş olmadığımı anlattığını görüyordum. Bu korkular gerçeklere dayanmıyordu. Cora'nın anne babası bana neredeyse kendi kızları muamelesi yapıyordu ve maddi bakımdan hiçbir fark gözetmiyorlardı. Ama herhangi bir hatalı davranışla dikkat çekme şeklindeki bilinçaltımdaki bir güvensizlikten dolayı hırsızlık yapmayı bıraktım, dikkatimi okula topladım, artık hep iyi karne getiriyordum; belki de Cora için biraz sıkıcılaşmıştım ve benimle eskisi kadar iyi eğlenmiyordu. Öte yandan, o kara cumadan sonra içimdeki kibrin kaybolmasını anlıyordu. Kendisi de bu travmayı atlatmak için kendiyle boğuşmak zorundaydı.

Profesör ailesi ayda en az bir kere Kanton yemeği yemeye gidiyordu. Cora'nın babasının garsonlarla Çince sohbet etmesi ve yan masalardaki konukların merakla ve hayranlıkla bize dönmesi benim için keyifti. Cora ve ben de yırtmaçlı ipek elbise içindeki karşılama görevlisi hanıma "ni hau!" diyorduk.

Bayan Schwab'ın saçları kızı gibi kızıldı, ama farklı görünüyordu. Narin, pastel renklerde giyinmeyi, uzun inci kolyeler takmayı, zarif İtalyan ayakkabıları giymeyi seviyordu. Bu anne babanın kızı olmayı ne kadar çok isterdim! Yabancı gözler beni onların kızı sandığında, bu kadarı bile benim için yüceltici bir duyguydu.

Bizimle yoğun bir şekilde ilgilenen Cora'nın annesi bize moda konusunda yol gösteriyordu ve bunu yaparken kendi hanımefendi stiline hiç de bağlı kalmıyordu. Cora annesinin beğendiği her şeyi reddediyordu, bu yüzden de bezgin danışmanımız beni giyindirmekten giderek daha fazla hoşlanır oldu. Üçümüz alışverişe gittiğimizde Cornelia bir yığın yabani kıyafetle eve dönüyordu, çabucak miyadını dolduran ucuz şeylerle. Buna karşılık ben zevkle ve çok daha pahalı bir şekilde donatılıyordum, çünkü kaliteyi takdir etmeyi biliyordum. Ne yazık ki çoğunlukla Cora kendi giysilerini askılarına asmıyordu bile ve okul saati gelmeden hemen önce benimkileri kapıyordu, benim eşyalarımın kendiliğinden ona da ait olduğu konusunda hiçbir kuşku yokmuş gibi. Annesi Cornelia'yı bej keten ceketin içinde gördüğü zaman memnuniyetle gülümsüyordu ve kimi zaman da sonuçta benim dolayımımla yine kendi kızını giydirdiği yolunda zehirli düşüncelere kapılıyordum.

Bu ailede ne kadar kalabilecektim?

Annemin taşlaşmış ve boşluğa bakar halde geri geldiğini ve ikimizin tekrar kendi kasvetli dairemizde oturmak zorunda kaldığımızı hayal ediyordum. Arada bir birkaç saatliğine ora-

ya gidiyor, elektrikli süpürgeyle ortalığı süpürüyor, evi havalandırıyor ve Carlo'nun kilitli yazı masasını açmayı deniyordum. Terapistim, anneme mektup yazma ihtiyacı duyarsam, bunu yapmamı tavsiye etmişti. Üç kere bu ihtiyacı duydum, ama sonra bu duygu yerini burukluğa bıraktı, çünkü asla tepki vermedi. Paul dayıdan kimi zaman, durumunun hâlâ kötü olduğunu ve taburcu olacağı tarih konusunda doktorların fikir yürütmeye yanaşmadığını duyuyordum. Elbette, annemin eninde sonunda normal bir insan olacağını umuyordum (muhtemelen hiçbir zaman mutlu olmamıştı), ama bana kalırsa depresyonu benim lise mezuniyetime kadar sürebilirdi.

Cora terapistini denemeye başladı. "Bu herifin bir işe yaradığını nereden bilebilirim?" diye soruyordu, ona kafadan uydurduğu bir rüya anlattı. Sonrasında da, bunun geçirdiği ilk eğlenceli terapi seansı olduğunu anlattı bana.

Onunla uğraşan "herif" mülayim ve tombulca bir adamdı, Cora'nın yeşil gözlerine merakla bakıyordu, ama onun yalan söylediğini fark etmiyordu. Benim terapistim çok daha sıkıydı, konudan ayrılmama izin vermiyordu, ben de başlangıçta onu kandırmaya kalkışmaktan çekiniyordum.

Cora "senin bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum," dedi.

Onun hatırına orman kuşlarına ilişkin rüyayı uydurdum. Bir puhu kuşu gibi geceleri aydınlık pencerelere uçan ve insanları gözlemleyen bir kuştum. Terapistim için derhal, bunun Freudçu temel rüyalardan biri olduğu ve benim çok küçük yaşta annemle babamı yatakta yakalamış olduğum gayet açıktı. Tekrar tekrar gevşemem ve karman çorman mürekkep lekeleri karşısında serbest çağrışımlar yapmam gerekti. Mükemmelen yürüdüğü için, bu oyun sonunda bana zevkli gelmeye başladı. Buna karşılık, Cora'nın ağabeyiyle evlendiğim ve yeni anne babamı yasal olarak sahiplenebildiğim hakiki gündüz düşlerimi ondan sakladım.

Aslında bu ağabeyi bu nedenle, daha tanışmadan önce seviyordum. Gayet demode bir şekilde adı Friedrich'ti ve fizik okuyordu. Cora zaman zaman onunla övünürdü, onun olağanüstü zeki, ikinci bir Einstein olduğunu söylerdi.

Noelden bir hafta önce tüm Schwab ailesi kayıp oğullarını Frankfurt havaalanından almaya gitti, tabiî bensiz, çünkü bolca bagaj getirmesi beklendiğinden arabada yer darlığı olacaktı (Friedrich'in yanında sadece bir seyahat çantası vardı). Kendisine "Fred" denmesini istiyordu ve birlikte yenen ilk yemekte bize, hemen hemen nişanlı gibi olduğunu anlattı. Amerikalı gelinin adı Annie idi, fotoğrafta dişlerinde gümüş bir tel vardı ve çıta gibi zayıftı. Fred'e bu Amerikan rüyasını unutturma yolunda bir tür hırs geliştirdim. Ama o beni neredeyse algılamıyordu bile; bu arada, Cora ile birlikte oturmayı seviyordu, çocukluklarından söz ediyorlardı. Kendimi arabanın beşinci tekerleği gibi hissediyordum. Friedrich Cora'dan birkaç yaş büyüktü ve çok daha ciddi birisi değildi; bana öyle geliyordu ki, Einstein gönül meselelerinde pek parlak değildi. Yoksa, karşısına iç çamaşırlarımla çıkıvermemin tesadüf olmadığı dikkatini çekerdi. Friedrich üç hafta sonra tekrar gittiği zaman elde ettiğim tek şey, adımı öğrenmiş olmasıydı. Anne babasıyla, hepimiz onun müstakbel karısıyla tanışabilelim diye yazın Annie ile birlikte Toskana'ya gelmeyi kararlaştırmıştı. Tatil yerim için endişelenmeye başladım. Orada dört yatak olduğu malumdu ve beni saymasak bile diş telleriyle birlikte, şimdiden beş kişi vardı.

Bu arada annem ve Carlo olmadan geçirdiğim ilk noelim görece kaygısız geçti, pek az hediye geldi ve bayram duygusallıktan ve Hıristiyan usullerinden uzak biçimde kutlandı. Kimi zaman Cora ve Friedrich ile birlikte şafak vaktine kadar kâğıt oynadık ve yürekten kahkahalarla güldük. Kâğıt oyunlarında hile yapmayı gayet doğal buluyordum ve Cora

da aynı fikirdeydi. Friedrich hiç kazanmadığına hayret ediyordu. Kimi zaman bize inanılmaz sıkıcılıkta fizik nutukları atıyordu. Benim ağabeyim olsaydı, profesörün sherry sürahisini o bilgiç başından aşağıya boşaltırdım.

Yavaş yavaş yaz gelirken, Cora'nın annesi "kızlarıyla" alışverişe çıktı. Artık, profesörün iyi kazandığını, ama karısının da yoksul olmadığını biliyordum. Kendisini bekleyen bir servetin mirasçısıydı ve evlendiğinden beri de babasından bir aylık, "ayakkabı ve çorap parası"nı alıyordu. Hepimizin giysilerini bu parayla alıyordu.

"İtalya'yı düşünmeliyiz," dedi ve ben tekrar, davet edildiğim umuduna kapıldım. Cora kendisine, kızıl saçlarıyla ve yazın ortaya çıkması beklenen çilleriyle birlikte şeytanca görüneceğini düşündüğüm pembe-kırmızı-mor-turuncu bir kombinasyon oluşturdu. Annesi ise serin deniz yeşili ve lavanta renklerinin incelikli bir karışımında karar kıldı.

"Maja, sen doğal tonlar giymelisin," tavsiyesinde bulundu. Bana kum rengi merserize bir pamuk kazak, kısa, ham beyaz keten bir elbise ve toprak rengi şortlar alındı. "Bir de terrakotta ya da siena eksik," dedi.

"Bu nasıl bir renk?" diye sordum.

"Bekle," dedi Cora, "yazın Siena'da Campo'da oturup dondurma yiyelim hele bir, bu rengi bir daha asla unutmayacaksın. Sıcak, kızılımtırak sarı bir kahverengi. Campo etrafındaki evler akşam güneşi altında bu renklerle öyle yoğun parlar ki, hep orada kalmak istersin..."

Siena renginde, diz altı uzunluğunda bir pantolon ve bunu yazın Toskana'da giyeceğimin garantisini almış oldum.

Büyük tatilin hemen öncesinde ilk defa annemden bir mektup aldım (babam hiçbir zaman yazmadı). Gayet kuru bir dille, sağlığının artık daha iyi olduğunu, ama bir daha asla

eve geri dönmeyeceğini, çünkü evimizin çok fazla hatıranın yüküyle dolu olduğunu yazmıştı. Orada hiç kimse oturmayacaksa da, Paul dayının oranın kirasını ödemeye devam etmesini hiçbirimiz bekleyemezmişiz. Klinikte ona hem yardımcı hemşire olarak çalışmasını, hem de psikoterapik tedavisini orada sürdürmesini teklif etmişler ve bunu altı haftadır deneme mahiyetinde yapmaktaymış. Açık mutfağı bulunan tek odalı bir daire de hazırmış. Paul dayı yakında gelip eski evin boşaltılmasını sağlayacakmış. Kullanabileceği mobilyalar ona gönderilecekmiş, geri kalanı dayım bir depoya kaldıracakmış. Ben de kendi eşyalarımı yanıma almalıymışım. (Bu da artık sadece su yeşili kâse demekti.) Mektubu şu sözlerle bitiriyordu: Üzerine uğursuzluk getirdiğin annen.

Bu mektupta benim geleceğim hakkında tek kelime yazılı değildi. Profesör gerçi beni ailesine kabul etmişti, ama annemin üç ay içerisinde tekrar normale döneceğini varsaymıştı. Utandım.

Bu mektupla birlikte Bay Schwab'ın yazı masasının karşısına geçtiğimde (ilk olarak ona haber vermeye karar vermiştim) dostça gülümseyerek yaptığı çeviriden başını kaldırdı: "Yakında yaz ferahlığı geliyor, değil mi," dedi, "o zaman hayat senin ve sevdiklerin için tekrar pembe görünecek, bütün gün fingirdeyip dondurma yiyeceksin, değil mi."

Annemin mektubunu deri kaplı yazı masasının üstüne koydum. Beni sürekli misafir olarak ağırlayacağını hesaplamamış olduğunu itiraf etti. "Ama bu evde çifte mezuniyet kutlanacaksa, bu hepimiz için bir sevinç vesilesi olmalıdır," diye tatlılıkla kapattı konuyu ve hantal bir sözlüğü eline aldı. Huzurundan affedilmiştim.

Cora beni kucakladı. "Sensiz kuruyup giderdim, Friedrich ABD'ye gittiğinden beri tek çocuk olarak otlamak korkunçtu."

Cora'nın annesi de, bir yıl daha evde kalmamı iyi karşıla-

dı. "Bonn'daki dayının yanına gitseydin, terapiyi yarım bırakman gerekecekti, bu da kötü olurdu."

Terapime daha uzun süre dayanabilmiş olsaydım iyi olacaktı, ama ne yazık ki işler farklı gelişti.

Bir akşam, Cora ve ben geceliklerimiz içinde, eski Toskana tatillerinin fotoğraflarına bakarken temkinle sordum: "Dört yatak var, ama ağabeyin ve Annie ile birlikte altı kişiyiz - ikimiz çadırda mı yatacağız?"

"Saçmalama," dedi Cora, "çadırımız yok. Binada üç daire var. Annem daha noelde yazıp küçük daireyi Fred ile Annie için kiraladı."

"Ben de, bensiz gideceğinizden korkmuştum!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Cora hayretle. "Peki neden sormadın?"

Ama işte bana zor gelen tam da buydu. Bir yıl daha bana bakacaklardı; Cora'ya bile, ondan sonra ne olacağını sormaya cesaret edemiyordum.

O ise kendi geleceğinden söz ediyordu: "Belki Floransa'da okurum, resim ya da mimari. Gerçi bunun için dil sınavından geçmem gerek; biraz İtalyanca biliyorum, ama yeteri kadar değil. En iyisi, liseyi bitirdikten hemen sonra İtalya'ya gitmem ve dil sınavına yoğun bir şekilde hazırlanmam. Ya sen ne tasarlıyorsun? Limonların çiçek açtığı ülkeye geliyor musun benimle?

Bir burs alacağıma güvenebilirdim, ama Floransa'ya taşınmak için gerekli imkânlara hiçbir zaman sahip olamayacaktım. "Ben de üniversiteye gideceğim," dedim, "Alman filolojisi ve tiyatro bilimi, sonra da dramaturg olacağım."

"Bu durumda ben de mimariye boş verir, sahne tasarımcısı olurum, sonra da birlikte tiyatroda çalışmaya başlarız, anlaştık mı?"

Başımla onayladım, oysa bu hayallerin gerçeklikten ne kadar uzak olduğunu gayet iyi biliyordum.

Temmuz başlarında gerçekten de İtalya'daydım. Colle di Val d'Elsa bir kasabaydı, oradan da Gracciano köyüne geçtik. Çakıllı bir yoldan da tatil evine gidiliyordu.

Ev, her iki tarafında beş büyük meşenin durduğu bir tepenin üzerindeydi. Cora'nın yarasa iskeletini bulmuş olduğu arsa, altın rengi tahıl tarlalarıyla çevriliydi. Sabah erkenden ve akşamları, dişi sülünlerin adeta tavuklar gibi gıdakladıklarını duyuyorduk. Batıda yumuşak meyille yükselen bir buğday tarlası vardı, ufukta tek tük ağaçlar bu tarlanın sınırını işaret ediyordu. Profesör bu tarlanın, batan güneşin ışığında Gottfried Keller'in akşam tarlası gibi göründüğünü öne sürüyordu.

Daha ilk andan itibaren bu manzarayı ve evleri sevdim. Eski evimiz geleneksel Toskana tarzında, farklı büyüklükteki taşlardan yapılmıştı ve harçla birleşen taşlar güzel bir yap boz deseni oluşturuyordu. Cora ve ben vaktimizin çoğunu havuzda geçiriyorduk. Suyun üzerinde üç kırlangıç oynuyordu, pike yaparak su yüzeyine kadar alçalıyorlar ve gagalarıyla klorlu su alıyorlardı. Hava kararır kararmaz yarasaya dönüşüyorlardı.

Cora ile birlikte kaldığım oda gündüzleri serin kalması için karartılıyordu. Odanın tavanı yüksekti, meşe kalaslarının oluşturduğu bir taşıyıcı konstrüksiyonun arasına kalın kırmızımtırak tuğlalar yerleştirilmişti. Yatakta yan yana yattığımız zamanlar bu taş desenleri uzun uzadıya seyrettiğimiz ve bu manzara karşısında yorulduğumuz oluyordu.

Üç gün sonra, tenim herkesi kıskandıran o altın rengi bronz tonunu almıştı, buna karşılık Cora ile annesi beneklere katlanmak zorundaydılar. Profesör hep gölgede oturuyor ve okuyordu. Amerikalı nişanlılar daha gelmemişti.

Cora'nın annesinin bizi arabayla sürekli otobüs durağına götürmesi gerekiyordu ve bizim kendi ehliyetimizi alacağımız günü iple çekiyordu. Siena'da Cora bana, Azize Katari-

na'nın San Domenico'daki başı gibi görülmeye değer birkaç önemli eseri gösterdi, ama vaktimizin çoğunu Piazza del Campo'da oturup, laf atılmasını bekleyerek geçiriyorduk. Cep harçlığımız peşpeşe dondurma yemeye yetmiyordu, çünkü burada dondurmanın fiyatı başka yerde olduğunun üç katıydı. Ama birtakım basamakların üzerinde avarelik etmekten, kararmış bacaklarımızı ortalığa uzatmaktan ve Toskana jambonlu sandviçler yemekten memnunduk. Güvercinlere yem veriyorduk, bu arada etraftaki genç erkeklerle sohbet açılıyor, onlarla çat pat üç ayrı dilde konuşuyorduk ve hemen pahalı birer kup dondurma yemeye davet ediliyorduk. Erkekler ya moda kılıklar içindeki İtalyan gençleriydi ya da kocaman sırt çantaları, spor ayakkabılar, terli tişört ve paçaları kesik blucinler içindeki turistlerdi.

Cora'nın yaz tatilleri, otobüsle tek başına Siena'ya gitmesine izin verildiğinden beri hep böyle geçmişti. Bununla birlikte kararlaştırılan bir saatte Colle di Val d'Elsa'ya dönmüş olmamız gerekiyordu, çünkü Cora'nın anne babası bizimle beraber yemeğe gitmek üzere bizi orada bekliyordu.

Daha tatilin başında, Fred ile Annie henüz gelmeden önce, dökülen bir VW minibüs içinde Sicilya'ya gitmeyi düşünen iki Alman tıp öğrencisiyle tanıştık. Anında Jonas'a aşık oldum. Cora istisnai olarak ikisini de istemedi. Bu yaz onun ağabeyini tavlama planlarımı bir anda unutmuştum.

Jonas'ın neredeyse simsiyah gözleri vardı ve onu güzel ve erkeksi buluyordum. Doğrudan bana baktı; ilk olarak Cornelia'ya yapışmayan ilk erkekti.

Uğurlu siena renkli Korsika pantolonum ve toprak sarısı dar cepkenim, kararmış tenim ve meçli açık kumral saçlarımla kendimi heyecan verici ölçüde güzel buluyordum; ve genç bir erkek yalnız benim gözlerimin içine bakıyordu - daha büyük mutluluk olur muydu? Cora'nın turist rehberi edası içerisinde öteki öğrenciyi, adı Karsten'dı, alıp zebra

desenli katedrale götürdüğünün farkına pek varmadık bile.

Henüz iki gün geçmişti ki Jonas ile VW minibüsün içinde yattım. Yanında arkadaşı olmadan (buna karşılık elinde kendi topladığı çiçekler vardı) tatil evine gelmiş ve beni gezdirmek üzere almıştı. O andan itibaren aklımda başka hiçbir şey yoktu. Cora, "amma tutuldun ha!" dedi.

Zavallı Karsten hayal kırıklığı içinde otostopla Sicilya'ya devam etti, ben de minibüste dizginsiz bir aşk hayatının tadını çıkarabildim. Cora'nın anne babası bana karışmadılar.

Nihayet Fred ile Annie Oakley geldiklerinde herkesten çok Cora sonsuz hoşnutsuzluk içindeydi. "Hakikaten, olabilecek en gıcık yaratığı seçmiş kendine, biraz daha zevkli olmasını beklerdim. Hele insanın içine işleyen o miki fare sesi!"

Annie hepimize bayıldı, Avrupa'yı harika buldu, aptalca kıkırdıyordu ve bizim okul İngilizcemizle fazla ilgisi olmayan berbat bir dil konuşuyordu. İyi niyetle, Fred'in hoşuna gitmek için her şeyi yapıyordu. Ben o sırada öyle bir mutluluk denizinde yüzüyordum ki, Annie ve Fred ile ilgilenmedim. Ama tam da ilgisizliğim ve aynı anda da bir gelin gibi çiçek açmam Friedrich'te birşeyleri harekete geçirmiş olmalıydı, çünkü sık sık Annie'nin lafını kesiyor ve benim dudaklarımdan çıkan en basit esprilere uzun uzadıya gülüyordu.

Cora sahneyi gözlemliyordu. "Jonas'tan Friedrich'e doğru manevra yapamaz mısın, o zaman şu aptal karıdan kurtulurduk. Pratik olurdu hani."

Ona anlamsızca baktım. Aşk ne zamandan beri pratikti?

"Boş ver," dedi Cora, "seninle şu an için mantıklı konuşmak mümkün değil."

Yukarıdaki daireye çıkan dış merdivenlerin gri taş basamaklarında oturuyorduk ve ayak tırnaklarımıza pembe oje sürüyorduk. Cora'nın annesi bizi azarlıyordu. "Ya elleriniz ne olacak?" diyor ve kızının güzel elini tasvip etmeyen bir

edayla havaya kaldırıyordu. "Saat başı suya atladığınıza göre tırnaklarınızdaki bu kirler nereden geliyor?"

Ben de mahcup mahcup ellerime baktım. Aslında ayak tırnaklarımızı, yolların ayaklarımıza bulaşan tozunu canlı bir pembeyle gizlemek amacıyla ojeliyorduk, ama ojeli el tırnaklarını fazla hanım hanımcık buluyorduk. Cora'nın annesi bize Fransız kadınlarının bu işi nasıl yaptığını gösterdi: Fransız manikürü, yani oval biçiminde törpülenmiş, beyaz tırnak kalemiyle alttan vurgulanmış, doğal, kısa tırnaklar. Nasıl yapıldığını göstermek için benim tırnaklarımdan birini törpülerken arada, "sana hapımı ödünç vereyim mi?" dedi. "Yanıma iki paket almıştım."

Kıpkırmızı oldum, ama tek kelime edemedim. Bir yandan annesinin bu şefkatinden dolayı kıskançlığa kapılan, öte yandan da bu şefkate sürekli muhalefet halinde olan Cora, annesine tısladı: "Jonas nihayet tıpçı, senden daha iyi bilir, değil mi Maja?"

Başımla onayladım. Jonas dikkat ediyordu, bana söz vermişti, ama cinsellikten söz etmekten hoşlanmıyordu, harekete geçiyordu. Bana kalsa hapı "ödünç" alırdım, ama Cora ile dayanışma benim için öncelikliydi.

Sonradan, neden ille de Jonas'a aşık oldum diye düşündüm. Başka türlü görünse de, herhalde başka seçeneğim de yoktu. O sırada daldan düşmek üzere olan, aşırı olgunlaşmış bir meyve gibiydim; beni hasta eden ailemden kurtulmuştum, kendim seçtiğim yeni ailem içinde kendimi iyi hissediyordum, güzel elbiseler ve esmer bir ten içinde kendimi güzel buluyordum ve hayatımda ilk defa, sınıf arkadaşlarım için artık özel bir şey olmaktan çıkmış olan bir İtalya tatilinin keyfini sürüyordum. İlk günlerde yanımızda oturmuş olan genç erkekler Cora'ya yapışmışlardı. Oysa nihayet birisi çıkagelmiş, benim gözlerimin içine bakıyordu - muhte-

melen, Jonas'tan çok daha uygunsuz bir nesne karşısında bile aşktan eriyecektim.

Hakkında ne biliyordum? İyi görünüyor, tıpkı benim gibi genç insanların tatil mutluluğunu yansıtıyordu; güneşten kararmış ve kirli bir sakal bırakmıştı. Üzerlerinde adeta güneşin kokusu duyulabilen sıcak tenlerimizin birbirine değmesi hoşuma gidiyordu. Jonas benden daha ciddi ve daha ketumdu, sofu bir insandı, eski günahlarımdan ona söz etmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Gerçi ağabeyimin geçen yıl trajik bir kazada öldüğünü ima etmiştim, ama Jonas sadece merhametle beni kollarına almış, köylülerinki gibi ekose desenli mendiliyle burnumu silmişti, ayrıntı sormamıştı.

Soru sormadı, ben de sormadım. Aldığımız bedensel hazla o kadar meşguldük ki, karşılıklı olarak birbirimizi sorgusuz sualsiz kabullendik, ortak yönlerimize birer mucize gibi hayranlıkla baktık, farklı yanlarımızı ilginç ve ilham verici bulduk.

Jonas'ı çok sonradan tanıdım.

7
Safran sarısı

Geçenlerde acenteden arayıp, "büyük turu" yapmaya cesaret edip etmeyeceğimi sordular, arkadaş aniden hastalanmış da. Büyük tur benimkinin iki katı uzunluğunda (yani altı saat) ve programda Fiesole* ve tabiî Botticelli'nin *İlkbahar Alegorisi*'nin ayrıntılı incelemesiyle Ufizzi** var. Dolayısıyla bu büyük tahta tablonun 1478'de yapıldığını aklımda tuttum. Solda Merkür kadınların bekçiliğini yapıyor, sağda ise Zephyros onları takip etmekte, yukarıdan da Eros ok atmakta. Ve tablonun önünde resmi sipariş eden Lorenzo Medici durmuş, saydam giysili güzelleri seyretmekte. Cora bu resmi sevmiyor, oysa bazen oradaki Flora'ya bir parça benziyor. Sevimlilik onun için dehşet verici bir şey ve kendi sevimliliğini kılık değiştirerek gizlemek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Büyük turu şimdiye kadar birkaç kere yaptım. Yirmi baştan oluşan sürüm, görmeye değer eserler listesini tamamladı

(*) Floransa'nın kuzeydoğu unda bulunan eski Etrüsk Uygarlığı merkezi - e.n.

(**) Floransa'da bulunan ünlü resim galerisi - e.n.

ve ardından kendini alışverişe verdi: el yapımı kâğıt, hasır ve sepet işleri, Floransa danteli ve mercanlı incili altın takılar.

Öfke içinde, on yedi yaşındaki bir kızı seyrettim, parmağıyla işaret ettiği her şeyi anne babası derhal satın alıyordu. İhtiyarlar sevgili çocuklarının kendileriyle birlikte İtalya'ya gelmekle gösterdiği yüce gönüllülükten öyle coşmuşlardı ki, en olmayacak hatıra eşyalarını alıyorlardı, hatta kızları arzu etmiş olsa Gucci ve Fendi'ye bile gitmeye hazırlardı.

Yurtdışına yaptığım ilk yolculuk, başkasının anne babası eşliğinde olmuştu. Cora'nın annesiyle babasını tekrar tekrar övmem gerekir, ama yine de kendi annem babam değillerdi. Belki de o sıralar Jonas'a bu denli tutkuyla sarılma nedenim buydu.

Tatil bittiğinde yürek parçalayıcı bir veda yaşandı. Annie ile Fred Paris'e gittiler, çünkü Amerikalı kız Eyfel kulesini görmeden geri dönmek istemiyordu. Friedrich Amerika Birleşik Devletleri'ne ve elleri sürekli terleyen Annie'ye olan coşkusunu kaybetmiş ve aynı ölçüde de beni daha cazip bulmaya başlamıştı. Muhtemelen daha o zamandan başlayarak, kaçmak suretiyle nişanlısını başından atma planları kuruyordu.

Çok zor kaldırabildiğim şey, Jonas'tan ayrılmak oldu. Bir araya toplanmış ailenin önünde ağlamaktan, sevdiceğime maymun gibi sarılmaktan ve nihayet, profesör ailesinin arabasına az sonra yakılacak Hintli bir dulu andırır şekilde çökmekten, birazcık olsun utanmadım.

Profesör tutkulu veda sahneme biraz sabırsızlıkla uyarıda bulunmuştu: "Hazırsın, değil mi?" Cora ile annesi, pek nadiren görüldüğü üzere, merhamet dolu bakışlarla göz göze geldiler.

Jonas Freiburg'da okuyordu, hafta sonunda iki saatte kapımıza ulaşabilir ve beni bir aşk yolculuğuna çıkarabilirdi. Bu sözünü tuttu. Kendisi Katolik bir öğrenci yurdunda kalıyordu, kadın ziyaretçiler gerçi genel olarak yasaklanmış

değildi, ama buna hoş gözle bakılmıyordu. Çeşitli kereler, niçin kendine başka bir oda aramadığını sordum. Mali nedenlerden ötürüydü. Kilise ilişkileri sayesinde Jonas'a hayli önemli bir kira indirimi yapılıyordu; büyük ağabeyi bir tarikata girmişti. Kara Ormanlar'da bir köy evinin ve biraz toprağın sahibi olan anne babası yedi çocuklarını da sıkı disiplinle ve sofu bir şekilde yetiştirmişti. Böylece ben Jonas'ı hiç ziyaret etmedim, ama o her hafta sonunda bize misafirdi. Bir tek aşk hayatımız onun arabasında gerçekleşiyordu (hatta, havalar soğuduktan sonra bile). Sayısız pazar yemeğine Jonas parazit olarak katıldı. Cömert ebeveynler bu yeni aile üyesini başlangıçta ilgiyle gözlemlediler, ama zamanla ilgileri azaldı. Jonas'ın özelliği hoşsohbet biri olmasından ziyade nazik bir dinleyici olmasıydı.

Mezuniyetimden beş ay önce, hamile olabileceğim yolunda korkunç bir şüpheye kapıldım. İlk olarak Cora'yla konuştum.

Her zamanki gibi aklına çare geldi. "Kesinlikle annemlerle konuşma, yoksa acayip olay olur," dedi. "Eczaneden bir gebelik testi alırız. Pozitif çıkarsa Jonas'ı ararsın. Tıpçı olarak ne yapılması gerektiğini bilecektir."

Jonas ikinci sömestrdeydi, ama ona ve teselli edici sıcak sesine sınırsız güvenim vardı. Test pozitif çıktı, telefon ettim. "Hamileyim," diye bildirdim.

Sustu.

Yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Uzunca bir suskunluktan sonra, "herhalde nasıl kurtulunabileceğini biliyorsundur. Bildiğim kadarıyla ilkönce bir danışma merkezine gitmem lazım."

Susmaya devam etti, sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Acaba yalnız değil miydi? "Maja," dedi nihayet, neredeyse duyulmayacak şekilde, "böyle bir şeyi bir daha asla söyleme."

Bu da ne demekti? Bu konuyu konuşmamız gerekiyordu

işte! Sinirlenmeye başladım. "O zaman bir şey söyle artık!"

"Düşünmem lazım," dedi Jonas, öyle ağır ağır konuştu ki, zaman kazanmaya çalıştığı besbelliydi. "Kürtaj cinayettir. Bir günahtır."

Nihayet, sofuluğunun bir başka problem oluşturduğunu anladım. Ama inanç dağları yerinden edebildiğine göre, karın şişkinliğini de önleyebilir miydi? Utanç ve dehşet içinde, gözümün önüne Cora'nın odasında avaz avaz bir bebekle parasız, kocasız, mesleksiz ve yalnızca yabancı bir anne babanın insafına bağımlı halde oturduğumu getirdim. Jonas'ın zaman zaman sofrada oturması hadi neyse, ama bir bebeğin sürekli varlığının tartışması bile olamazdı.

"Jonas," diye çıkıştım, "eğer hemen cinayet ve günahtan söz edeceksen, o zaman bu oyunda kendi rolünü bir düşün hele..." ağlamaya başladım.

"Terslik şu ki, rahibimiz hâlâ tatilde," dedi Jonas, "onunla ancak önümüzdeki hafta konuşabilirim."

O an içimdeki öfke artık iyice yükseliyordu. Öfke nöbetine kapıldığım zaman her şeyi ezip geçebilirdim. "Papazı işe karıştırma," diye bağırdım, "bir jinekolog daha önemli! Ama tek başıma da birini bulurum!" Kapattım.

Cora bu konuşmanın hemen ardından içeri daldı, belli ki beni duymuştu. Gözyaşları içindeki yüzümü gördü ve beni kollarına aldı. "Ona ihtiyacımız yok, onsuz da her şeyi yoluna koyabiliriz. Detlef'i hatırla."

Gülemedim. Detlef ile olan çocuklukların karındaki bir çocukla alâkası yoktu.

Ertesi gün bir kadın doktorunun bekleme odasındaydım. Cora, sıra bana gelene kadar elimi tuttu. Jinekolog kadın, hamileliğimi doğruladı ve ben ağladım.

"Daha on sekizinizdesiniz," dedi merhametle ve beni merakla süzdü.

"Şimdi çocuk istemiyorum, belki otuzuma geldiğim zaman..."

Bunu gayet iyi anladı. Ona, bir kız arkadaşımın ailesinin yanında misafir olduğumu, kendi annemin depresif, babamın ayyaş olduğunu anlattım.

Sonunda, bana tüm gücüyle destek olma sözü verdi, aile danışma merkezinde bir randevu ayarladı ve Hessen'deki bir kürtaj kliniğinin adresini yazdı. Bir parça rahatlamış olarak Cora ile birlikte eve döndüm.

VW minibüs kapının önündeydi. İçinden Jonas atladı, bana sarıldı ve ben allak bullak oldum. Daha hole girmemize kalmadan yüksek sesle bağırdı: "Evleniyoruz!"

İlân-ı aşk edilmesi ve evlilik teklifinin yapılması sözüm ona bir kadının ömründeki doruk noktalarındanmış. O sırada öyle bir duygusal karmaşa içindeydim ki, sevinç falan duyamazdım. Jonas hızlı tepki verememiş, öfkemi uyandırmıştı; tabiî ki onun benden sadece üç yaş daha büyük olduğunu, ama aynı ölçüde sevgiye aç ve toy olduğunu düşünmemiştim. Yaptığım açıklamayla onu ürkütmüştüm.

Jonas, zamana ihtiyacı olan bir erkekti. Daha tanışmamızın üstünden birkaç gün geçmişti ki, yemek yiyiş tarzı bana ters gelmeye başlamıştı bile. Tek bir dilim ekmeği koca bir saat boyunca kemirebilirdi, öyle ki sabırsızlığımla neredeyse onu elimle beslemeye kalkabilirdim. Ama bu kötü bir şey miydi? Aksine, titizlik, kesinlik onun güçlü yanıydı, benim ise güçlü olduğum konu kesinlikle bu değildi. Evlenme teklifine, Jonas'ın umduğu gibi ona minnetle sarılarak cevap vermedim. Suratım asıktı, soğuk bir şekilde, "sadakaya ihtiyacım yok," dedim. Cora sıvıştı.

Jonas ile yalnız kaldığımızda, kendini suçlamaya başladı. Gebeliğim yalnız onun suçuymuş. Hıristiyan olarak, oluş-

makta olan canın sorumluluğunu üstlenmek üzere her şeyi yapacakmış.

"Bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun?" diye sordum. "İkimizin de parası ve mesleği yok."

"Sen mezun olur olmaz evlenilecek. Ben üniversiteyi bitirene kadar sen çocukla birlikte benim ailemin yanında yaşayabilirsin."

Kendimi folklorik köylü kıyafeti içinde saman toplarken, ahıra domuz yemi taşırken ve bir yandan da kucağımda sürekli ağlayan bir çocukla görür gibi oldum. "Amerika'ya gitmeyi tercih ederim." Bu beklentilerden kaçmak, belki de Friedrich'in yanına, dahiyane fikrim buydu.

Ama Jonas, beni öylesine ailesinin yanına bırakamayacağını anladı. Küçük, ucuz, ama rahat bir ev ve çocuklarıyla mütevazı ve mutlu bir şekilde hoşnut yaşayan, birbirini seven bir çift tablosu çizdi. "Mutlu, küçük bir aile," dedi.

"Aile" kelimesiyle öfkemi ve inadımı unuttum. Tüm sorunların çözümü bu değil miydi? Miras aldığımız, hasta eden aileden ve benim hakkım olmayan yabancı aileden farklı olan yeni bir aile kurmak; kendi çocuğum, kendi kocam ve içinde her şeyin bana ait olduğu, lambanın nerede asılı olacağına ve ne zaman yemek yeneceğine benim karar verdiğim bir ev. Birdenbire bu aile, babam beni terk ettiğinden beri özlemini çekmiş olduğum cennet gibi görünmeye başladı.

Jonas'ın gitmesi gerektiği zaman -ertesi gün bir vize sınavı vardı- bir çocuk sahibi olmak, ev kadını ve iyi eş olmak istiyordum. Arabanın kocaman bir homurtuyla kalktığını duyar duymaz Cora yanıma geldi.

"Sakın ha," diye uyardı.

Onu dinlemiş olsaydım, hayatım bambaşka bir yola girmiş olurdu. Ama aşk meselelerinde kim iyi niyetli tavsiyelere kulak asmış ki?

Aile danışma merkezine gitmedim. Terapistime, şu sıralar lise bitirme sınavım için hazırlanmam daha önemli olduğu için seanslara zamanım olmadığını bildirdim. Cora da terapisine son verdi, yeniliğin cazibesi onun için çoktan uçup gitmişti.

O dönem gerçekten de harıl harıl ders çalıştım, birkaç enfes seminer verdim ve böylelikle hamile kadınların karınlarıyla çok fazla meşgul oldukları için kafalarını çalıştırmaya halleri kalmadığı teorisini çürüttüm.

Planım, çevredekilere ancak olası müdahale süresi geride kaldıktan sonra haber vermekti. O zaman şaşacaklardı; kendi anne babam, Cora'nın anne babası, öğretmenlerim ve okul arkadaşlarım, hepsi.

Bayan Schwab, sabahları kakao hazırlayan annelerden değildi. Cora ile ben, çoğunlukla kahvaltı etmeksizin çıktığımız sırada, o henüz horlayan profesör ile birlikte Acem pembesi yatakta yatıyor olurdu. Ama bu, uyuduğu ya da sağır olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, keskin kulaklarıyla aradaki birkaç duvara rağmen benim sabah kusmalarımı dinlemiş ve bundan bıçak kadar keskin sonuçlar çıkarmıştı. Muhtemelen, uğradığı şoka rağmen, seslerin kendi kızından gelmediğini anladığında rahatlamıştı.

İlkönce, Cora'nın ağzını aramayı denemişti. Ama arkadaşım anne babasına gerçeği o kadar kolay söylemedi. Herhalde nesepleriyle göbek bağını kesmek ona çok daha zor geliyordu, çünkü benim aksime, onlarda pek fazla kusur görmüyordu.

"Kendin sorsana," dedi Cornelia annesine ve annesi de (biraz mahcup halde) kritik soruyu sordu: "Maja, çocuk mu bekliyorsun?"

İkimiz de kızardık. Profesör ve karısı için bu gerçeği sindirmek ne kadar zor olmuş olmalı. Sadece on sekiz yaşındaydım, o benim sorumluluğumu üstlenmişti ve benim ai-

lem karşısında hesap vermekle yükümlüydü. Elbette bana çabuk ve gizli bir kürtaj teklif ettiler - hatta bana bunu kabul ettirmeye çalıştılar. Kendi kızları olsa aynı şekilde davranırlardı. Ama benim inadım inattı. Asıl şimdi, şimdi çocuğum için savaş veriyorum, diye düşündüm ve yeni ailemi sorunlarımla terörize etmenin verdiği kudreti keyifle yaşadım. Bunu elbette hak etmemişlerdi; yanlış kişilerden intikam alıyordum, benim gerçek ailem olmadıkları için duyduğum aşağılanma için onları cezalandırıyordum. İstenmeyen çocuğa karşı kendi içgüdüsel isyanımı çabucak bastırmıştım.

Schwab ailesi pes etmek zorunda kaldı; ilk vazgeçen Cora oldu. Benim inatçılığımı kabullendi. Nihayet, üçüncü aydaydım, anne babama ve Paul dayıya yazdım ve öğretmenlerimle konuştum. Artık spor dersine katılmam gerekmiyordu (ama onun yerine belediyenin gebelik jimnastiğine gitmek zorundaydım) ve sınıfımdaki kızlar sürekli bedensel olarak iyi olup olmadığımı soruyordu, oğlanlar ise bana yadırgayan gözlerle bakıyorlardı. Cora direksiyon dersleri alıyordu, ben safran sarısı renkte bebek hırkaları örüyordum: bu renk her iki cinsiyet için de uygundu ve beklenen kara gözlere yakışacaktı.

Jonas bu arada, benim aklımın alacağından çok daha uzun sürmüş olsa da, düşünmüş ve günah çıkardığı pederle konuşmuştu. Tıp öğrenimini "şimdilik" bırakmış ve bir ilaç şirketinde kısa süreli bir kursa başlamıştı. Sadece altı ay içerisinde ilaç şirketi temsilcisi olarak çalışmaya başlayabilecekti. Daha eğitimi sırasında bile bir maaş almaya başlamıştı ve bu maaş artacaktı. İlaç şirketi temsilcilerine iyi para veriliyordu. Mannheim yakınlarında, muhtemelen kırsal bir yerleşimde, ucuz küçük bir ev arayacaktık.

Jonas'ın anne babası, oğullarının itirafını kayda değer bir duygusal sarsıntı olmadan dinlemişlerdi. Hepsi de sıkı di-

siplin ve dindarlıkla yetiştirilmiş yedi çocuktan sonra, bazı yoldan çıkmalara alışık görünüyorlardı. Evlerine davet edildim ve düğün de evlerinde yapılacaktı. Başka nerede olabilirdi ki?

Baharı andıran bir cumartesi günü Jonas ile birlikte, ailesinin köy evine doğru yola çıktık. O benden çok daha heyecanlıydı.

Jonas'ın kendisi zaten lafı kıt bir insanken, ailenin geri kalanı adeta sağır dilsizlerden oluşuyor gibiydi. Kahve ve kek vardı, tek kelime etmeden habire tabağıma yeni kek dilimleri koyup duruyorlardı. Lehçelerini doğru dürüst anlamıyordum. Beni coşkusuzca, ama aynı zamanda da önyargısızca benimsediler. Sofu köylülerin beni kötü yola düşmüş bir kız olarak değerlendireceği endişelerim saçmaydı. Ailesi meseleleri oldukları gibi kabul ediyordu. Annesi, Katolik olmak isteyip istemediğimi sordu. Başımı salladım.

"Bunu anlarım," dedi. "Ama çocuk Katolik olmak zorunda."

Başımla onayladım. Madem olsundu.

Aslında bu insanlara bir itirazım olamazdı; bir kusurları yoktu, sahte bir içtenlik yoktu, sorguya çekme de yoktu. Ama bu benim dünyam değildi. Sofrada dua etmek bana yabancıydı.

Profesörün evinde noel zamanındaki bir yemek geldi aklıma. Amerika'dan Friedrich de gelmişti. Yürek kavurma vardı ve servis yapılırken dört ağızdan, "Bonjour mon cœur!" ["merhaba yüreğim!"] diye şarkı söyledik. O sıra benim yüreğimin yağı erimişti, çünkü bu tür şakalar kendi ailemde yapılmazdı. İçinde neşe olan yeni bir aile kurmak istiyordum.

Vedalaşırken, kahve masasında örgü örerek oturan büyükanne, bebek eşyalarının hangi renkte olmasını istediğimi sordu. Hemen işe koyulmak istiyormuş. "Safran sarısı," dedim ve hepsi bana bakakaldı. Ama müstakbel büyük büyükanne o andan sonra benim talimatıma sıkı sıkıya uydu. Jo-

nas bana, bebek için bu giysi rengini köyde bir yenilik olarak istekle benimsediklerini söyledi. Önceden söyleyeyim: çocuk doğduğunda, yenidoğan sarılığı oldu ve üstünde safran sarısı giysilerden daha berbat durabilecek bir şey olamazdı.

Cora ehliyetini aldıktan sonra zaman zaman annesinin arabasıyla okula gittik. Daha önce hiç bilmedik bir temkin, hatta korkaklık sarmıştı beni ve Cora'yı habire, daha yavaş sürmesi için uyarıyordum.

"Beni sinirlendiriyorsun," diye yakınıyordu, "gebe bir fil, insanın kendi annesinden daha beter."

Cora bu tür lafları, öfkemi alevlendirmeden edebilirdi. Gerçekten de yavaş yavaş, ancak ağır ağır hareket edebilen hantal bir hayvana dönüştüm.

Sonra, arabadan inerken olan oldu. Cora, benim huzursuzluğumdan etkilenmiş halde, araba anahtarını düşürdü, anahtar da kanalizasyon deliğine girdi. Ders başladı, biz hâlâ kanalizasyon ızgarasının önünde ne yapacağımızı bilemez halde duruyorduk.

"Çömelip var gücünle ızgarayı yukarı çekersen," dedi Cora, "kesin yarına kalmaz düşük yaparsın."

Bana talepkâr bir şekilde bakıyordu. Ben öneriye cevap vermedim. Çocuğu, tekmelerini, yaşadığını hissediyordum, sustum. Nihayet Cora bu güç denemesinde yenildi, onun istediği bir şeyi yapmadığım az sayıdaki durumdan biriydi bu. Birkaç dakika sonra tek kelime etmeden okul binasına girdik ve sonradan da okul kapıcısına kanalizasyon ızgarasını açtırıp arabanın anahtarını çıkarttırdık.

Bir yandan yeni bir aileyle yeni bir hayatın özlemini duymanın, öte yandan da içimdeki bu yabancı cisimden kurtulma isteğinin yarattığı bölünmüşlük duygusu güçleniyordu. Tam da şimdi psikoterapik görüşmeler ne kadar yararlı olurdu.

Buna, Jonas'ın şefkatiyle ilgili olarak duyduğum ilk kuşkular eklendi. Birbirimizden duyduğumuz bedensel haz, en önemli bağlayıcı öğemiz olmuştu. Bu cezbedici güç biraz zayıfladı. Jonas ve ben, ev, mobilya ve bebeğe isim gibi pratik şeyler dışında birbirimizle pek doğru dürüst konuşamıyorduk. Nadiren gülüyor, pek az okuyor, müzikten anlamıyordu. İlgileri doğa bilimleri alanındaydı. Ama fizik okuyan ve buna rağmen çocuksu şakalara eğilimi olan Cora'nın ağabeyinin aksine, Jonas'ta mizah duygusu yoktu. Yoksa sorun bende miydi, Cora ile beraberliğim içerisinde alabildiğine zevzek olmaya alışmış olmam, Jonas gibi ciddi bir erkeği itiyor muydu? Kimi zaman tüm korkularımı içinde bulunduğum duruma bağlıyordum. Önümde yazılı mezuniyet sınavı, sözlü sınav, iki hafta sonra da yabancı bir köy evinde düğün, çok geçmeden de doğum vardı. Dolu bir program gibi görünüyordu.

Mezuniyet sınavımız sırasında vermemiz gereken matematik sınavı tek tehlikeli noktaydı. Cora kendini kanıtlamış bir kopya sistemine başvurmuştu. Soruları yazdık, ben tuvalete gittim ve geniş hamile elbisem içerisinde kolaylıkla gizleyebildiğim kâğıtları belirli bir çöp sepetine attım. Cora'ya hayran olan alt sınıftan bir öğrenci sorularımızı okul binasından dışarı çıkardı, orada da iki matematik fakültesi öğrencisi bekliyordu. Bir kafede telaş içerisinde, kararlaştırılan zamanda tekrar aynı çöp sepetine konmuş olması gereken soruları çözmekle uğraşıyorlardı.

Sınavı denetleyen öğretmen, karnı burnunda bir öğrencinin sık sık tuvalete gitmesine izin verir. Hazır cevaplar karnımda, tekrar sınıfa girdim, biraz rahatsız olduğumu söyledim ve -öğretmenin külyutmaz gözleri önünde- Cornelia'nın gazoz şişesinden bir yudum rica ettim. Cora şişe için eğilirken ben de Cora için hazırlanmış cevapları yere düşürdüm ve bir yandan da endişe verici iniltiler arasında herkesin bakışlarını koca karnıma çektim.

"Nerdeyse doğum sancısı diyeceğim," dedim, artık hiç kimse Cora'ya dikkat etmiyordu. Kendimi "daha iyi" hissedince matematik öğrencisinin cevaplarını temize çektim, bu arada hiçbir öğretmen elime dikkat etmeye cesaret edemezdi. Cora ve ben mezuniyet sınavında, tüm okul hayatımızın en parlak matematik performansını gösterdik. Diğer tüm sınavları yabancı işgücü olmadan verdik.

Düğüne babamı, annemi ve para dayım Paul'u davet ettim. Annem yazılı olarak gelmeyeceğini bildirdi, ama çocuğumuz doğduktan sonra Jonas'la beni ziyaret edeceğini ima etti. Paul dayı da gelmeyeceğini bildirdi, ama doğrudan doğruya isteksizlikten değil de, o sırada Afrika'da foto safarisine çıkacağından. Babam haber göndermedi, ama düğünde aniden ortaya çıkıverdi.

"Ne yazık ki hediyem yok. Sürpriz, bizzat benim," dedi ve daha önce Carlo'nun cenazesinde de ödünç aldığı yeşilimtırak ışıltılı siyah takım elbise içinde karşımıza dikiliverdi.

Profesör ailesi benim tarafımı muteber bir şekilde temsil etti, çünkü Jonas'ın hesabına köyün yarısı ve altı kardeşi yazılmıştı, bir kısmının büyük büyük aileleri bile vardı. Nikâh şahitleri Karsten ve Cora'ydı.

Kayınbabam, kaynanam çok gayret etmişlerdi. Harika bir yaz havası vardı, adeta tablolardaki gibi, kocaman bir çayırda elma ağaçlarının altında oturup düğünü kutladık. Brueghelvari bir düğün sofrası kuruldu, kıtır kıtır domuz kavurma, taze ekmek ve bira. Babam çabucak sarhoş oldu; içkiye dayanıklı olmadığından değil, alışık olmadığı takım elbise içinde terlediği ve biraların üstüne hızla şnapsları devirip durduğu için. Sürekli olarak damadıyla konuşma, ona da şnapslar içirme peşindeydi. Ama bu noktada Jonas sağlamdı, daha küçüklüğünden köy şenliklerine alışıktı ve ayyaşlığın her türlü biçimiyle haşır neşirdi. Jonas onun elinden şnaps şişesini aldı. Ama babam takviye buldu. Artık sırf sen-

deleyip anlaşılmaz sesler çıkarır olduğunda, Jonas ve güçlü kardeşleri tarafından paketlenip bir odaya yerleştirildi.

Profesör babam rolünü üstlendi ve küçük bir konuşma yaptı. Bayan Schwab beni öyle güzel giydirip kuşatmıştı ki, bu koşullar altında bu kadar olurdu. Beni en çok duygulandıran şey, bir kutu içinde aile yadigarı gümüş çatal kaşık takımı hediye etmesiydi. M. D. adındaki bir büyükannenin inisyallerinin artık bana uyduğunu söyledi, çünkü artık adım Maja Westermann değil, Maja Döring idi. Cora bana şık bir bebek arabası getirdi; sonradan, onu bir süpermarketin önünde gördüğünü ve eve kadar itiverdiğini anlattı. Çok sayıdaki davetlinin getirdiği hediyeler pratik türdendi, bir kısmı da nakit para verdi. Beş ütü, iki tost makinesi ve birkaç tane de çirkin vazo vardı aralarında.

Akşam geç saatlerde, babamın odasında olmadığını saptadılar. Genç yaşlı herkes onu aradı. Nihayet onu başında kanayan bir yarayla bodrumda buldular. Sıvı birşeyler ararken merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Dikiş atılması gerekti.

Ayrıca profesör de kutlama boyunca sherry'den her zamankinden epey fazla içmişti. Bana karşı her zaman düşünceli davranan, ama hiçbir zaman içli dışlı olmayan Bay Schwab, kolunu omzuma doladı ve beraberce, karanlık sebze bahçesinde yürüdük. Huzur peşindeki kayıtsızlığını bir kenara bırakıp da kişisel ilgi gösterdiği enderdi.

"Yalnız kalacağız; Cornelia Floransa'da, sen Kara Ormanlar'da, sizin kahkahalarınız ve çevirdiğiniz dolaplar olmayınca hayat sıkıcı olacak." Dolaplarla neyi kastediyordu? Ama devam etti: "Bizi sık sık ziyaret edeceğini umarım."

Gözlerime yaşlar doldu. işte şimdi, ona her şey için teşekkür etmenin doğru zamanıydı. Ama böyle anlarda hoş sözler söyleme yeteneği bana verilmemiş işte. "Sizin yanınızda geçirdiğim iki yıl, hayatımın en güzel yıllarıydı," dedim. "Oysa köydeki insanlar bana yabancı."

"Maja, önyargılarla dolusun. Burada ne bozulmamış bir saadet hüküm sürüyor, ne de mutlak kültürsüzlük. Jonas'ın anne babası yedi çocuk yapmış olmalarına rağmen birbirine tahammül edemiyor, fark ettin mi bunu? Ayrıca çiftçilerin mısır hasadı değil de bilgisayarlar konusunda sohbet ettiklerini duydun mu? Bir köylü kadının hazırladığı o salatayı tattın mı? Bu kadın bir şef ahçının hakkından gelirdi, değil mi?"

Bütün bunları gözlemlememiştim. "Peki Jonas hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum ahmakça, hakkında ne düşündüğünü sezebildiğim halde.

"İyi bir çocuk, Maja," dedi ve beni öte tarafa doğru çekip götürdü, çünkü lahana tarhının köşesinde iki misafir su dökü yordu.

Cora ve ailesiyle veda acıydı. Gasthaus'da* gecelemek, ama ertesi sabah geri dönmek istiyorlardı. Bitkin halde Jonas ile birlikte onun en küçük kızkardeşinin odasında yattığımızda, dışarıdaki misafirler kutlamaya devam ettiler ve gittikçe daha fazla gürültü yaptılar. Ancak hava aydınlandığı zaman, yavaş yavaş dağıldılar. Hamarat kız kardeşler ortalığı toplamaya başladı.

Kahvaltıda sancılar başladı, altı hafta önceden. Taşınana kadar köy evinde oturmaktan kurtuldum, çünkü hastanede beni ağrı kesici bir seruma bağlı olarak tuttular ve sonunda -zamanından on dört gün önce- ayva sarısı oğlumu doğurdum.

(*) Pansiyon, birahane, kahvehane kombinasyonu Alman hanı - ç.n.

8
Gri üstüne gri

Cora'nın psikoloğu bir keresinde "refah düşkünlüğü" sözünü kullanmıştı. O bunu çoktan unuttu, ama benim zihnimde hâlâ dolaşıp duruyor. Kendi çocuğum olduğundan beri, arada bir pedagojik ve psikolojik gazete yazılarını okuyorum. Kimi ebeveynler çok gayret ediyor, her şeyi mükemmel yapmak için eğitim danışmanlarından bilgi alıyor, ama çocukları buna rağmen nevrotizm şaheserleri oluyor. Öte yandan, çocuklarını döven ve hemen her şeyi yanlış yapan anne babalar duyuyorsunuz. Yine de bu çocuklar istikrarlı ve hatta mutlu insanlar olabiliyorlar. Hayatları boyunca içki ve sigara içip oburluk etmiş olan yüz yaşındaki insanların durumuna benziyor. Ara sıra biraz çalıp çırpsam ve bu arada kendi eğlencem için birşeyler yapsam çocuğum zarar görmez diye düşünüyorum. Tabiî asla, yakalanmamak şartıyla. Bir çocuğun huzurlu bir anneye ihtiyacı var, sorumsuzluğu yüzünden hapis yatan birine değil.

Evlilik beni huzurlu bir eş ve anneden başka her şey yaptı. Jonas ile aramızda belirleyici bir ortak yön eksikti: zevk

uyumu. On sekiz yaşımın kibriyle elbette onun cahil bir köylü olduğunu ve onu yeniden eğitmem gerektiğini düşünüyordum.

Her şey, çocuğumuzun adı etrafındaki kötü kavgayla başladı. Anlaşamadığımız için ona ilk günlerde sevgiyle "Kanarya," dedik. Nihayet bir uzlaşmaya vardık: Jonas "Bartholomäus" ya da kısaca "Barthel" adını kaydettirebilecekti, çünkü köy evinin mirasçısının ilk oğlu gelenek uyarınca "Barthel Döring" adını taşımak zorundaydı. Gerçi Jonas'ın aynı adı taşıyan bir ağabeyi vardı, ama tarikat üyesi olarak Bartholomäus adını gelecek nesillere aktarmaktan kaytarabilmişti. Bu katı tutumu dengelemek üzere de hitap için kullanılacak ikinci bir adı ben seçebilecektim. Kurnazlık edip Béla'yı, en sevdiğim bestecinin adını seçtim, böylece çocuğun adı "Béla Barthel" oldu. Bu kombinasyon epey insanın gülümsemesine neden oluyordu; Jonas kendini ihanete uğramış hissetti.

Mobilyalarımızın neredeyse tümü çirkindi. Köy evlerinin tavan aralarından ödünç alınmaydılar ve ıskartaya çıkarılmış şeylerin ne kadar cazibesi olursa, o kadar caziplerdi. Ama bu noktada kavga çıkamazdı, çünkü pek paramız yoktu ve buna razı olmak zorundaydık. Mesele tek asil eşyaydı, iki yıl sakladıktan sonra, nihayet çizikler içindeki plastik masamızın üzerine yerleştirebildiğim su yeşili kâseydi. Jonas onu iğrenç buldu ve tasasızca, ilk maaşını alınca yapacağı ilk şeyin onun yerine İskandinav tarzı cam bir tabak koymak olacağını söyledi.

Artık uzaktaki işyerlerine gidip gelen işçilerin oturduğu eski bir köyde iki odalı bir evde oturuyorduk. Köylüler yeni yapılmış iki daireli evlerindeki ikinci konutu vergi ödemeksizin kiralayabiliyordu. Evlerin hepsi birbirine benziyordu; temiz ve küçüktüler, önlerinde düzenli bahçeleri vardı. Her on dört günde bir SÜPÜRME HAFTASI levhası dairemizin kapısına asılıyordu.

Jonas çok çalışıyordu. Ancak çok sonradan, günlük işini meslektaşlarından daha uzun zamanda tamamlayabildiğini anladım. Onlar, dudaklarında bir iltifat, ellerinde bir eşantiyon, uyanık bir şekilde doktor sekreterlerinin gönlünü alıp iki hasta randevusu arasında gizlice doktorun yanına girebilirken, Jonas sıra ona gelene kadar saatlerce bekleme odasında oturuyordu. Eve hep geç geliyordu.

İlk zamanlar ev kadını ve anne olarak aşırı yük altında olduğumu hissediyordum. Nihayetinde henüz bir teenager idim. Béla nezle olsa, ellerimde ölüp gideceğinden korkuyordum. Allahtan kısa zamanda sarılığından kurtuldu. Gözleri ve saçları koyu kahverengiye döndü. Büyülenmiştim, ona bayılıyordum ve bazı anlar keyfime değecek yoktu. Ama günler yalnızlık içinde olduğum, keyifsizce temizlik yaptığım, bebek çamaşırları astığım ve arada bir umutsuzluk içinde saate bakıp Jonas nihayet gelecek mi diye merak ettiğim bir sürü gri saatten oluşuyordu.

Nihayet geldiğinde, üstünde şık bir takım elbise, kravat ve ütülü gömlek oluyordu, çünkü pahalı ve muhafazakâr şeyler giymesi bekleniyordu, o zaman adeta ağlayarak boynuna sarılıyordum. Teselli edilmek, şefkat görmek, gülmek, anlatmak istiyordum. Jonas kısa bir kucaklaşmadan sonra beni kenara itiyor, değerli giysilerini çıkarıyor, özenle asıyordu, uykudaki Barthel'ine bakıyor ve yemek yemek istiyordu. Doğal olarak yorgundu; bütün gün boyunca yabancı insanlarla konuşmak zorunda kalıyordu, bu da onun mizacı gereği nefret ettiği bir şeydi. Evde huzur, gazete ve bir bira istiyordu. Rolleri değişebilseydik, her şey daha kolay olurdu. Başka insanlarla ilişki kurmak bana hiçbir zaman zor gelmemişti, Jonas ise sakinliği ve becerikliliğiyle tarzıyla küçük oğluna baksaydı mutlu olurdu. İkimiz de durumdan hoşnutsuzduk, ama kabul etmek istemiyorduk.

Cora Floransa'da yaşıyordu. Bana düzenli olarak mektup yazıyordu. Her hafta iri yazılı kalın zarflar alıyordum ondan, köy yalnızlığı içerisinde ışık huzmeleriydi bunlar. Ben de yazıyordum, ama anlatacak ne vardı ki?

Bir gün annem aradı. Ağabeyimin ölümünden beri onu görmemiştim. İçim karmakarışık oldu. Sevinçli bekleyişe korku karıştı ve pek uyuyamadım.

Asker paltosunu andıran mantosu içinde o kadar kötü görünüyordu ki, tanımakta zorluk çektim. Kucağımda Béla, onun karşısında durdum ve tek kelime edemedim. Torununa sevinçle bakıyor gibi göründü bana ve Béla'yı ona uzattım. Belki de Béla, yeni bir ilişki kurmanın tek imkânıydı.

"Çok güzel bir oğlan," dedi, "oğlan olduğuna şükretmelisin. Carlo'ya benziyor."

Bu sözler beni yıldırım çarpmışa çevirdi, muhtemelen de amaç buydu. Béla'nın Carlo'ya en ufak bir benzerliği yoktu. Annemin eski habisliklerini zihnimde bastırmıştım. Carlo'nun ölümünden beri kendimi onun mutsuzluğundan ve ağır depresyonundan dolayı suçlu hissediyordum. Ama, onun bana tamamıyla sırt çevirmesinden dolayı benim de acı çektiğimi ona nasıl ima etmeliydim?

Ona evimizi gösterdim, düğünü anlattım (babamdan bahsetmedim), doğumu, hatta lise bitirme sınavını. Beni dinliyor muydu?

Jonas geldiğinde olağanüstü ölçüde rahatladım. Üçüncü bir kişinin varlığının bize faydası olacağını umuyordum. Bununla birlikte, beni hamile bıraktığı için onu daha baştan reddetmesi de mümkündü. Ama öyle olmadı, normale yakın bir sohbet ettiler, ben akşam yemeğini hazırlayıp Béla'nın bezini değiştirdim. Annem erkenden kanepeye uzandı ve uyumak istedi. Yatıştırıcı ilaçlar alıyordu.

Ertesi gün ben bir an için alışverişe gittim, o Béla ile yal-

nız kaldı. Fırından çıkınca birden içimde beliren bir duygu yüzünden eczaneye gitmedim, eve koştum. Anneme bebek arabası, bebek, bavul ve mantosuyla birlikte, sokağımızın köşesinde rastladım. Deli gibi görünüyordu.

"Carlo'yu benden aldın. Karşılığında oğlun benim olacak." Kemikli ellerini zorla bebek arabasından çözdüğümde bana direnmedi. Benimle birlikte eve döndü.

"Anne," dedim, alnımda terler birikmişti, "hastasın, bizimle kalamazsın. Bu sorumluluğu üstüme alamam. Lütfen derhal geri dön."

Başını salladı. "Geri dönmeyeceğim, dönemem. Çoktandır ölmeyi planlıyorum."

"Ama tedavi görüyorsun," dedim, bütün bu süre boyunca bebeği sıkıca göğsüme bastırmaktaydım, "sana yardım edecekler, depresyon tedavi edilebiliyor."

"Beni hiç kimse tedavi edemez. İster sağlıklı, ister hasta olayım, hayatımın anlamı yok. Ölüm düşüncesi tek tesellim."

Belki de bir hataydı; öfkeyle, "O zaman kendini öldür! İntihar cinayet değil," dedim.

"Bana doğruyu söyle Maja, bunu doğru mu buluyorsun?"

"Tanrım, anne, benim çocuğuma el uzatmadan önce, nefretin nereden geliyor, onu düşünmelisin."

Sustu, düşündü. Sonra şöyle dedi: "Nefretim bu kadar büyük, çünkü sevgimde hayal kırıklığı yaşadım. Seni uyarmalıyım: seven, her zaman zararlı çıkar."

Jonas geldiğinde, onu arabayla tren istasyonuna götürdü, çünkü ona hemen, annemi bir dakika olsun çocukla yalnız bırakamayacağımızı söylemiştim.

Üç gün sonra, kendisini bir bitki ilacıyla öldürdüğü haberini aldık.

Sonraki haftalar boyunca zaman zaman, kendim de deliriyorum sandım. Habire depresif nöbetler, ağlama krizleri geçiriyordum, hatta anoreksi hastalığının başlangıç belirti-

lerini gösterdim. Bütün bunların çocuğun gelişimine zararlı etki yapabileceğini çok iyi biliyordum, bu düşünce de her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Babamı düğünden beri görmemiştim; annemin ölümünü ona haber vermiş, ama aynı zamanda da cenaze törenine onun gelmesini istemediğini de yazmıştım. Mirasımdan, anne babamın iğrenç mobilyalarından, feragat ettim. Bir tek Carlo'nun yazı masasını göndermelerini istedim. Ancak masanın içinde, bulmayı umduğum aydınlatıcı bilgiler yerine esas olarak sırf erkek dergileri, Cora'ya hiçbir zaman gönderilmemiş bir dizi mektup, babamın birkaç eskizini ve güllerden bir taç buldum.

Bir gün aynada kendimi inceledim: solgun, zayıf, bozuk tenliydim, gözlerimin altında halkalar vardı. Toskana'dayken, Jonas'ın bana âşık olduğu sıralar ne kadar farklıydı görünüşüm, aşk hayatımız ne kadar yoğundu! Ama bu noktada da hoşnutsuzdum ve niçin her gün doğum kontrol hapı aldığımı kendime soruyordum. Böylesi bir anda yeni bağlanan telefonumuz çaldı. Cora'nın annesiydi. Benim için kaygılanıyordu, kızı tarafından uyarılmışa benziyordu. Geçenlerde kocası Jonas'a rastlamışmış, şık takım elbiseliymiş ve Toskana'dayken uzattığı kirli sakalı yokmuş. "Maja, Jonas bizim taraflarda doktor ziyaretleri yaptığı zaman seni alıp bize bırakabilir. Bebek arabası arabaya sığıyor mu?"

Ondan sonra haftada bir günümü Schwablarda geçirmeye başladım. Öğleden önce bebek arabasıyla kentte geziniyor, gelip geçenlerin ve tanıdıkların Béla'ya hayranlıkla bakmalarına izin veriyordum, öğleden sonraları Cora'nın anne babasıyla birlikte oturuyordum, akşamları da Jonas gelip beni alıyordu.

Bu ziyaretlerin bana faydası oldu; ama tekrar hırsızlık yapmaya başlamaktan daha da büyük fayda gördüm. Her şey, bir parfümeride pudra ve bebek yağı satın alırken, eski-

den kullandığım pahalı kozmetikleri görmemle başladı. Cildimin bozukluğu mutlaka, ucuz sabun kullanıyor olmamdan kaynaklanıyordu. Bebek arabasıyla hırsızlığa çıkmak zor değildi. Her şey Béla'nın battaniyesinin altında kayboluyordu. Köyümüzde hiç hırsızlık yapmadım, ama kentten daima birkaç güzel hatıra getiriyordum: parfüm ve çorap, müzik kasetleri ve sanat kitapları, bir ipek bluz ve elektrikli bir biberon ısıtıcısı.

Arada bir Cora'nın annesi bana eşlik ediyordu, o zaman hırsızlık yapmıyordum. Ama o zaman da genellikle bana seçtiğim bir giysi satın alıyordu, böylece Jonas'a, getirdiğim diğer şeylerin de hediye olduğunu söyleyebiliyordum.

Özellikle de çocuğum için güzel şeyler çalıyordum. Béla'nın çirkin giysiler giymesine tahammül edemiyordum. Gerçi büyük büyükannenin ördüğü hırkalara itirazım yoktu -köylü geleneğinin cazibesi vardı onlarda- ama Jonas'ın kız kardeşinin bana devrettiği bonbon renklerindeki büyük mağaza mallarını ayıklıyordum. Çocuğumu kadife ve danteller içinde görmek istiyordum. Jonas bunu saçma buluyordu.

"Onu bir prens mi yapmak istiyorsun?" diye soruyordu alayla. Evet, bunu yapmak istiyordum. Nihayetinde Béla bir prensesin oğluydu. Artık İspanya veliaht prensesi olmayışımı telafi etmek istiyordum.

Şaşılacak şeydi ama bebek yaşlarındayken kendi çocuklarıyla pek ilgilenmemiş olan profesör oğlum için deli oluyordu. Zamanı varsa bütün bir saat boyunca çay masası başında oturuyor ve çocuğu kucağına almadan edemiyordu.

"Béla Barthel mutluluğun ta kendisi, değil mi. Başlangıçta bir felâket diye düşünmüştüm, senin topu topu on sekiz yaşında... Ama iyice düşününce, Béla üç yaşında yuvaya gidecek, o zaman da sen hâlâ gencecik olacaksın ve tahsil yapabilirsin. Pek çok kadın tanıyorum ki, önce sınavlarını veriyor, bir işe giriyorlar, sonra da çocuk yapmak için meslek hayat-

larına ara vermek istemiyorlar. Çocuk sahibi olmak hiçbir zaman takvime uymuyor, tıpkı benim safra taşlarım gibi. Bir ara ameliyat olmam lazım, ama hiç fırsatım olmuyor."

Cora'nın annesi beni kendi kızı hakkında sorguya çekiyordu, çünkü ondan çok seyrek aralıklarla, o zaman da ancak bir tebrik kartıyla haber alıyordu. Endişeleniyordu. Cora bana geçenlerde, yaşı babasından büyük bir adama âşık olduğunu yazmıştı. Bu ayrıntıyı sakladım.

Bir akşam Jonas'ın geldiğini duyup da sevinçle kapıyı açıverdiğimde, onun arkasında boynu bükük birini gördüm. Paçavralar içinde, bir sokak serserisi gibi; babam karşımda duruyordu. "Kaçtığını" söyledi. Neden kaçıyordu? Borçlar, dedi, kirasını ve elektrik faturasını ödeyememişti, dükkânlar da artık ona veresiye vermiyorlardı.

"Ya kan kuryesi işi?" diye sordum.

"Artık ehliyetim yok..."

"Ama işsizlik parası alıyor olmalısın?"

Bunu düşünmemişti. Alkolik bir yanlış değerlendirme nöbeti içerisinde kendini yurtsuz yuvasız olarak görmüş ve Lübeck'ten buraya otostop yapmıştı.

Onun için banyoyu doldurdum ve o yıkanana kadar yemek yenmeyeceğini söyledim. Jonas bir şey demedi. Jonas'ın daracık elbiseleri tabiî babama uymadı; böylece banyodan sonra ona çok çok dar gelen bornozun içinde sofraya oturdu. Lübeck'e yaptığım ilk ziyarettekinden bile daha düşkün görünüyordu.

Durmaksızın, ondan nasıl kurtulacağımızı düşünüyordum. Misafir için sadece bir kanepemiz vardı, bir bebeğimiz ve çok az paramız vardı. Babam banyo küvetinde siyah bir çizgi bırakmıştı geriye.

Jonas ile yatakta yattığımız ve babam oturma odasında horladığı sırada fısıldadım: "Yarın onu dışarı atman lazım!"

"Neden ben? Kaldı ki, zavallı hasta adamı öylesine sokağa atamayız."

Sesimi yükselttim, çünkü sinirlenmiştim. "Niye zavallı, niye hasta? Tembel ve ayyaş demek daha doğru olur."

"Bir Hıristiyan olarak, anne babaya saygı göstermek görevdir."

O an patladım. "Ona tahammül edemiyorum!" Ve öyle yüksek sesle ağladım ki, Béla uyandı, benimle birlikte o da ağladı.

Babam kapıyı çalmadan kapıda göründü. "Bu bağırışlar benim için mi? Yarın gitmiş olurum."

Günler birbirini kovaladı, babamı habire dışarı attım, o da boynu bükük halde, ertesi gün gideceğine söz verip durdu. Ona satın aldığım bilet kaybolmuştu. Çocuğumuzun yüzüne doğru dürüst bakmamıştı bile; ufaklık ağladığında yüzünü buruşturuyordu, sanki sırf onun rahatını kaçırmak için ağlıyormuş gibi.

Babam bir gün şnaps çalarken yakalandığında, -bunu tamamıyla acemice yapmıştı-, mülayim Jonas da öfkeye kapıldı. Kocamın hırsızlara karşı sınırsız bir nefret duyduğunu büyük bir ilgiyle gözlemledim. Babam Jonas için her gün satın aldığım bir şişe birayı en akla gelmeyecek yerlerde bile bulmuştu. Bir ayyaşı, iradesine karşı aniden içkisini keserek iyileştiremeyeceğimi biliyordum ve ona her defasında ucuz kırmızı şarap getiriyordum. Ama günde bir litrelik bir şişe ona az geliyordu.

Sinir içinde ve ağlamaklı halde, genç yaşıma rağmen kendimi içkiye verecektim. O gün -Béla ve babam tam huşu içindeki bir tembellikle öğle uykusu çekiyorlardı- Cora İtalya'dan aradı. "Rahatlıkla biraz laflayabiliriz, parasını benim ödemem gerekmiyor," dedi. Ben de içimdekileri kustum. Cora, yeni sevgilisinin bir hafta önce kocaman ve güzel bir ev satın aldığını, orada oturduğunu anlattı. "Birinci kattan

yeşil yamaçlar görünüyor! İyi bir değişiklik oldu, eski odam mağara gibiydi, ayrıca da Floransa'ya otobüsle yarım saat yol gitmek zorunda kalıyordum. Şimdi her şey evdeki gibi!"

"Bir de yeni baban var," dedim.

"İşin iyi yanı o ya! Genç erkeklerin ne parası, ne evleri, ne de banyo tuzu var."

Cora'yı kıskandım. Bana, hemen İtalya'ya gelmemi teklif etti. "Ya Béla?"

"Tabiî ki Béla'yla. Jonas gün boyunca kapıları aşındırırken onu babanın yanında bırakamazsın."

O akşam hepimiz kavga ettik, herkes herkesle kavga ediyordu, bir yandan da çocuk durmaksızın ağlıyordu. Ertesi gün yola çıkmaya karar verdim.

Sabah Jonas evden çıktıktan sonra çocuğun kıvır zıvırını topladım, mama dolu birkaç biberon hazırladım, Çin kâsesini bodrumda güvenli bir yere koydum, Jonas'a uzun bir not yazdım ve bir taksi çağırdım. Babam öğleye kadar ölü gibi uyuyordu, buna güvenebilirdim.

Bebek, bebek arabası ve iki bavulla birlikte, inme, binme ve aktarmalar sırasında başkasının yardımı olmadan yolculuk etmek mümkün değildi. Telaşım arasında bir tren bağlantısı bulamamıştım, dolayısıyla hedefime birkaç aktarmayla gitmek zorunda kaldım. Bir çingene gibi bebeğimle ortaya çıktığım zaman Cora'nın zengin ve yaşlı sevgilisi ne diyecekti? Eh, Cora durumun üstesinden gelirdi.

Kompartımanımda, kaplıcaya gitmek isteyen ve Béla'ya yakınlık gösteren bir bale sanatçısı vardı. Tuvalete gittiğinde, darda kalırsam ilk geceyi otelde geçirebilmek üzere onun cüzdanından para çaldım. Bunun akıllıca bir tedbir olduğu ortaya çıktı, çünkü Floransa'ya vardığımda, söz konusu evde bana kapıyı açan tek bir Tanrının kulu çıkmadı.

Béla Barthel ile birlikte, ucuz bir otel odasında çift kişilik yatakta uyudum. İkimiz de yolculuktan bitkin düşmüş-

tük. Hemen uyudu, ben ise etraftaki yabancı sesleri dinleyip durdum, aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Jonas kaygılanacaktı, ama beni firari olarak da görecekti. Barthel'ini ondan almış, onun yerine ayyaş babamı bırakmıştım geriye. Gerçi yazılı olarak yakında geri döneceğime söz vermiştim, ama Jonas'ta Cora'nın adresi yoktu ve beni arayamazdı.

Uyumaktan çok ağladığım ve karşı binanın duvarındaki ışıklı reklamı ezberlediğim o gece, bir tek uyumakta olan Béla bana teselli oldu. Yuvasızlık ve yabancılık duygusu onun varlığıyla hafifliyordu. Profesör, oğlumu şakayla "Huzur Prensi" diye adlandırmıştı, çünkü Béla'nın dingin uykusu, seyreden üzerinde sakinleştirici etki yapıyordu. Bebek meraklısı olmayan erkeklerin ve kadınların çocuğumun sihirli cazibesine kapıldıklarına ve bir mutluluk havasına girdiklerine tekrar tekrar tanık olmuştum. Bazı doğa dostları yavru kedileri, yavrusunu besleyen karatavukları, otlayan geyikleri seyrederken buna benzer hoşnutluk ve dinginlik duyguları yaşar. Yüzeysel bir değerlendirmeyle, muğlak gelecek planlarımı karman çorman ediyor da olsa, istemeden olan bu çocuğa sahip olmaktan dolayı mutluydum.

Sabah onu Cora'ya gösterebildim. Cora Béla'yı sadece bir kere, sarı haliyle görmüştü. Gerçi yolculuğumun başlıca güdüsü kaçıştı, ama tabiî ki arkadaşımı görmek benim için önemliydi.

Cora'nın sevgilisi, babasından iki yaş büyüktü; onu profesörün İtalyan versiyonu olarak düşündüm: seyrek saçları katran karası, belki bir bıyığı, biraz göbeği vardı, akıllı ve iyi huylu, cazibeli ve bilgelik doluydu. İnsanın böylesi sabit düşünceleri olursa, kesinlikle hayal kırıklığına uğrar. Cora'nın sevgilisi İtalyan değildi, Alman asıllı bir Brezilyalıydı. Sarı saçlarını bir yanda uzatmış, ustalıkla kelleşmiş orta kısmın üzerine yatırmıştı. Bıyığı yoktu, gözleri maviydi, çifte

porsiyon canlılık ve dinamizm doluydu. Ama ertesi gün bana kapıyı açan o değil, İtalyan bir hizmetçiydi.

Cora'yı sordum, kadın beni içeri almadan kayboldu. Neredeyse öğle olduğu halde Cora geceliğiyle çıkageldi, kucaklaştık.

Şansıma sevgilisi golf oynamaya Ugolino'ya gitmişti ve rahat rahat konuşabildik. Kadın espresso getirdi ve Béla ona gülümseyince daha dost bir havaya girdi. Cora oğlanı koluna aldı ve tıpkı hayal ettiğim gibi coşkuya kapıldı.

Sevgilisi gelmeden önce bilgi almak istiyordum. Güneşli verandada oturduk, bu arada portakallı Campari içtik ve bacaklarımızı bir değirmen taşından yapılma masanın üstüne uzattık. Etrafta kertenkeleler dolanıyordu.

Sevgilisinin adı Henning Kornmeier idi, yaşı ellinin üzerindeydi. Delikanlı çağındayken Hamburg'daki firması tarafından Rio'ya gönderilmişti. Birkaç yıl sonra kendi inşaat şirketini kurmuştu. Artık çalışmak zorunda olmayacak ve hayatın tadını çıkarabilecek kadar zengindi.

"Evli mi, çocuğu var mı?"

"Bir Brezilyalı ile evliydi, kadın kendisinden on yaş büyüktü. Çocukları olmamış. Kadın boşanmalarından kısa süre sonra öldü."

"Ya sonra?"

"Aman canım, Henning'in inzivaya çekilmediği kesin, ama bu beni rahatsız etmiyor. Onu seveceksin."

"Nasıl tanıştınız?"

"Güleceksin, para sıkıntısı içindeydim."

"Cora, annen babandan yeterince para alıyorsun, kendini satman gerekmez ki."

"Bana baksana, yaşamak için yeterince para alıyorum, ama bir araba almaya yetmiyor. Hem, sen bana araklamayı öğrettikten sonra benim kendimi satmak zorunda kalacağıma gerçekten inanıyor musun?"

İltifatına güldüm. "Cüzdanını mı çaldın?"

"İster inan, ister inanma, bunu yaparken beni yakaladı. Biliyor musun, Brezilya'daki yankesicilerin yanında biz yetim çocuklar gibi kalıyor olmalıyız. Sonuçta hiç canlı tatbikat yapmadık..."

Hikâye hoşuma gitti. İnsanın hırsızlık yaparken âşık olması bana romantik geldi. Cora eski Cora'ydı. Geceliğiyle yalınayak, kucağında Béla ile taş zemin üstünde dans edip "Azzuro [mavi]" diye şarkı söyledi, sonra da çocuğuma bir kahve kaşığıyla yemek verdi.

"Bu arada, Henning birazdan gelir. Gerçeği biraz çarpıtalım, babanın seni ve çocuğu bıçakla tehdit ettiğini söyleyelim. Henning kendini kurtarıcı gibi hissetmeyi sever."

Güneşte uzanmıştım ve içimde, gri günlerin şimdilik geride kaldığı yolunda iyi bir his vardı.

9
Altın dana

Şimdiye kadar hırsızların tanrısı Mercurius'un eli hep üzerimdeydi. Belki de, bu ülkede tanrıların âdeti uyarınca Cesare'nin kılığına bürünmüştür. Otobüsümün şoförü yaşı itibarıyla benim babam olamazdı, ama doğrusu babacan yanları var. Çocukluğumda bana eşlik eden hayallerimdeki babaya belki de gerçek nesebimden daha fazla benziyor. Çocukken babamın ortadan kaybolmasından dolayı kendimi suçlu hissetmiştim. Kralın hoşuna gidecek kadar uslu, yeterince güzel değildim. Cesare'nin beni hoş bulması kendimi iyi hissetmemi sağlıyor ve onu öfkelendirmemek için arada bir ufak tefek bir serserilikten feragat ediyorum.

Cora'nın da babasıyla sorunları var, ama bambaşka türden. Saklı bir Ödipus kompleksi olmasa Henning'le niye ilişkiye girsindi ki? Ama bunu hiçbir zaman kabul etmedi.

Yaşlı sevgilisiyle tanışmamı çok iyi hatırlıyorum. Henning benim sürpriz ziyaretime sinirlendiyse de, bunu göstermedi. Sevimli ve delikanlı edasıyla davrandı, birlikte bana bir oda seçtik. Villa bir saray değil, geçen yüzyıldan kalma bir burjuva

eviydi. Bir inşaatçı olarak evin malzeme sağlamlığını beğenmişti; Cora'dan, evin eski sahiplerinin peş peşe ölmüş oldukları tüyosunu almıştı. Cora'nın İtalyan arkadaşlarından biri bundan söz etmiş, böylece de daha emlakçılar ve arsa simsarları koku almadan önce bu fırsattan haberi olmuştu. Bununla birlikte Emilia, evin hizmetçisi, canlı demirbaş olarak villaya aitti, ayrıca da savaştan beri hiç tadilat yapılmamıştı.

Benimle hemen senli benli olan Henning bana ve Béla'ya büyük ve aydınlık, balkonlu bir oda verdi. Tavandan kartonpiyerler dökülüyordu, pencere kepenkleri çürümüştü, teras zemininde delikler vardı - ama iki cephesinden birden ışık giren bu oda acayip hoşuma gitti. Odanın eşyaları demir bir karyola, aynalı bir komodin ve döşemesi çökmüş bir koltuktan ibaretti. Emilia bana telden elbise askıları getirdi ve duvardaki iki demir kanca arasına bir ip gerdi.

Akşam Jonas'ı aradım. Tıpkı, ona hamile olduğumu söylediğim zamanki kadar konuşkandı.

"Almanya'da hâlâ soba yakmak gerekiyor, oysa burada terasta kahve içtik. Béla saatlerce dışarıda yattı, ona iyi gelecek..."

Jonas acı çekiyordu. Adresi sordu, hafta sonunda gelip bizi almak istiyordu. Cora'nın anne babası onun odasından taşındığını bilmiyorlardı, Jonas oraya telefon etmişti bile.

Adresi söylemedim ona, birkaç gün içinde zaten geri döneceğim güvencesini verdim.

"Babanın neler yaptığını duymak istemiyor musun?"

"Tabiî."

"Hasta olduğunu iddia ediyor, ama doktora gitmek istemiyor." Şantaj bu, diye düşündüm. "Babamı dışarı at!"

"Nasıl yapabilirim ki? Termoforla kanepenin üstünde yatıyor ve inliyor."

Az sonra tekrar arayacağıma söz verdim, ama hiç niyetim yoktu. Anlaşılan Jonas bende vicdan azabı yaratmak istiyordu.

Cora şık giyinmişti. Bir sergi açılışına gitmek istiyordu; sanatçıyı bizzat tanıyordu. "Arabayı verir misin?" diye sordu. Henning cebinden anahtarları çıkardı. Öğrendiğime göre o bu tür organizasyonlardan hoşlanmıyordu. "Hiç değilse sen gelir misin, Maja?"

"Maalesef, Béla..."

"Ama derin uykuda, bir sonraki mama saatine kadar da tekrar dönmüş olursun."

Henning, Béla'yı ona emanet etmem için beni yüreklendirdi, ağlayacak olsa Emilia da duyacaktı. Cora'dan giyecek bir şey ödünç aldım, dev bir Amerikan otomobiline bindik. "Aslında Henning'in hoşuma giden yanı bu krom yeşili Cadillac," dedi Cora arsızca.

"Hiç mi âşık değilsin?"

"Ah Tanrım, elbette. Ama kusurları var ve kastettiğim sırf yaşı da değil. Ben olmasaydım kendine lüks, yeni bir daire satın alırdı. Bizim villada onun hoşuna giden şey her nedense sağlam yapılı olması, eski evlerin cazibesi, güzelliğini anlayacak duyargalar yok onda. Golfü ve at yarışlarını seviyor."

"Ya sen?"

"Ben İngiltere kraliçesi miyim ki, atlar benim uykumu getiriyor. Ama izleyiciler komik, senin de hoşuna gidecek." Cora dikkatini vererek kullanıyordu, yolda da en sevdiği kilise olan Santa Maria Novella'yı işaret etti. "Burada insanın gözü eğitiliyor," dedi. "Sonra sana Ghirlandaio fresklerini gösteririm."

Amerikalı arkadaşının sergisi gerçi sanatçı gözü için eğitim sayılmazdı, ama insanlarla karşılaşmak zevkliydi. Béla'nın mama saati yaklaştıkça biraz sabırsızlandım ve çıkmamız gerektiği uyarısında bulundum.

"Ben biraz daha kalmak istiyorum," dedi Cora. "Sandra seni eve götürebilir."

Biraz gecikmiş olarak pembe villaya ayak bastığımda bir aile tablosu ile karşılaştım: Henning çocuğu kucağında tutuyordu, Emilia lapa pişirmişti. Mama seansının tam ortasındaydılar. Henning'in yükünü üstünden almak istedim, ama canla başla çalışmaktaydı. Anlaşılan Béla'nın çığlıkları onda dedelik içgüdüsünü uyandırmıştı.

"İnsan hayatta neler kaçırıyor," dedi Henning Emilia'ya. Onunla, Brezilya Portekizcesi'nden türettiği bir İspanyolca'yla konuşuyordu. Emilia onu çoğunlukla anlıyordu. Bay Becker'in İspanyolca dersleri sağ olsun, ben de sohbetin en önemli noktalarını takip edebiliyordum.

Bu, çocuksuz büyük anne büyük baba çiftinden daha büyük bir tezat düşünülemezdi. Emilia Henning'den daha gençti, hiç evlenmemişti ve nine havasındaydı. Önlüğü, saçları, hatta spor ayakkabıları bile siyahtı. Sarışın Henning ise beyaz ya da en azından açık renkli şeyler giyiyordu, altın zincirler takıyor, keten ayakkabı giyiyor ve Emilia'dan çok daha genç görünüyordu. Bu ikisinin resimleri ansiklopedide kuzey ile güney prototipleri olarak kullanılabilirdi. Emilia'nın yuvarlak hatlı yüzünde gururlu bir ifade vardı; taş döşemeleri büyük bir hamaratlıkla su döküp yıkadığı halde kendini pek de hizmetçi olarak hissetmiyordu. Genç kızlığından beri burada yaşıyordu ve ömür boyu burada yaşama hakkına sahipti (Cora'dan ya da benden farklı olarak). Henning'in sinirli yüzü o kadar hoşuma gitmiyordu, bir parça Klaus Kinsky'yi hatırlatıyordu, ama Cora bu benzetmeyi pek anlayamadı. Basit macera filmlerinde kötüler siyah, iyiler beyaz giysiler içindedir; Emilia ile Henning'in durumunda roller değiş tokuş edilmiş gibi görünüyordu bana.

Benim için rahat günler başladı. Béla sabahleyin acıktığı zaman, Emilia'nın sessizce odama girip onu bebek arabasının içinden alacağından emindim. Büyük mutfakta yıkanıyor,

besleniyor ve tekrar uyuyana kadar şımartılıyordu. Dolayısıyla ben geç uyanabiliyor, Cora ile kahvaltı edebiliyordum. Henning genellikle çok erkenden golf sahasına gidiyor, kahvesini kulüpte içiyordu. Gün boyunca da oğlum bir Henning, bir Emilia, bir Cora tarafından elimden alınıveriyordu.

Cora ile ben her gün Henning'in arabasıyla alışverişe gidiyorduk. Arabayı çocuk bezleri, biberonlar, üzüm, jambon ve peynir, çikolata ve çiçek demetleriyle doldurup geri dönüyorduk. Emilia habire Minestrone çorbası pişiriyordu, ocakta herkesin alabileceği şekilde hazır tutuyordu, ama çoğunlukla akşamları dışarıda yemek yiyorduk ve Emilia, Béla ve Minestrone çorbasıyla başbaşa kalıyordu. Bir hafta içinde bahar güneşiyle esmerleşmiştim ve işiyle başa çıkamayan sinirli anne olmaktan çıkıp neşeli bir genç kadına dönüşmüştüm. Evdekileri neredeyse unutmuştum.

"Henning için playboy der miydin?" diye sordu Cora. Fazla düşünmedim. "Kesinlikle," dedim. Cora sevindi ve küçük bir şeytan görünümüne büründü.

Jonas'ı ikinci bir kere aramamıştım, vicdan azabımı bastırıyordum.

Bir sabah Cora bile şöyle dedi: "Jonas'ı tekrar araman lazım, yoksa sonunda polise seni arattırır ya da benim annemle babamı uyandırır..."

"Tamam, bu akşam, şimdi zaten yoldadır."

"Bu arada Maja, başımı iyi bir belaya soktun doğrusu!"

"Annenle baban idare ederler."

"Yoo, onu demiyorum. Mesele Béla. Henning onun için deli oluyor. Dün, bana kur yapmak yerine çocuk yapma sabit fikrine kapıldı."

Şaşırmıştım. "Sen ne tepki verdin?"

"Güldüm. Ama buna kırıldı. Söylediğinde samimiydi."

Düşündüm: Béla gerçi istenmiş, hele planlanmış hiç de-

ğildi, ama yine de benim her şeyimdi. Cora düşüncemi tahmin etti. "Seninki gibi tatlı bir çocuk istisnadır. Benim yaşlı kocamdan bir canavar beklemek lazım."

"Cora, saçmalık bu. Kaldı ki, bir terslik olursa bunu ön tahliller sırasında anlamak mümkün."

Henning, özel olarak Béla Barthel'in uyanık halinin keyfini çıkarmak amacıyla her zamankinden daha erken geliyordu. Bana duyduğu sempatinin sınırlı olduğunu çok iyi biliyordum, sırf çocuğun annesi olarak isteniyordum. Belki de bende bir müttefik arıyordu. Benimle yalnız kaldığı ender durumlarda, Cora'nın geçmişi ve ailesi hakkında benim ağzımı aramaya çalışıyordu. Çok temkinli davrandım. Besbelli Cora ona, annesiyle babasıyla kavgalı olduğu ve onlardan para almadığı yalanını atmıştı.

"Babasını anlamıyorum," dedi Henning, "gerçi profesör, ama bilim adamı olarak bile insan dünyadan bu kadar kopuk olamaz. Genç bir kızı İtalya'da beş kuruşsuz bırakmak, bu kolayca bir felakete dönüşebilirdi." Kendini bir kurtarıcı olarak görüyordu, Cora'yı hırsızlık ve hapis, fuhuş ve uyuşturucudan kurtarmıştı.

Kızına hâlâ yüklüce bir öğrenim parası havale etmeye devam eden profesöre acıyordum; Cora bunu çekmiyor, biriktiriyordu. Henning cömertti, hiçbir eksiğimiz yoktu, nakit para bakımından da. Büyükçe bir tadilat planlıyordu, Cora ustalara ve mimarlara koşup duruyordu, çünkü onun villayi berbat edebileceğinden korkuyordu.

Jonas'ı aradığım zaman, derin bir rahatlama iç çekişi duydum. "Nihayet!" Babamı müşahede için hastaneye götürmüştü, karaciğer değerleri endişe vericiydi. Muhtemelen endoskopi yapılması gerekecekti. Ve babamın hastaneden tekrar bize değil, bir yurda dönmesini sağlayacağını söyledi Jonas, erkekçe bir edayla. "Siz ne zaman dönüyorsunuz?"

Sonuçta, Jonas'ın beni ve Béla'yı almaya gelmesi için bir hafta izin almasını kararlaştırdık.

O andan itibaren artık güzel günler sayılıydı. Jonas uzun bir gece yolculuğundan sonra yorgun argın geldiğinde, yakışık alacak coşkuyu göstermedim. Gerçi kocam tarafından kucaklandığım için sevindim, ama daracık evimize ve gri gündelik yaşantıya dönme düşüncesi beni mutsuz ediyordu.

Böylece bu son haftayı birlikte geçirdik, Jonas benimle dar demir karyolada yattı, hipodroma gittik, Henning'i golf kulübünde ziyaret ettik ve Floransa sokaklarında dolandık. Jonas da tıpkı benim gibi hızla soluk rengini kaybetti, güzelleşti ve biraz daha neşeli biri oldu. Henning ve o birbirleriyle pek kaynaşamadılar, gerçi Jonas Rio'daki eski maceralara ilgi gösterdi. Ben ise o maço hikâyelerine pek tahammül edemiyordum.

Son akşam, dördümüz hep gittiğimiz restoranda yemek yerken, Henning Cora ile evleneceğini ve bir çocuk istediğini söyledi. Jonas bunu gayet iyi anlıyordu. Dolayısıyla erkekler hemfikirdi; biz kadınlar birbirimize baktık ve avantaj ve dezavantajları düşündük.

Nihayet hepimiz yataklarımıza çekildiğimizde usulca tekrar kalktım ve bekleneceği gibi mutfakta Cora'yla karşılaştım. Teras, geceleri henüz fazla soğuktu. Ortalık, Emilia'nın pencere pervazında teneke kutularda yetiştirdiği fesleğen kokuyordu. Hâlâ sıcaklık veren kömür sobasına iliştik ve düşündüklerimizi dile getirdik.

"Maja, özetliyorum: Henning çocuk istiyor, hem de bir an önce, onun yaşında anlaşılır bir şey. Evlilik onun için sadece bu amaca yönelik bir araç. Benim durumum tam tersi: çocuk istemiyorum, ama zengin bir erkekle evlilik ilke olarak hata değil."

"Hiç aşktan söz etmiyorsun, Cora. Ansızın genç bir erkeğe âşık olduğunu düşün."

"Olabilir tabiî. Daha olmazsa boşanırım. Yirmi yıl sonra dul olacağım garanti, o zaman dilediğimi yapabilirim."

"Ama bu çok uzun bir zaman! Senin aklında paradan başka bir şey yok mu?"

"Açık konuşmak gerekirse - benim için önemli. Baksana, evin hanımı olarak bu villayı kendi zevkime göre döşeyebilir, içine bir atölye yaptırabilir ve dilediğimce resim yapabilirim. Dil sınavı ve öğrenim eziyetlerine katlanmaz, özel resim dersi alırım. Bu evde harika kutlamalar yapmak ve ilginç insanları davet etmek mümkün."

"Ya Henning?"

"Ya Jonas?"

İkimizin de ideal eşler olmadığımızı kabul ettik. "O zaman kap onu, Cora! Ve ben olsam bir çocuk da yapardım, yoksa haksızlık etmiş olursun."

"Aman tanrım, Henning'in on dokuz yaşındaki biriyle aile kurması ne kadar doğru peki?" Cora, doğum kontrol hapını gizlice almaya devam etmesinin hakkı olduğu fikrindeydi.

Erkeklerimizin yanına yatağa süzülmek üzereyken, karanlık holde Emilia'ya rastladık.

"Bazen gizlice konuşulanları dinlediği hissine kapılıyorum," dedi Cora. "Ama öte yandan sadece İtalyanca biliyor."

"Bu doğru, ama zeki birisi. Bizim hakkımızda her şeyi bildiği izlenimine kapıldım."

Ertesi gün büyük bir veda oldu. İtalya'da geçirdiğimiz bütün süre boyunca hemen hiç ağlamamış olan Béla şiddetle ve öfkeyle ağlıyordu. Henning çocuğu, Cora beni kucakladı, Jonas'a ise Emilia kaldı ve teşekkürler ederek onun elini sıktı. Sonra gri kuzeye doğru hareket ettik ve çifti gelecek planlarıyla baş başa bıraktık.

Yarı yolda, ikimiz de en az iki saat boyunca tek kelime etmemişken yüksek sesle, "mutlaka ehliyet almalıyım," dedim.

"Evet," dedi Jonas.

Kucağımda uyuyan çocukla evimizin merdivenlerini çıktım; Jonas da arabadan bebek arabasını ve bavulu indirmekle uğraşıyordu. Kapıyı açtım ve anında kokuyu aldım: Babam gitmemişti ya da tekrar gelmişti. Kanepede yatmış uyuyordu, yanında boş şişeler duruyordu. Pencere milim bile açık değildi, hava boğucuydu. Béla ile tekrar aşağı indim.

"Bizi hemen istasyona bırakabilirsin," diye bağırdım Jonas'a. "Babam yukarıda."

Jonas korkudan bir biberonu yere düşürdü. "Sana yemin ederim ki, ancak bir hafta sonra hastaneden taburcu olacaktı. Oradan bir bakım evine sevk edilmesi için de gereken her şeyi ayarladım."

Muhtemelen bu bakımevi bir alkolizm tedavi merkeziydi ve babam bu manzara karşısında tüymüştü. Jonas Béla'yı benden aldı ve felaketi kendi gözleriyle görmek için yukarı çıktı.

"Sen gittiğin zaman ona evin bir anahtarını vermek zorunda kaldım," diye özür diledi Jonas. "Yoksa evden çıkamayacaktı. Ama tabiî hastaneye yattığı zaman anahtarı ondan almalıydım."

İkimiz de yorgunduk ve saat geç olmuştu, dolayısıyla ben Béla'nın bezini değiştirdikten sonra yatağa girdik. İyi başlangıç doğrusu, diye düşündüm öfkeyle, burada kalmak istemiyordum.

Ertesi sabah iyi uyanmadım. Jonas işe gitti, Béla'ya kendim bakmak zorundaydım, kanepede de babam yatıyor ve uyanmak bilmiyordu. Sonunda yüzüne soğuk su döktüm. Ayağa fırladı, öyle kızgındı ki, bana tokat attı. Ama bana bunu yapamazdı, dizine tekme attım, tekrar kanepenin üstüne düştü ve inledi.

"Baba, böyle devam edemez. Sen burada yayılacaksan, ben İtalya'ya giderim."

"Gitsene, sen ve cırlayan çocuk yokken burası çok daha

rahattı. Nasıl oldu da böylesi huysuz bir kadın benim kızım oldu!"

"Baba, gerçekten evliliğimi bozmak mı istiyorsun, senin yüzünden kocamdan ayrılmamı mı istiyorsun?"

"İyi bir evlilik zorluklara dayanır, yoksa zaten işe yaramaz."

Artık onunla konuşmadım. Elimden gelse onu çöpe atardım. Hastanede tedavisi olmayan bir hastalık teşhis etmişlerdir diye umut ettim. Ama Jonas kliniği aradığında, babamın gereken teşhis işlemleri tamamlanamadan firar ettiğini öğrenmişti. Davranışlarından dolayı kızgındılar ve onu geri almak istemiyorlardı. Dahası, hemşireleri edepsiz isteklerle rahatsız etmişti. Bir noktada kuzu sofuluğundaki Jonas'ın da sabrı taştı. Babamı yakasından tuttu, arabaya sürükledi ve söz konusu "bakımevine" götürdü, tek kelime etmeden. Geri döndüğünde gurur doluydu. "Artık her şey yoluna girecek," dedi bana, gerçekten de tüm ciddiyetiyle, tekrar "küçük mutlu bir aile" olacağımıza inanıyordu, oysa bu hiçbir zaman olmamıştı.

Bunu birkaç sakin hafta izledi, ortalığı topladığım, yemek pişirdiğim, merdivenleri temizlediğim günler. Zevkli değildi doğrusu. Direksiyon dersi almak istiyordum, ama Jonas eve o kadar geç geliyordu ki, zaman kalmıyordu; Béla'ya onun bakması gerekecekti çünkü.

Bir gün Jonas'ın annesi aradı; ketumluğu göz önüne alındığında büyük olaydı bu. Babası kötüymüş. Doktor, kendini koruması ve ağır çiftlik işlerini oğullarına devretmesi gerektiğini söylemişti. Jonas kendisine görev düştüğü hissindeydi, derin derin düşündüğünü hissediyordum.

Bir hafta sonra sonuca vardı. "Maja, annem babamların yanına taşınmamız fikrine ne dersin? Kullanabileceğimiz iki odamız olur ve kira ödemek zorunda kalmayız. Senin

için kolaylık olur, çünkü bizim evde her zaman kadınlar var, Barthel'e bakarlar: annem, büyükannem, kız kardeşlerim. Sen direksiyon dersleri alabilirsin, belki de bir meslek eğitimine başlayabilirsin. Ben nihayet babama yardım etmek istiyorum, çünkü ilaç temsilcisi olarak mutlu değilim."

Bu, Jonas'ın hayatta yaptığı en uzun konuşmaydı. Yapış yapış haldeki makarna süzgecini kafasına fırlatmak istedim, ama kendime hakim oldum. Bu plandaki bazı noktalar ikimiz için de düşünmeye değer bir alternatif oluşturuyordu. Ama köy evinde yaşama düşüncesi, sürekli olarak bütün Döring ailesiyle birlikte yemek yemek, banyoyu başkalarıyla paylaşmak ve sonunda nezaket gereği ahırda ve tarlada da kolları sıvayıp işe katılmak, bunların düşüncesi karşısında tüylerim diken diken oldu. Nihayet Béla'yı deri pantolon* içinde düşündüm. Jonas'a kadınsı bir tarzda hoşnutsuzluğumu yansıtmak üzere biraz ağladım. Sonra birkaç gün boyunca köy yaşantısı konusunda suskun kaldık.

Cora'nın annesiyle babası endişeyle beni aradılar. Kızları son gönderdiği kartpostalda evlilik yollu bir şey yazmıştı, acaba ben daha fazla şey biliyor muymuşum. Schwabları ziyaret ettim ve onlara temkinli bir şekilde, Henning'in pek genç olmadığını söyledim. Bana tuhaf bir şekilde baktılar. Tam olarak yaşını bilmediğimi söyledim.

"Keşke yeni adresi bilseydik, değil mi," dedi profesör, "o zaman yarın oraya giderdik."

Cora'nın anne babası tabiî ki, onlara yardım etmemi bekliyorlardı. İsteksizce adres ve telefon numarasını söküldüm. Profesör derhal eyleme geçti ve Floransa'yı aradı, Allahtan sonuç başarısızdı. Emilia neredeyse hiçbir zaman telefona bakmazdı, Cora ile Henning evde değillerdi.

(*) Güney Alman köylülerinin geleneksel giysisi - ç.n.

Bayan Schwab şöyle dedi: "Benim gençliğimde anne babalar, evli olmayan bir çift birlikte yaşadığı zaman ayağa kalkardı; günümüzde birlikte yaşamaya kimsenin itirazı yok, ama düşüncesizce ya da fazla erken bir evliliğe herkes karşıdır."

Ben de aşırı erken ve düşünmeden evlenmiş olduğum için, utanç içinde sustum.

"Eh, Béla kadar güzel bir şey çıkacaksa sonucunda," dedi profesör gönül almak üzere, "o zaman her şeye razıyım." Ufaklığı öptü.

Eve döndükten sonra her on dakikada bir Floransa'yı aradım, Cora'yı anne babasından önce bulabilmek için. Nihayet onunla konuştuğum zaman, patladı. "Bir bu eksikti, şimdi de ihtiyarlar çat kapı gelecek!"

"Ama Cora, onlara düğünü kendin yazmışsın; olanları onlardan saklamanı hak edecek bir şey yapmadılar."

"Haklısın, ama onların mızıkçılık yapacağını zaten biliyorum." Ben de biliyordum. "Dört hafta sonra evlenmeyi düşünüyoruz, tabiî ki sen Jonas ve Béla ile birlikte davetlisin, ama onun dışında aslında ben hiç davetli istemiyorum. Ama annemle babam düğün gününü öğrenirse, onları durdurmak mümkün olmaz."

Ertesi gün yine her şey ters gitti. Béla ateşlendi ve yemek yemeyi reddetti. Bacaklarına sıcak bezler koymakla uğraşıp durdum ve ilk defa, annemin bana da benzer bir şey yaptığı aklıma geldi. Cora'nın annesiyle babası bu arada damadın yaşını öğrenmişlerdi. Zıvanadan çıkmışlardı. Talihsizliğe bak ki Jonas eve erken geldi, o da yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Babasına inme geldiğini ve hastaneye kaldırıldığını öğrenmişti. Onun derhal eve dönmesi ve yardım etmesi bekleniyordu. "Toplanmamız gerekiyor," dedi Jonas.

"Béla hasta, ateşli bir çocukla yola çıkılmaz."

Yatak odasına koştu ve ateşler içindeki oğlunu kucağına aldı. "Barthel'cik, yakında yavru kedilerle oynayacaksın, ni-

nenle pasta yapabilirsin ve bütün gün temiz hava soluyacaksın."

"İzin alabilecek misin ki?" diye sordum.

"Beni atsalar da umurumda değil, aile önce gelir," dedi.

Jonas çiftçi ailesini mi kast ediyordu, beni ve Béla'yı mı? Köyde yaşamaya, orada istediği kadar temiz hava olsun, tamamıyla karşı olduğumu hâlâ anlamamış görünüyordu. Maaşlı bir işi olmayınca, onun yerine ahırda ve tarlada didindiğinde neyle geçinecektik? Domuz pisliğinin kokusu, mutfakta sinekler, kaba lehçe, ısıtılmayan yatak odaları ve çatlak dolu tahta sıralar üzerinde toplu yemekler bedensel olarak itiyordu beni. Béla orada mı büyüyecekti? Jonas için yurdu cennet olabilirdi, ama benim için cehennemdi. Benim cennetim Floransa'ydı ve tekrar oraya gitmeye karar verdim. Cora zengin bir erkekle evlenmekte haklıydı. Ve adamın yaşı da bir avantajdı, Cora onun kalan ömrünün üç katını daha onsuz yaşayacaktı.

10
Taze dul*

Paskalyada Floransa'da, benim katılmadığım bir tören yürüyüşü yapılır, bir de severek izlediğim bir havai fişek gösterisi. İsa'nın göğe yükseliş günündeki cırcır böceği şenliğinde tüm Floransalılar gibi parka gider piknik yaparız, yani kulübelerden ekmek arası süt domuzu eti satın alırız. Pek çok çocuk yanlarında küçük cırcır böceği kafesleri taşır; Béla bunu sevmiyor, balonu tercih ediyor.

Annem ve babamla birlikte hiç panayıra gittiğimizi hatırlamıyorum. Nihayet ağabeyim Carlo ile birlikte panayıra gidebilecek kadar büyüdüğüm zaman, ağabeyim kermeslerin zevkini sistemli şekilde mahvetti. İkimize çarpışan arabalara bilet almak üzere paramı alıp onunla kayboluyordu. Aslında, Béla'nın kardeşleri olmasını istemem, sonuçta onlar arasında eziyet çekmesi gerekir çünkü. Ama İtalya'da büyümesinden memnunum, burası hâlâ rüyalarımın ülkesi çünkü.

(*) Orijinal başlığın harfiyen tercümesi "Yeşil Dul" şeklindedir ve "Taze Dul" anlamına gelmektedir - ç.n.

Floransa'ya ilk ziyaretimden sonra yeniden Almanya'ya döndüğümde, serin bir anavatana pek heves duymaz olmuştum. Çocuk hastaydı, Jonas annesinin yanına gitmek zorunda kalmıştı. Béla düzeldiğinde bizi almak istiyordu. O gider gitmez, Cora'yı aradım. Telaş içindeydi, annesiyle babası geliyordu. Ben de yakında geleceğimi bildirdim.

"Tanrıya şükür," dedi Cora, "sen annemle babam üzerinde olumlu etki yapıyorsun. Ayrıca Henning de sürekli Béla'yı soruyor; kucağında çocukla bir playboy gibi değil de Hazreti Yusuf gibi görünüyor."

Bu büyük evde yeterince yer vardı, Cora'nın anne babası için de ayrı oda vardı.

"Tadilata başladınız mı?"

"Ne sandın! Banyo bir rüya gibi olacak, Art Nouveau karolar buldum! Ayrıca mobilya satın aldık, senin odanda şimdi hasır koltuklar var, yastıklar gül desenli - anlaştık mı?"

Sevindim. Henning'in parası iyi şeylere yatırılıyordu.

Çocuk doktoru beni rahatlattı, Béla sadece soğuk almıştı. Ateş ne kadar çabuk yükseldiyse, aynı hızla düştü. Üç gün içinde ateşli, durgun bohçadan tekrar iştahlı ve güzel küçük bir insan çıkmıştı ortaya. Béla konuşmaya başladı, söylediğimde kimse inanmadı bana. Topu topu altı aylık haliyle "dada" demeye çabalıyordu, ama bunu sırf benim kulaklarım duyuyordu.

Jonas telefonda şikâyet ediyordu. İşleri bitmek bilmiyordu. Ondan başka anlaşılan sadece iki kız kardeşi yardım ediyordu. En küçük erkek kardeşi on beşindeydi ve yatılı okulda okuyordu, en büyüğü -hani şu tarikat üyesi olan Bartholomäus- cübbesi içinde traktöre tırmanmasının kendisinden beklenemeyeceği kanısındaydı. Ben de Béla'nın henüz yolculuk yapamayacak kadar hasta olduğunu iddia ediyordum, bu da Jonas'ı huzursuz ediyordu.

İlk seferinde olduğu gibi kocama bir kart yazdım ve çocuğumuzla birlikte güneye doğru gittim. Bu sefer Henning beni almaya geldi, Cora anne babasıyla birlikte evde kalmıştı. Bizi kapıda karşıladılar, hepsi sevindi; Emilia, Béla ellerini ona uzattığında neredeyse ağlıyordu. Odam özenle döşenmişti. Henning gerçekten bir çocuk karyolası satın almıştı, herhalde yakında kendi bebeği için kullanabileceğini düşünüyordu.

Henning'in müstakbel kayınvalidesiyle kayınpederinin hoşuna gitmek için elinden gelen her şeyi yaptığı, ama bunun hiçbir işe yaramadığı çabucak gözüme çarptı. Bununla birlikte Schwab çifti rüşvete tamamen kapalı değillerdi: ev onları etkilemişti. Cora'nın annesi, kızıyla panjurların yeni rengini tartışmaya bayılıyordu. Annesi mavi-yeşil, Cora beyaz, bense zeytin yeşili diyorduk. Aslında bahçe işlerini sevmeyen profesör Béla'yı arabası içinde bir ağaçtan diğerine itiyor, bir yandan da baharat niyetine defne yaprakları topluyor ya da inatçı ayrık otlarını kuru toprağın içinden söküp alıyordu. Hayalimde, onun yaşlılık günlerini bu bahçede geçirdiğini canlandırdım. Anne babası Cora'yı kenara çekip bu evlilikten vazgeçirmeye çalışıyordu.

Günün birinde hepimiz bahçede oturmuş, kiyanti şarabı içiyorduk. Henning Béla'yı kucağında oturtuyordu. Birden mucize gerçekleşti: oğlum açık seçik olarak "baba" dedi. Yaşlı playboyun gözüne yaşlar doldu. Bu arada, Béla ondan sonraki aylar boyunca bir kere bile anlaşılır bir kelime söylemedi.

Emilia, oğluma İtalyanca öğretmeye çalıştı. Adı hoşuna gitmiyordu. Ona sık sık "Bellino," diyordu; altını doldurduğu zaman da "Bel Paese [güzel peynir]". Ama şaşkınlık içinde, Almanca'daki o karmaşık "Schätzchen"in [canım] ağzından çıktığını da duydum.

Bay ve Bayan Schwab gittiler, nihayetinde profesör çalışıyordu. Cora annesiyle babasına, her şeyi iyice düşüneceğine ve ilkönce dil sınavını vereceğine söz vermek zorunda kaldı.

Anne baba evi terk eder etmez, düğün hazırlıkları başladı. Bu konuda Henning, Cora'dan daha insaflı değildi. Ben ise kendimi pek iyi hissetmiyordum; buna rağmen nikâh şahitliği yapmak istiyordum. Jonas'ı aradım ve düğüne gelmek ister mi diye sordum. Hakarete uğramış gibiydi. "Başka derdin yok mu? Niye daha sık aramıyorsun? Ben aradığımda kimse açmıyor. Barthel'in nasıl olduğunu öğrenmek isteyeceğimi düşünmüyor musun?"

Böylece düğünü az sayıda kişiyle kutladık. Golf kulübünden birkaç arkadaş, Cora'nın birkaç okul arkadaşı, hepsi bu. Ama ziyafetimizden pembe villamıza geri döndüğümüzde demir kapıya serseri kılıklı birisi yaslanmıştı. Babam.

"Tanrı aşkına, bu kim?" diye sordu Henning.

Babamı içeri almayacağını umuyordum, ama Cora, "Maja'nın babası," deyince, coşkulu bir edayla onun iki elini birden sıktı.

Ben ise babama selam vermedim. Anlaşılan, nerelerde düğün yapıldığını içgüdüyle anlıyordu, herhalde bu tür durumlarda içki bol olduğu için. Asık suratla Cora, Henning ve babamın peşinden eve girdim. Emilia Béla'yı getirdi ve ne kadar uslu durduğunu anlattı.

Henning Cora'dan, misafirimize yiyecek getirmesini rica etti. Yuvarlak bir masada oturduk, babam, bakıcılarına bir oyun ettiğini ve kaçtığını anlattı. Profesöre Cora'nın adresini sormuştu, sözüm ona mektup yazmak amacıyla. Otostop yaparak iki gün içinde kolayca gelmişti.

Israrlı sorulara karşılık, ilkönce bizim evimize baktığını, orada kimseyi bulamayınca da köydeki eve gittiğini anlattı. Herkes tarladaymış, sırf büyükanne hariç. "Burada asalaklara yer yok," sözleri eşliğinde süpürgeyle kovalamış onu. Yaşlı kadının bana ve sülaleme karşı büyük bir öfke duyduğunu seziyordum. Torununun çocuğunu safran sarısı hırkası içerisinde etrafa göstermeyi ne kadar çok isterdi!

Henning babamdan hoşlandı; o da bunun ne kadar rağbet gördüğünü anlayınca, hemen palyaço rolünü oynamaya başladı. Sofraya şarap ve grappa gelince, kaçınılmaz kafa çekmeye geldi sıra. Henning de boş durmadı. Cora düğün gecesinde sarhoş kocasını Emilia'nın yardımıyla yatağa taşımak zorunda kaldı, babamı halının üstünde bıraktık.

Tekrar mutfakta oturduk. Cora hayret verici bir şekilde kızmamıştı, ben ise kuduruyordum. "Nihayet burada, rahatım yerinde ve o anında peşime düştü yine."

"Maja, aslında ona benziyorsun, ikiniz de işinize gelmeyince tüyüyorsunuz."

"Goethe bile İtalya'ya Bayan Stein'dan kaçtığı için gelmiş," dedim inatla. Bir benzerlik daha gelmişti aklıma: Babam da ben de, bir can almıştık.

"Yarın Henning ile konuşurum," dedi Cora, "o Jonas gibi kuzucuk değildir, babanı bir çırpıda Almanya'ya postalar, hatta belki de polis zoruyla."

Bundan kuşkuluydum. Babam sarmaşık gibiydi ve bu güneşli yere inatla sarılacaktı.

Henning garip bir insandı, aslında onu anlamıyorduk. Karl May'ı ve bebekleri seviyordu -bebekleri sadece, Béla'yla tanıştığından beri seviyordu- geçmişinde sıkıcı bir kadınla bir evliliği vardı, muhtemelen de bir sürü kaçamağı. Bir yandan zorlu bir hayat kavgası vermişti, gangster ve şantajcılarla ilgili anıları vardı, öte yandan duygusaldı ve iyilik meleğini oynuyordu. Daha iki gün geçmeden babama deli gibi tutulmuştu; ona bir takım elbise satın aldı ve kibar golf kulübüne onu da götürdü. Cora'nın uyarıları işe yaramadı. Babam ve Henning dışarıda dolaştığı sürece şikâyetimiz olamazdı. Ama eve gelir gelmez içmeye başlıyorlardı. İnşaat sektöründe içki yaygındı, ama Henning bu yanını o zamana kadar bizden gizlemişti. Cora küfrediyordu. "Nefret ettiğim bir şey varsa, o da sarhoş erkeklerdir."

Kendi kendine mırıldanıyordu. "Okulda öğrendiğimiz, Béla Bartók'un şu hüzünlü düğün şarkısını hatırlıyor musun?" Söylemeye başladım:

"Dönüşürüm
herhalde bir kekliğe,
uçarım annemin evine.
Uçarım bahçeye,
konarım zambağın üstüne,
şakıyarak dinlenirim.
Duyar beni annem:
'Orada bir kuş mu şakıyor,
hüzünle ve harikulade?
Kış, kış, ey kuş!
Kış, kış, ey keklik!
Zambağımı kıracaksın'"

Cora devamını uydurdu:

"Yaşlı ve ayyaş
bir playboy ile
kaçıp gittim.
Ah, canım annem,
şimdi ağlıyorum,
yurdumdan uzaklarda."

Bu yeni erkek dostluğunu yıkmaya karar verdik. İkisini birbiri aleyhine kışkırtmak zor değildi. "Henning dedi ki..." diye başlıyorduk ve babama, ev sahibinin onu ciddiye almadığını gösteriyorduk. Henning'e de benzer şekilde davranıyorduk: Babam onu kart zampara bir sonradan görme olarak görüyordu. Yaptığımızdan zevk alıyorduk, ama ne yazık ki etkisini hemen göstermedi.

Mesele ancak, Henning'in sarhoşken genç karısına, tam

dokuz ay içerisinde bir oğul beklediğini bildirmesiyle tırmandı. Cora onun ağzındaki içki kokusundan iğrendi ve demir karyolada benim yanıma gelip yattı. Henning kilitli kapımı yumrukladı ve böğürüp durdu. Emilia nihayet uyandı, tabiî uyumuş idiyse ve efendisini sakinleştirici sözler eşliğinde yatağına geri götürdü.

"Sadece birkaç gündür evliyim, ama daha şimdiden ondan hoşlanmıyorum," dedi Cora ağlayarak.

"Babam gitmek zorunda, bütün suç onda. Eskiden Henning yemeğin yanına sadece iki kadeh şarap içerdi. Babamdan kurtulduğumuzda her şey düzelecek."

Ama Cora teselli olmadı ve babamın Henning'in gerçek mizacını gün ışığına çıkardığını, ona bundan dolayı teşekkür etmemiz gerektiğini söyledi.

Yeni taktiğimiz, mümkün olduğu kadar evden uzak durmaktı. Béla ile birlikte, Cora'nın Floransa'daki tüm kız arkadaşlarını ziyaret ettik. Boboli bahçelerinde oturduk, Via dei Calzaiuoli etrafındaki dükkânlarda dolandık, Ponte alle Grazie'nin üstünden saatlerce Arno'ya bakıp durduk ve gerçekten de Uffizi'ye gittik. Ama eninde sonunda eve dönmek zorundaydık, orada da en az birisi sarhoştu.

Genellikle babam rahatsızlık veren torununu görmek istemiyordu. Ama sarhoş haliyle bebek karyolasının önünde durup da iğrenç bir duygusallıkla "agucuk kugucuk" seslerini çıkardığında neredeyse daha da fazla ağırıma gidiyordu. Aptal oğlum da o zamanlar neşeyle gaklıyordu.

Bunun dışında, Henning'i küçümsememek gerekiyordu. Birincisi profesörden, Cora'nın her ay öğrenimi için para aldığını öğrenmişti, ikincisi, babamın beni ve Béla'yı tehdit ettiğine inanmıyordu, üçüncü olarak da, karısının doğum kontrol haplarını almaya devam ettiğini keşfetmişti. Bahane uyduramasın diye de bir hafta boyunca, hapların sayısını takip ederek her gün hap aldığını tespit etmişti. Dayanama-

dığı bir şey varsa, o da aptal yerine konmaktı. Kavga çıktı. Öte yandan, Cora'nın onun parasının peşinde olması, onunla hırsızlık yaparken tanışmış olması umurunda değildi. Gençliğinde, diyordu, o da zengin olmak için her türlü numarayı denemişti.

Cora Henning'in önünden merdivenleri çıktığı zamanlar, Henning onun poposuna çimdik atıyordu. Kimi zaman Henning yanlışlık yapıyor ve Emilia'yı ya da beni karısıyla karıştırıyordu. Hızlı davranmam sayesinde aynı olay benim başıma ikinci bir kere gelmedi.

Yirminci doğum gününde Cora, hapı bırakmaya söz verdi. Başka yollar da var diye düşünüyordu. Yatakta öyle gürültülü bir şekilde barıştılar ki, Béla'dan başka herkesin haberi oldu. Ertesi gün Henning gayet ilgiliydi, bir demet beyaz bahçe gülü getirdi ve ondan sonra sadece maden suyu içti. Babamdan, benden ve çocuğumdan "mülteci ailesi" diye söz ediyordu ve bu alay benim hoşuma gitmiyordu. Buradaki günlerimin sayılı olduğu yolunda hoş olmayan bir duygu içindeydim.

Cora şöyle diyordu: "Onun parası benim param ve dolayısıyla senin de parandır."

Babam da ondan sonraki günlerde içki içmedi. Bununla birlikte Henning'in onu, bakımsızlıktan ot bürümüş bahçede hafif işlere teşvik etme girişimleri başarısız kaldı. Babam fazlasıyla bitkindi. Bir sabah komaya girmiş halde siren sesleri ve yanar söner ikaz ışıkları eşliğinde hastaneye kaldırılması gerekti. Şiddetli kan kusması, yemek borusu toplar damarlarının genişlemesinden kaynaklanıyordu, bu da uzun zamandır var olan bir karaciğer sirozunun sonucuydu; yoğun bakımdaki doktor bize bu açıklamayı yaptı. Babamın baygınlıktan bir daha uyanmayacağını umut ediyordum.

Ama onu birkaç gün sonra Henning'in girişimi üzerine

ziyaret ettiğimiz zaman babam "acı patlıcanı kırağı çalmaz," dedi. Onu lazer ile ameliyat edeceklerdi. Göz kırparak Henning'den, bir sonraki seferinde çiçek değil, içilebilir bir şey getirmesini rica etti.

Babamın yokluğunda ortalık yeniden rahatladı. Henning eskisi gibi yemek sırasında iki kadehten fazla şarap istemiyordu ve gayet neşeliydik. Henning bazen daha önce hayatına girmiş kadınlardan söz ediyordu.

"Siz bana, ilk kız arkadaşlarımdan birini hatırlıyorsunuz. O zaman genç ve toydum, zengin ve evli de değildim. Bir süre önce Rio'ya gelmiş olan Çinli bir kızla tanıştım. Mary Wang Şanghay'dan geliyordu, Pidgin İngilizcesi* konuşuyordu ve çok tatlıydı."

"Ee, onunla ne ortaklığımız var?" diye sordu Cora.

"Dolcefarniente'ye [tatlı, tembel hayat] merakınız ve para hırsınız," dedi Henning nezaketsizce.

"Çinlileri karınca gibi çalışkan sanırdım," dedim kırılmış bir şekilde, çünkü tam o gün tüm bahçe sandalyelerini boyamıştım.

"Mary Wang'ın bir sloganı vardı, dikkatle dinleyin: 'Me no savvy...'"

"'Savvy' ne demek?" diye araya girdi Cora.

"Fransızca'dan geliyor, savoir, yani bilmek. Baştan alayım:

'Me no savvy,
Me no care,
Me go marry
Millionaire.

(*) Bir bölgede konuşulan ve bu bölgenin yerel diline ait öğeler içeren İngilizce - e.n.

If he die
Me no cry.
Me go marry
*Other guy.'"**

Güldük; tekerleme gerçi hoşumuza gitmişti, ama Henning'in okurkenki yüzü hoş değildi.

Dahası, Henning'in sandığı kadar tembel değildik. Gerçi o sabahleyin golf sahasındayken uzun uzadıya kahvaltı ediyorduk, ama sonrasında sıkı bir programımız vardı. Hemen her gün ustalar geliyordu, Cora onlarla uğraşıyordu. Kendine bir atölye yaptırıyordu. Benim bakmam gereken bir çocuğum vardı. Bunun dışında da Emilia ile vakit geçirdikçe, Cora'nın İtalyanca ders kitaplarından kelimeler öğrenmeyi zevkli bulmaya başlamıştım. Emilia bana sorular soruyor, hatalarımı düzeltiyor ve öğretmen ve çocuk bakıcısı olarak kendini önemli ve terfi etmiş hissediyordu.

"Mary Wang'a ne oldu?" diye sordum Henning'e akşam yemeğinde.

"Fahişe oldu. Senin gibi taze dul olmadı."

Cora telefona bakmaktan hoşlanmıyordu, anne babasıyla konuşmayı sevmiyordu. Genellikle benim onun orada olmadığını söylemem gerekiyordu. "Kızım Cornelia nihayet şu uğursuz evliliği kafasından çıkardı mı?" diye soruyordu profesör her seferinde. Tereddüt içerisinde, bunu kendisine sorması gerektiğini söylüyordum. Bayan Schwab, Cora'nın ağabeyinin bitirme sınavını verdiğini ve hatunundan ayrıldığını anlattı. Ağabeyi yakında Almanya'ya gelecek ve mutlaka kız kardeşini de ziyaret edecekti.

Jonas ancak seyrek olarak telefon ediyordu, yurtdışıyla telefon görüşmesini, altından kalkamayacağı bir lüks sayı-

(*) Ben bilmem/Ben umursamam/Ben evlenirim/Bir milyonerle/Eğer ölürse/Ben ağlamam/Ben evlenirim/Başka biriyle.

yordu. Ama ben de onun suçlamalarını dinlemeye hevesli olmadığım için, Barthel'inden haber almak istediğinde kendisi girişimde bulunmak zorunda kalıyordu.

Bazen Cora ve ben geleceğimizden söz ediyorduk. Onunki apaçıktı: atölye tamamlanır tamamlanmaz her gün resim yapacak, belki de özel ders alacak ve eninde sonunda ünlü olacaktı. Henning'in adı daha fazla geçmiyordu.

Benim durumum farklıydı. Ben Floransa'da Cora ile Henning'in yanında öylesine kalmaya devam edebilir miydim? Ben de tıpkı babam gibi parazit değil miydim? Jonas'ı pat diye başımdan atıvermek doğru muydu? Bana hiçbir zaman kötü davranmamıştı. Floransa'da yaşayıp öğrenimini sürdürebilseydi - bu harika olurdu. Benim meslekî hayalim, burada İtalyanca okumak ve sonunda tercüman olarak çalışmaktı.

"Bazen önümdeki engel kim biliyor musun?" diye sordu Cora. "İnanmayacaksın, ama Emilia. Tabiî temizlik yapıp yemek pişirmesi büyük rahatlık sağlıyor. Ama öte yandan onun kullandığı çatı katındaki iki oda, atölye olarak birinci kattaki kuzeye bakan odadan daha iyi olurdu. Ama biliyorum onu seviyorsun, çünkü Béla'ya mükemmel bakıyor..."

Emilia'yı sevme nedenim sadece bu değildi, bir de benim odamdaki örümcekleri yakalaması ve bahçede tekrar salıvermesi vardı. Onu sık sık dairesinde ziyaret ediyordum. Tavan arasından fıstık çamından bir sandığı aşağı taşımış, kapağını sökmüş ve Béla için bir yatağa dönüştürmüştü. Artık Béla yukarıdaki bu yatakta, benim odamdakinden daha sık uyur olmuştu. Emilia erkenden odasına çekiliyor ve yatağına uzanarak televizyon seyrediyordu. Béla onun yatağının yanındaki sandıkta yatıyordu ve halinden memnundu. Akşamları çoğunlukla Cora ve Henning ile yemeğe gittiğimden çoğu zaman geç saatlerde Emilia'nın odasına dalıyor, çocuğumu uyurken seyrediyordum. Bazen, Béla ile eksiksiz bir sembi-

yoz oluşturmuş olan bu kendinden menkul büyükanneyi adeta kıskanıyordum. Ona "Ma come balli bene bella bimba [Ama ne kadar güzel dans ediyorsun güzel bebek]," diye şarkı söylüyordu, oğlan da "bella" derken masaya vuruyordu.

Sıcaklar bastırdı, Toskana yazı başladı. Henning, Cora ile birlikte deniz kenarına gitmekten söz ediyordu, ben muhtemelen planda yoktum. Plastik bir kum havuzu satın aldık ve suyla doldurduk. Béla suda oynayabiliyor, ben de ayaklarımı serinletebiliyordum. Cora'nın annesiyle babası geleceklerini bildirdiler; ağabeyinin God's own country'den geri dönmesi bekleniyordu ve hep birlikte Colle di Val d'Elsa'da tatil yapacaklardı - biz de katılmak ister miydik. Kızlarının evliliğinden hiç mi hiç haberleri yoktu. Cora reddetti ve benden, bunu anne babasına alıştırarak söylememi rica etti.

Artık, Henning'in dipsoman olduğunu biliyorduk. Zaman zaman dipsomani nöbetlerine kapıldığını itiraf etmişti; gençliğinde her üç ayda bir olmaktaydı, şimdi düzensiz aralıklarla.

"Biliyor musun," dedi Cora, "beni kazıkladı. Buna karşılık senin kehânetin gerçekleşti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, yani genç bir erkek..."

"Âşık mı oldun?"

"O kadar değil. Lütfen ahlak taslayarak sinirimi bozma! Henning'i aldattım."

"Kiminle aldattın ki? Hep birlikte değil miydik?"

"Ruggero."

Ruggero'yu tanımıyordum. Camcının yardımcısı olduğunu anlattı, on yedi yaşında ve biblo kadar güzeldi. Ne yazık ki atölye camları neredeyse tamamlanmıştı.

Aldatıcı bir huzur hüküm sürüyordu. Cora kocasını aldatıyordu, ben babamın nekahat halinde geri dönmesini

bekliyordum, belki de beni ve Barthel'i geri götürmek isteyen Jonas'ı da bekliyordum, bu arada Henning de kimi zaman, sanki Béla kendi oğluymuş gibi davranıyordu. Bizimle birlikte akşam serinliğinde gezintiye çıkıyor, çocuk arabasını o itiyor ve Cora ile beni yanına alıp birer süs olarak etrafa göstermek istiyordu. Süslenmemiz gerekiyordu. Bana karşı nazik olduğu halde, ona giderek daha az tahammül edebiliyordum. Asabım bozulmuştu ve sıcaklara katlanamıyordum. Hiçbir karar verilmiyordu, ne zaman yola çıkılacaktı, kim kim gidilecekti. Emilia havasız çatı katında sıcaklardan en az etkilenen kişi gibi görünüyordu. Bir gün bana Almanca olarak şu şarkıyı söyledi: "Die Gedanken sind frei [Düşünceler özgürdür]."

"Bu şarkıyı nereden biliyorsun?" diye sordum hayretle; artık İtalyanca'yı gayet rahat konuşabiliyordum.

Emilia içinde şarkı sözleri ve notalarının bulunduğu eski bir kitap çıkardı ortaya ve içinden birşeyler okudu. Henüz gençken, bu evde çalışmaya başladığı günlerde, burada bir Alman arkeolog kiracı olarak kalmıştı ve memleket hasreti içerisinde Emilia'ya hüzünlü şarkılar öğretmişti. Bütün şarkı sözlerini bu kitaptan öğrenmişti. Muhtemelen romantik bir aşk söz konusuydu, mahrem sorular sormaya cüret edemedim. Her hâlükârda Emilia birkaç kelime Almanca anlıyordu, belki de sandığımızdan daha fazlasını.

"Ne olmuş?" dedi Cora. "Ondan saklayacak bir şeyimiz yok."

Emilia bana gizli şarkı hazinesinden söz ettiğinden beri, konuşurken Almanca alıntılar yapar olmuştu. Henning bunu duydu. "Neden ona ille de böylesi bir eski Almanca öğretmen gerekiyor?" diye çıkıştı bana. "Sohbet ettiğimiz zaman tek kelime anlamıyor olması benim işime geliyordu. Béla'nın ilk sözlerinin İtalyanca değil de Almanca olmasını istiyorsan, bir zahmet ona kendin bakıver." Çok kırılmıştım.

Emilia'nın kendine özgü bir hediye verme tarzı vardı. Henning'e doğum gününde, Suab işi yıllanmış bir kahve cezvesi verdi, içinde şöyle yazıyordu: Kahve içilen yerde herkes rahat eder, kötü insanlar alkolü sever.

Boğucu bir ağustos günü Cora ve ben, ertesi sabah erken kalkmaya ve Marina di Pisa'ya denize gitmeye karar verdik. Henning gelmek istemiyordu, önemli bir golf maçına sözü olduğunu söyledi. "Aslında deniz rüzgârının kelini açacağından korkuyor," dedi Cora ve Béla ile birlikte arabayla hareket ettik, Henning taksi tutacaktı.

Deniz kenarı gürültülü, kalabalık, kirli ve harikaydı. Bir güneş şemsiyesi kiraladık ve bir sörf kursunun yanına yerleştik. Etrafta dünya şampiyonu gibi emekleyen Béla mutluydu. Bakacağı, elleyeceği o kadar çok şey vardı ki, öğleyin hasırımızın üstünde derin bir uykuya daldı. Cora sörf yapmayı denedi ve bu arada da onun her defasında sörf tahtasına tırmanmasına yardım eden birkaç yakışıklı Papagalli* ile tanıştı. Ama ben suya daldığım zaman uslu bir şekilde çocuğumun yanında kaldı ve ona baktı. Arada bir de pizza aldık. Maden suyu, meyve ve çocuk mamasını yanımızda getirmiştik. Harika bir gündü, kendimi tekrar gencecik ve kaygısız hissettim. "Hep böyle olmalıydı," dedim Cora'ya.

"Minicik bir yat da fena olmazdı," dedi.

Tembellik bizi yormuştu, görece geç saatte eve döndük. Orada bizi neler beklediğini bilseydik, bütün geceyi deniz kenarında geçirirdik.

(*) Akdeniz ülkelerinde, turistlerle gönül maceralarına girmeye hazır genç erkekler için kullanılan deyim - e.n.

11
Mermer beyazı

Bazen bulutlar timsah gibi görünür. Katedral kubbesine bakan turistlerimin ensesi tutulurken ve ben yüzüncü kere, "Santa Maria del Fiore" adının kentin armasındaki zambaktan geldiğini anlatırken, çoğunlukla Brunelleschi'nin eserine değil, bulutların oluşturduğu tabloya bakarım. Gökyüzünde sadece timsahlar keşfetmiyorum, öfkeli avcılar, sur üfleyen melekler, üç çatallı yabalar taşıyan şeytanlar ve kıyametten sonraki son yargı gününe ilişkin diğer figürler başımın üzerinde toplaşıyor. Kimi zaman korkarım. Hayatım halihazırda, eğer üçkâğıt ve araklamadaki ufak tefek heyecanları bir kenara bırakırsak, ne derler, doğru yolda ilerliyor. Para kazanıyorum ve iyi görünüyorum, dünya tatlısı bir oğlum ve iyi arkadaşlarım var - ama geleceğe fazlaca güven duymuyorum. Hayatımda, henüz içime sindiremediğim şeyler var. Cora ve benim uyumakta olan çocuğumla birlikte deniz kenarına yaptığımız geziden pembe villaya geri döndüğümüz o gece bunlardan birisidir.

Ev hayret verici ölçüde sessizdi. Emilia'yı rahatsız etmemek için Béla'yı kendi odama taşıdım. Cora banyoya daldı. Birkaç dakika sonra birlikte mutfağa girdik, yiyecek birşeyler hazırlamak istiyorduk.

Babam da, Henning de teras döşemesinin üzerinde yatıyorlardı, yüzlerinde kesikler, kafalarında darbe izleri, her tarafta da parçalanmış şişeler ve cam kırıkları vardı. Kusmuk kokuyordu. İkisi de zil zurna sarhoş, ama aynı zamanda da yaralıydı. Horlamaları daha ziyade can çekişmesini andırıyordu. İğrenerek kalakaldık ve tek kelime etmedik. Nihayet lavaboya gittim ve bir kovayı suyla doldurdum, babamın üzerine dökecektim.

"Dur," dedi Cora, neredeyse duyulmayacak bir şekilde, "bu fırsat bir daha geri gelmez."

Dikkatle yüzüne baktım. Cora bir mutfak havlusu aldı ve bir şişenin boynuna sardı. Bu silahı kavradı, kararlı bir yüzle Henning'e doğru yürüdü, kaldırdı ve ağır şişeyi tekrar indirdi. "Yapamayacağım. Nihayetinde onunla yattım." Yüzü çarpılmış halde Kiyanti şişesini bana uzattı.

İki elimle kavradım ve hemen var gücümle üç kere kafasına indirdim. Bir şeylerin kırıldığı adeta duyuldu. Ama benim içimde de bir baraj patladı: hali benimkinden daha iyi olan tüm insanlara yönelik birikmiş inanılmaz öfke, bir fırtına gibi özgürlüğüne kavuşarak boşaldı.

Cora olağanüstü bir konsantrasyonla seyretti. Usulca bir "bravo" duyduk ve Emilia'yı kapıda durur halde gördük. Cora şişeyi elimden aldı ve titreyerek babama doğru döndü. "İkiniz de çıkın," diye emretti İtalyanca olarak.

"Herhalde aklınızı kaçırdınız," dedi Emilia, "şişeyi bana ver!"

Sendeleyerek mutfaktan dışarı çıktım. Cora ne tasarlıyordu? Ancak benim yanıma geldiğinde ve mutfaktan tuhaf sesler geldiğinde, babamı öldürmek istediğini ve şimdi

Emilia'nın bu işe devam ettiğini anladım.

Emilia içeri geldi. "Bir ambülans çağırmanız gerekiyor. Daha yeni eve geldiğinizi -ben buna tanıklık edebilirim- ve bu ikisini bu halde bulduğunuzu söyleyeceksiniz."

Cora ve ben sigara içtik. Hayatımın ilk sigaralarından biriydi. Cora sendeleyerek telefona yürüdü.

"Maja'nın babası ne zamandan beri burada?" diye sordu Emilia'ya, Emilia bilmiyordu. Televizyon seyretmiş ve zemin kattaki gürültüyü umursamamıştı. Babamı hastaneden taburcu ettiklerinden kuşkuluydum, muhtemelen yine kaçmıştı.

Ambülans çabuk geldi. İki bedeni sedyelere yerleştirdiler ve dikkatle taşıdılar. Anlaşılan ölmemişlerdi.

Cora, Emilia ve ben mutfakta oturduk, aşırı sıcağa rağmen üşüyorduk. Rahatsızlık verici erkeklerden şimdilik kurtulmuştuk, ama bu zafere sevinemiyorduk. Korku ensemizdeydi.

"Henning'in yüzü mermer gibi beyazdı," diye fısıldadı Cora.

Emilia, yanıbaşında yatarak huzur bulmak amacıyla oğlumu aldı, ben ise evlilerin boş yatağında Cora'nın yanına girdim.

"Benim şimdi hastanede ağlayarak doktorların vereceği bilgiyi beklemem daha doğru olmaz mıydı?" dedi Cornelia. "Onlarla gitmemiş olmamız kötü görünmüyor mu? Kalk, tekrar giyinip oraya gitmemiz gerekiyor."

İnsanı iyileştiren yataktan çıkmak bana zor geldi. Emilia'ya, hastaneye gitmek istediğimizi söyledik. Başıyla onayladı: "Akıllı kızlarsınız."

Hastanede büyük bir ilgiyle karşılaştık ve uzman doktorun odasına alındık. Hemşire, sanki tüm hastalar ölmüşcesine bir surat takınmıştı. Ama öyle değildi. Henning'in kafatasında iki kırık ve beyin sıvısı sızıntısı bulunduğunu, hemen

ameliyat edileceğini öğrendik. Babam ise gerçi baygındı, ama hayati tehlike yoktu. Onu gayet iyi tanıyorlardı, çünkü daha bugün aynı hastaneden kaçmıştı. Röntgen filminde kemiklerde hasar görünmüyordu. Nöbetçi doktor şu anda burada yapabileceğimiz bir şey olmadığını, eve gitmemizin daha doğru olacağını söyledi. Gerekli olursa bize telefonla haber vereceklerdi. Rahatlamış halde oradan ayrıldık.

İkinci sefer yatakta bulunduğumuz sırada Cora histerik bir şekilde, "sence baban, senin ne yaptığını görmüş müdür?" dedi.

"Pek sanmıyorum. İkisi de tamamen kendinden geçmişti."

Uykumuz kısa sürdü. Hastaneden arayıp Henning'in ameliyatı atlatamadığını bildirdiler. Tekrar elbiselerimize büründüğümüz sırada polis de aradı. Olay yerinde hiçbir şeyi değiştirmemeliydik, birazdan geleceklerdi. "Yeşil kıyafetlerimi tekrar çıkarıyorum," dedi Cora, "siyah giyme zamanı. Keten eteğini versene."

Yas kıyafetimizi tamamlamaya kalmadan zil çaldı, polisler geldi. Emilia, kucağında ağlayan Béla ile açtı. Cora bir yandan esmer bacaklarının üstüne siyah külotlu çoraplar geçirirken, büyük bir gayretle merdivendeki sesleri dinliyordu. "İnşallah Emilia bir bok yemez," dedi Cora ve acele etti.

Oturma odasına girdiğimiz sırada Emilia bir çağlayan gibi konuşmaktaydı. Ama Cora sahneye çıkınca polisler artık onu dinlemeyi bıraktılar. Bu kadar genç, bu kadar güzel, bu kadar saftı, ama kader ona sillesini indirmişti işte! Yasa koruyucuları ayağa fırladılar, burada bulunmalarından dolayı özür dilediler ve acıyı paylaştıklarını kelimelere dökmeye çalıştılar. Cora bir koltuğa çöktü ve kendisine su verildi. Biraz ara verdikten sonra Emilia konuşmaya devam etti. İki ayyaşın korkunç taşkınlıklarını, genç hanımların sonsuz acılarını, babam hastaneye kaldırılıp da Henning

maden suyu içmeye başladığında herkesin ne kadar rahatladığını anlattı.

Sonra olay yeri incelendi. Ortalığı az da olsa toparlamadan olmazdı, dedi Emilia, masum köylü kurnazlığıyla. Polisler şişe ve cam kırıkları topladılar, kan izlerinin fotoğraflarını çektiler ve tebeşirle yaralıların kanlı zemin üzerindeki tahmini konumlarını çizdiler. Biz de, akşamleyin plajdan döndüğümüzde karşılaştığımız dehşet manzarasını anlattık. Cora kendini toparlamıştı ve hangi sörf okulunun yanında oturduğumuzu, hangi pizzayı yediğimizi ve hangi benzincide durduğumuzu söyleyebildi. Ben her şeyi doğruladım, ama benim rolüm memurların ilgisini çekmiyordu.

Polis gittikten sonra hastaneye gittik. Babamın durumunun düzeldiğini, ancak henüz ifade verebilecek durumda olmadığını öğrendik. Henning'i kurtarmak için her şeyi yapmışlar, ama yaralarının ağırlığı karşısında ölüm kaçınılmaz imiş. Cora onu görmek ister miydi? Buna dayanamayacağını söyledi. Bir form imzalaması ve otopsi için onay vermesi gerekiyordu. Nihayet eve döndük. "Acilen Emilia ile konuşmak zorundayız," dedi Cora, "umarım bize şantaj yapabileceğinin farkındasındır. Ayrıca, polise anlattıklarının tümünü duymadım. Bu arada, artık zenginim; planlar yapabiliriz, ama dışarıya karşı ölçülü bir izlenim bırakmamız gerekiyor."

Emilia bizi bekliyordu, Béla uyuyordu. Emilia hiç sorma gereği duymadan Cora'nın sigaralarına uzandı. Anlaşılan durumu kavramıştı. Ama konuşmaya başladığı zaman rahatlayabileceğimizi gördük. Emilia bize tüm noktalarda arka çıkmıştı ve talep öne sürmüyordu. "Domuzun sonu, sucuğun başlangıcıdır," dedi. Birlikte espresso ve grappa içtik, sigara içtik ve nihayet mutfağı temizledik. Hatta Béla uyanıp da mamasını istediği zaman normalliğe bir ölçü geri dönüldü; titrek asabiliğimizi ve ürkekliğimizi çocuktan saklamaya ça-

lıştık ve her zamanki küçük bebek şakalarını yaptık.

Öğle sıcağında hepimiz yattık, ama Cora ve ben uyuyamadık, fısıldaşmaya devam ettik.

"İçimde, henüz düze çıkmış olmadığımız yolunda aptalca bir duygu var," dedi Cora, "her şey fazla kolay gitti. Baban yine gelecek, tabiî hapse atılmazsa. Emilia'ya da hiç güvenmiyorum, yaşlı bir hizmetçi için fazla uyanık. Daha başından beri bir sürü Almanca şeyi anlıyordu ve belli etmedi; kendisine avanta çıkmayacaksa bize yardım etmek için nasıl bir nedeni olabilir ki?"

"Doğru, ona bir teklif yapmamız gerekiyor. Sana ne kadar para miras kalacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, serveti hakkında Henning'le bu kadar açık bir şekilde hiç konuşmadım. Ama en azından Rio'da kiralık evleri bulunduğunu biliyorum. Bu arada, Emilia eski efendileri varken izin verilmediği için kendine bir köpek almak istiyordu. Henning de izin vermedi. Şimdi, sırf lütufkâr bir jest bile olsa. buna izin vermeliyiz." Béla'yı bir köpekle oynaşırken canlandırdım gözümde, bu da inek ve domuzlarla oynamasından çok daha tercih edeceğim bir şeydi. Cora devam etti: "Geçenlerde tamamen içgüdüsel olarak Ruggero ile ilişkimi bitirmiştim, dolayısıyla Tanrıya şükür o buraya damlamayacak."

"İlişkinizin harika gittiğini sanıyordum?"

"İki kereliğine evet, ama sonra tavsadı. Zavallı çocuk bana âşık oldu, ergen romantizmine hiç halim yok."

"Bazen, senin hiç âşık olmadığını düşünüyorum."

"Akıllı çocuk. Belki de senin gibi değilim. Aslında kadınları erkeklerden çok daha sevimli buluyorum, ama öte yandan ne yazık ki içimde lezbiyen bir damar yok."

"Ama harika erkekler de var, mesela babanı düşünsene!"

"İşin püf noktası belki de bu. Babam gibisini zaten hiçbir zaman bulamam."

"Aman Tanrım, ideal bir baban var ve sen bu kadar peri-

şansın, o zaman bana ne demeli, şu yabani nesebim varken?"

Buna güldük ve çok gerilerde kalmış psikoterapimizle dalga geçtik. Mutfakta tekrar Emilia ile bir araya geldiğimizde, üçümüz de buzluktaki dondurma rezervlerine saldırdık.

Emilia Béla'yı kucağında sallıyordu. "Yarın sabah, Tanrı isterse, tekrar uyandırılacaksın," diye şarkı söylüyordu.

Onun ağzından bu sözlerin çıkması birden hoşuma gitmemeye başladı. Çocuğumu böylesine düşünmeden ona emanet etmem doğru muydu? Henning'i öldürdüğümün farkında mıydı, yoksa ona sadece bir ders vermek istediğimi mi sanmıştı? Belli ki, başlangıçta sandığım gibi babama var gücüyle vurmamıştı. Oysa benden daha fazla gücü vardı, onun için sorun olmazdı.

Cora kendisine nezih dul giysileri satın almak üzere arabayla gitti, Emilia'yı da süpermarkete bırakmak üzere yanına aldı. Sonraki günlerde evde yemek yemek istiyorduk. Cora evden çıkarken bir fotoğrafçıya yakalandı. Ertesi sabah gazetede kocaman bir resmi çıktı: Brezilyalı milyoner, Alman içki arkadaşı tarafından öldürüldü. Genç dul onun çocuğuna hamile. Bunun tek kelimesi doğru değildi.

Çocuğumla yalnız kalmıştım ki, zil çaldı. Önce duymazdan gelmeyi düşündüm, çünkü Cora yokken polisle görüşmeye korkuyordum. Ama yine de açtım, vicdan azabı içinde olduğumu düşünmelerini istemezdim.

Karşımda Cora'nın ağabeyi Friedrich duruyordu.

Uzun zamandır erkeksiz yaşamıştım, yatakta hep yalnızdım. Bu bakımdan Jonas'ın yokluğunu duyuyordum, nihayet gençtim ve bugünlerde özellikle de birine yaslanmaya ihtiyacım vardı. Hiçbir girizgâh falan olmadan kendimi Friedrich'in boynuna attım.

Cora'nın anne babası onu aracı olarak göndermişlerdi, çünkü büyük endişe içindeydiler. Bir yandan kızlarının, aşk

hayatına yapılacak herhangi bir müdahaleye izin vermeyeceğini hissediyorlardı, öte yandan da zamanında tavır almamış olabilecekleri korkusuyla sorumluluk duygusu altında eziliyorlardı.

Ama o an bunların hiçbirinin önemi yoktu. Vaktiyle Toskana'da Annie'den uzaklaşmış ve bana âşık olmuş olan Friedrich, gözlerine inanamadı. O heyecanlı halimle, çöldeki bir meczup gibi tanıdık bir erkek varlığına susamıştım. Sanki uzun zamandır bunu beklemişçesine seviştik. Ondan sonra, eninde sonunda söylenmesi gerekecek olanları ona anlattım: Kız kardeşi evlenmiş ve bugün dul kalmıştı. Zengin koca, babam tarafından sarhoşken öldürülmüştü. Bu arada adeta kendim de bu anlatıma inanır olmuştum, ne de olsa babam bunu ilk defa yapmıyordu.

Friedrich'in orada olması iyi oldu. Cora'nın önündeki tüm formalitelere yardım etti, hukuki meselelerle ilgilendi ve kız kardeşiyle birlikte noterliğe ve konsolosluğa gitti. Hem anne babalarını olaydan alıştırarak haberdar etmeyi, hem de onları uzak tutmayı bildi.

Friedrich ve ben, son aylarda benim mahrum kaldığım her şeyi telafi ettik; Jonas'ı düşünmüyordum. Cenaze evindeki tüm strese rağmen mutluydum ve biraz çığırımdan çıkmıştım, gelecek hakkında ise hiç düşünmüyordum. Cora bizim aşkımızı kıskançlık duymaksızın, hatta olumlayarak izliyordu; "eninde sonunda birşeyler olacağını" hep bildiğini iddia etti.

Nihayetinde Jonas'ı da tanıdığı halde, Emilia Friedrich'i sevdi. Anlaşılan ahlak savunucularından biri değildi, çünkü Cora'nın bana çift kişilik yatağı devrettiğinin farkına varmamış olamazdı. Artık burada üç genç insan, küçük bir çocuk ve yaşlı bir kadındık, hepimiz burada yaşıyor ve birbirimizle gayet iyi geçiniyorduk.

Cora'nın atölyesi tamamlandı, hemen resim yapmaya başladı. Ağabeyi sordu: "Bu sefer kime özeniyorsun? Mikelanj mı, Giotto mu?"

Büyük bir ciddiyetle cevap verdi: "Modern bir Artemisia Gentileschi olacağım."

Friedrich ve ben, Cora'ya tuhaf tuhaf baktık: "O da kim ola ki?" diye sordum, ağabeyi de "Ukalalık etmesene," dedi.

"Sergiyi görmediğiniz için kültür açığınızı ayıplamıyorum. Artemisia aşağı yukarı dört yüzyıl önce doğdu ve resmini yapmayı en sevdiği konu, Judith'in Holophernos'un kellesini uçurmasıydı. Bu işte hizmetçisi ona yardım ediyor ve herifi yatağından doğrulmasın diye tutuyordu."

"Bu tür bir şeyi Guido Reni'de gördüm," dedim bilgiççe, ama bu konu pek işime gelmiyordu.

Ama iş daha da kötü bir noktaya vardı; Cora şöyle dedi: "Judith için bana modellik yapmalısın, Maja. Belki de Emilia, hizmetçiyi canlandırmaya razı olur. Friedrich, Holophernos olmak ister misin?"

"Sağol istemez, iyice manyaklaştın," dedi.

Cora'ya modellik yaptım, çünkü onun isteyip de benim reddedebileceğim hemen hemen hiçbir şey olamazdı. Resmi yaparken de, kendini Gentileschi ile güçlü bir şekilde özdeşleştirdiğini anlattı; kadın on dokuz yaşında bir tecavüz davası ile ün yapmıştı. "Sanatıyla nevrozlarının üstesinden geldi," dedi Cora, "ve bunu belki ben de başarırım. Bu arada, doğru kelime nevroz değil, travmayı kastediyordum."

"Ya ben benimkinden nasıl kurtulacağım?" diye sordum. Cora ışıkla dolup taşan atölyenin ortasında siyah matem bikinisiyle duruyordu, buna karşılık benim bedenime kalın mavi bir perdeyi sarmam gerekiyordu.

"O kadar dırdır etme, bir kahraman gibi görünmen gerekiyor," diye emretti Cora, "ama tiyatrodaki gibi de değil. Dişi fil olman yeter!"

Emilia görevini benden daha iyi yaptı, ama onun kılıç savurması gerekmiyordu. Bir tabloda ölümsüzleşmeyi bir iltifat kabul etti ve tabloyu "Il trionfo [zafer]," diye adlandırdı.

Friedrich onun pazardan yavru bir köpek almasına yardım etmişti ve köpek sürekli bir yerlere işiyordu. Béla çiş birikintilerinin içinde sürünmesin diye sürekli dikkat etmemiz gerekiyordu.

Emilia'nın görevlerini eskisi kadar ciddiye almadığı gözden kaçacak gibi değildi. Zamanının çoğunu köpeği Pippo ve Béla ile birlikte bahçede oynayarak geçiriyordu. Cora ile ben hiçbir durumda onu kızdırmak istemediğimizden kendimiz yemek pişirmeye başladık.

Friedrich bana, Palazzo Pitti'de müzikli bir yaz akşamı geçirmek ister misin diye sorduğunda Emilia kendini de davet edilmiş saydı. Hiç zorlanmadan konuşmamızı anlamış ve bunu saklamamıştı. Henüz kendini uluorta eğlencelerde göstermek istemeyen Cora, bebek bakıcısı olarak evde kaldı. Emilia müziğin tadını çıkardı.

Otopsi sonucunda beklendiği gibi, Henning'in ağır bir kafatası darbesinin sonuçlarından dolayı öldüğü ve aynı zamanda da, inanılmaz miktarda alkol aldığı anlaşılmıştı. Babam da bu arada hastane yatağında, tercüman yardımıyla sorgulanmıştı, sarhoşluğu sırasında vurduğunu itiraf etmişti. Ayrıntıları hatırlayamıyordu. Tutuklanamayacak ve taşınamayacak kadar hasta olduğu için de klinikte kaldı. Faturasını düzenli olarak Henning ödemekteydi, artık Cora ödüyordu.

Henning'in cenazesi umuma kapalı olarak gerçekleşti, gününü gizli tutmayı başardık. Cora bir kere daha gazetelere hamile dul olarak çıkmak istemiyordu. Mezarlıkta, Emilia Alman arkeoloğun mezarını gösterdi; anlaşılan adam onu sadakatsizlikten değil ölümüyle terk etmişti. DR. ALBERT SCHNEIDER adını okuduk.

Veraset formaliteleri ise daha karmaşık çıktı. Gerçi Cora banka mevduatını çabucak kullanabilir hale geldi, ama bizim yaşam tarzımızda bu yalnız birkaç ay yetti. Atölyenin usta faturaları tuzluydu. Henning'in şurda burada birkaç hissesi, birkaç da evi vardı, bir nakliyat şirketine ortaktı ve hâlâ o inşaat şirketinin sahibiydi; ama malvarlığı dağınık ve yatırımları karman çormandı. Friedrich'in ABD'deki sınavını geride bırakmış, ama henüz Almanya'da bir iş bulmamış olması iyi oldu. Önce doktora tezini yazmayı düşünüyordu. En azından, Cora'nın servetiyle ilgilenmeye zamanı ve hevesi vardı. Bir verasetname yoktu ve başka mirasçılar da çıkmamıştı ortaya. Aslında Cora işlerini kendi halledebilecek durumdaydı, ayrıca ağabeyinden daha iyi İtalyanca biliyordu. Ama o sıralar deliler gibi resim yapıyordu ve Friedrich'in sevimsiz işleri üzerinden alması işine geliyordu. Aslında onun, yalnız benim yüzümden kaldığını, ama kalışını mazur göstermek için yardım etme bahanesine sığındığının pekâlâ farkındaydı. Bu arada, Cora'nın resimleri gittikçe daha az hoşuma gidiyordu, ama estetik konularda onunla konuşulamıyordu; onun zevki ölüm fikrine dayanıyordu, benimkiyse son derece hassastı.

Jonas bir kere aradı. Hasat işlerinin tam ortasındaydı, Béla Barthel'i özlemişti ve benden, geri dönmemi rica etti. Ona Cora'nın bana daha fazla ihtiyacı olduğunu inandırıcı bir şekilde anlatabildim - düşünsenize, kocası benim babam tarafından öldürülmüştü! Jonas dehşete kapıldı. Geleyim mi diye sordu. Soylu bir edayla, hasat işlerinin daha önemli olduğuna dikkat çekerek reddettim.

Jonas da benden kurtulduğuna memnun mu acaba, diye uzun uzadıya düşündüm. Hasat gerçekten o kadar önemli miydi? Jonas'ın annesinin oğluna, kendi aile hayatından vazgeçmesini gerektirecek kadar sorumluluk yüklemesi bencillik değil miydi? Ama muhtemelen bu kadın için ka-

bul edilir olan, benim Jonas'ın peşinden gitmem gerektiğiydi, tersi değil.

Günlük programımızı yeniden düzenledik. Öğleden önceleri ben direksiyon dersi alıyordum ve üniversitedeki İtalyanca kursuna devam ediyordum. Cora, eve gelen bir özel öğretmenden resim dersleri alıyordu. Öylesine tutkuyla resim yapıyordu ki, sağ orta parmağında fırçayı bastırdığı noktada hatırı sayılır bir nasır oluştu. Friedrich, kendi deyimiyle "servetle" ilgileniyordu, arada bir de bahçede pratik işler yapıyor ve vantilatörler monte ediyordu. Emilia Béla'ya ve Pippo'ya bakıyordu. Öğleden sonralarım ufaklığa ayrılmıştı, bu sırada Friedrich de yanımdan ayrılmıyordu. Cora yemek pişiriyordu, Emilia da keyfine göre ya ev işi yapıyor ya da avarelik ediyordu. Hoş bir hayattı ve dört hafta içinde, mutfaktaki olayın anısını bilinçaltımıza itmiştik.

Bununla birlikte bazen bütün hayatım bana, birşeyleri bilinçaltına itme eyleminden ibaret gibi görünüyordu. Babamı hastanede hiç tek başıma ziyaret etmiyordum, yanımda kimse olmadan onun karşısına çıkacak gücüm yoktu. Cora ile Friedrich haftada bir kere benimle geliyorlardı, ama bu ziyaretler hepimiz için utanç vericiydi, babamın kendisi için bile.

Ehliyet sınavını verdiğim zaman küçük bir kutlama yaptık. Sevinebileceğimiz başka başarılar daha vardı: Pippo evi neredeyse hiç pisletmez olmuştu, Béla ilk adımlarını atıyordu, Friedrich Rio'daki bir kiralık evi uygun görünen bir fiyata satmıştı ve Cora da Holophernos için bir erkek model bulmuştu: bu göreve büyük heves duyan bir taksi şoförü. Emilia da olağanüstü yemekler yapmıştı: limon kekikli, domatesli, soğanlı tavşan. Yanına da Toskana beyaz şarabı içtik.

Eskiden Emilia mutfakta yerdi, ama artık onun bizimle birlikte oturması en doğal şeydi. Yemek yerken artık iyi

yerleri bizlere ayırmıyor, tavşanın budundan alıyordu. "Ben de ehliyet almak istiyorum," dedi.

Şaşkınlığımızdan sus pus olduk. Yaşı düşünülecek olsaydı, rahatlıkla annemiz olabilirdi, bu yaşta direksiyon dersi almak mümkün müydü ki? Cora nazikçe "Neden olmasın?" dedi. "Ama öte yandan, seni zaten gitmek istediğin her yere götürüyoruz."

Emilia bunu doğruladı, ama hiç kimseden rica etmek zorunda olmasa daha rahat edeceğini söyledi.

"Doğru," dedi Friedrich, "o zaman biz daha yataktayken erkenden süpermarkete gidebilirsin."

"Mesele sadece alışveriş değil," dedi Emilia, "Falciano'daki kuzinimi ziyaret etmek istiyorum."

Yutkunduk, zira bu, birkaç gün boyunca arabasız kalmamız demekti. Nihayet Cora, "geçenlerde, acaba iki arabaya ihtiyacımız yok mu, diye düşündüm. Para var nasıl olsa."

Böylece Emilia sürücü kursuna kayıt oldu, ben de onunla teori çalıştım. Bu teşviğe minnettar kaldı ve arada bir geçmişi hakkında daha fazla şey anlattı bana. Arkeolog ölene kadar, onunla beş yıl süren bir ilişkisi olmuştu. Mutlu geçen yıllardı, çünkü ilk defa birisi onu şahsiyet olarak ciddiye almaya çalışıyordu. Birlikte konsere ve müzeye gidiyorlardı, ondan Almanca ve biraz Fransızca öğreniyordu, o yazdığı kitabı anlatıyordu ve gösterdiği yakınlığa müteşekkirdi. O zamandan beri Emilia kiliseden kopmuş ve Almanlıkla ilgili her şeye sempati geliştirmişti, ama aynı zamanda da bu idilin tekrarlanması özlemi içindeydi. Kendine hep bir aile dilemişti, ama hiç olmamıştı. Şimdi bizimle mutluydu, öyle diyordu.

Cora'nın anne babası eylül ayında Colle di Val d'Elsa'da tatil yapmışlardı ve dönüş yolunda davetsiz bir şekilde uğradılar. Anlaşılan Friedrich'in onlara bildirdiklerini kendi

gözleriyle görmek istemişlerdi: Küçük kızları bir gecede zengin bir dul olmuştu.

Cora, babasının onun mali durumuna göz atmak istemesine, annesinin Emilia ile camların kirliliği hakkında konuşmasına ve sürekli olarak, parayı hemen sokağa atmaması konusunda uyarılmaya katlanmak zorunda kaldı. Cora öfkelendi. "Sizi yanımda istemeyişimin nedeni tam da bu! Nihayetinde, ne yapmam gerektiğini kendim de biliyorum. O büyük paradan kendime şimdiye kadar ne aldım ki? Bir matem elbisesi, mezar için bir çelenk! İkinci bir araba bile almadım! Aksine, Henning ile her gün dışarıda yemek yerdik, haftalardır bizzat kendim yemek yapıyorum!"

Haklıydı. Aklındaki, parayı akılsızca lüks harcamalara yatırmak değildi. Cora yalnızca, zevk aldığı şeyi yapmak istiyordu: resim yapmak, güzel bir kentte güzel bir eve sahip olmak, dostlarını etrafında toplamak. Gerçek takılar, uzaklara yolculuklar, moda elbiseler yoktu aklında ve ikinci arabayı da ancak, Emilia gerçekten araba kullanabildiği zaman almayı gerekli görüyordu.

Emilia da lüks meraklısı, hele burnu büyük hiç değildi. Sessizce pencereleri temizliyor, mutfağın yerlerini ovuyor ve Bayan Schwab'a söylenecek şey kalmasın diye yatak çarşaflarını değiştiriyordu. Ama masada bizimle yemek yiyordu, bu hakkını bir profesör bile artık elinden alamazdı.

Friedrich ile mahrem ilişkimi gerçi anne babası önünde ifşa etmek istemiyordum -biraz utanıyordum- ama durumu anlamışlardı. Jonas'ı aldatıyor olmam hoşlarına gitmiyordu. Friedrich ile yüreğimiz de, ruhumuz da birdi, gülüyorduk, çocuklar gibi zevzeklik ediyorduk, ama Jonas'ın adını hiç anmıyordu. Boşanıp boşanmama konusunu düşündüm. Ama kilisede evlenmiştik ve Jonas için evlilik kutsal ve sona erdirilemez bir şeydi.

Cora'nın anne babası dört gün sonra Almanya'ya geri döndüğünde, onları sevdiğimiz halde ferahlamıştık. "Her şey yolunda," dedi Cora.

Kızlarının depresyon içinde, teselliye muhtaç olacağını bekleyen Schwablar ise, oynaşıp koklaşan bir sevgili çift, sürekli bir köpek yavrusu tarafından dişlenen ve bağırıp duran küçük bir çocuk, özgüven sahibi bir hizmetçi ve kendinden geçmiş halde resim yapan bir duldan oluşan neşeli atmosferi ne tasvip edebilir ne de anlayabilirdi.

12
Pembe bulut

İnsana bireysel mutluluk veren uğraşlar vardır. Emilia eliyle hamur yoğurmayı seviyor, o varken eve asla bir mutfak robotu giremez. Et kesmeyi daha da çok seviyor. Taze bir kuzu budunu uzun ve keskin bir bıçakla kuş başı parçalara ayırmanın eşsiz bir şehvet duygusu olduğunu iddia ediyor.

Onu bu konuda anlayamıyorum; o ise, benim pencereden büyük bir özlemle yabanıl haldeki komşu bahçeye dalıp gittiğimi gördüğünde başını sallıyor. Sararmış otlara karşı zaafım var; bel hizasında kurumuş saplar, kuru öbekler, bozkırlaşmış çimenler ya da solmuş sazlar benim için güzelliğin ta kendisidir, özellikle de akşam ya da sabah güneşi üzerlerine vuruyorsa. Bu vahşi ortamda bir de fare avlayan bir kedi gördüm mü, mutluluğuma değecek olmaz. Seyre dalıp dünyayı unutabilirim.

Cora'nın başka takıntıları var. Güneyde tatil yapmayı seven pek çok insan gibi, Roma kiremitleriyle kaplı eski damları seyretmekten hoşlanıyor ve bu sevgisini ben de paylaşıyorum. Mavi havada kırlangıçlar süzülür, fıstık çamları kokar, cırcır böcekleri öter - burada yaşamak istememizin ne-

denlerinden birisi budur. Ama Cora sadece izlenimler değil, nesneler de toplar: renkli tüyler, kaleydoskoplar ve parfümler benim de hoşuma gider, ama ölü hayvanlara olan eğilimini paylaşmıyorum. Bir müzede konserve edilmiş halde inceleme fırsatını bulduğumuz Galileo'nun parmaklarına sahip olmayı çok isterdi; ama bu merakına katılmıyorum.

Öyle bir dönem oldu ki, Cora benden bir şey istediğinde kayıtsız şartsız itaat ediyordum. Sadece para meselelerinde değil, duygusal konularda da ona fazlasıyla bağımlıydım. O zamanlar muhtemelen gözümü kırpmadan Galileo'nun parmağını bir sandviç kağıdının arasına sarıp yürütürdüm. Kendim de para kazanmaya başladığımdan beri bilinçli olarak, onun hatırı için tehlikeye atılır mıyım diye düşünüyorum.

Henning'in ölümünün hemen ardından fazla belli etmeden, yararlı bir şey yapmaya başlamıştım. Genç Arnavut bir mülteciye ders verdim. Onunla pazarda alışveriş ederken tanışmıştık, amcasının sebze tartmasına yardım ediyordu. Haftada iki kere birlikte bahçede oturuyorduk ve ben ona "Garsonlar için Almanca" adında Nuh Nebi'den kalma bir ders kitabından kısa cümleler tekrar ettiriyordum. Yöresel lehçeyle: "Sebzeyle doldurulmuş hamur çantası ister miydiniz?" diye soruyordu, ben de ona, günümüzde her turistin ravyolinin ne olduğunu bildiğini anlatıyordum. "Fatura istiyor musunuz?" olurdu son sorusu, memnun bir şekilde çalışmaya son vermeden önce. Bu işten gerçi para kazanmıyordum, ama öğrencim her defasında meyve dolu bir sepet getiriyordu. Buna, sanki meyveleri kendi ellerimle çalmışım gibi seviniyordum.

Hastaneye yaptığımız son ziyarette tedaviyi yürüten doktor bizimle konuşmak istedi. Babamın durumunun kötü olduğunu zaten biliyordum. Zayıflıyor ve bünyesi enfeksiyonlara karşı giderek daha korunmasız hale geliyordu. Doktor, yemek borusunda tekrar kanama meydana geldiği-

ni söyledi. Eğer onu arabayla alıp tekrar bırakacak olursak, babamın zaman zaman birkaç saatini bizde geçirmesine izin vereceklerdi. Doktor, savcılıkla konuşulduğunu, oradakilerin hastanın mahkeme başlayana kadar hayatta kalmasının muhtemel olmadığını bildiklerini belirtti. Başındaki yaranın önemi yokmuş. Babam on yıllardır süren aşırı alkol tüketiminin sonuçlarından dolayı ölmekteydi.

Babamı almayı düşünmüyordum. Gerçi onun için üzülüyordum, ama öte yandan o benim için parmağını bile oynatmamıştı, benim de onun için, zaman zaman kısa süreli ziyaretlerin ötesinde bir şey yapmam niye gereksindi, anlamıyordum. Friedrich bu noktada bana hak vermiyordu. Cora karışmıyordu. Emilia'ya soran yoktu.

Sonbahar gelip tekrar güneş altında oturduğumuz günlerden birinde Jonas çıkageldi. Béla babasını tanımadı ve ağlayarak kollarını Emilia'ya uzattı. Jonas durumdan rahatsız olmuştu. Hasat henüz sürmekteymiş, ama neredeyse bitmişmiş. Daha fazla dayanamamış. Şimdi bizi almaya gelmişti - ama bu sözler biraz tereddüt yüklüydü. İlkönce bir şey demedim, Béla'yı kucağıma aldım, Jonas'a gülümsedim ve Friedrich ile Cora'nın bu arada çabucak ve usulca eşyalarımı büyük yatak odasından çıkarmalarını umdum. Ama Cora daha kurnazdı: "Jonas, bugün Maja ile birlikte benim odamda yatabilirsin, her şeyi oraya taşıdım bile."

Friedrich aceleyle odadan çıktı; kendi eşyalarını ortalıktan toplamasını umdum. O akşam bir daha görünmedi.

Jonas'ın karşısında otururken ve o da anne babasından söz ederken, onun dışında babamın, Friedrich'in ve benim de habersiz bir şekilde bu kapıda belirmiş olduğumuzu düşündüm; asıl mülteci olarak ise sadece babam ve ben vardık, diğerleri misafir sayılabilirdi.

"Babam artık tamamen bakıma muhtaç," dedi Jonas. "An-

nemin onu giydirmesi ve yemek yedirmesi gerekiyor, ama tabiî onu kaldıramıyor, bunu benim yapmam gerekiyor."

Profesörün, bu çiftin onca çocuk sahibi olmalarına rağmen birbirlerine tahammül edemedikleri yolundaki sözleri hâlâ aklımdaydı. "Babanın bir bakımevine yatırılması daha iyi olmaz mıydı?" diye sordum.

Jonas dehşete kapıldı. Akşam yemeğinden sonra yatmak için acele etti. Benim aksime aşk açlığı içindeydi. Ben alıştığım şekilde Friedrich ile yatmayı tercih ederdim, ama kocamdan bu hakkı esirgemek için akla uygun bir gerekçe gelmedi aklıma.

Jonas şefkat doluydu, utandım. Ama bizim birlikte olmamız gerektiğini ve Béla ile beni eve götürmek istediğini söylemeye başlayınca, kavga çıktı. "Aynı şekilde ben de, senin burada benim yanımda kalmanı talep edebilirdim," dedim.

"Bunda ciddi olamazsın," dedi Jonas, "ne yani, benim asalak olarak yaşamaya dayanabileceğimi mi düşünüyorsun? Cora'nın parasıyla yaşayıp da arada bir getir götür işleri yapayım ya da çalıları budayayım, öyle mi?"

"Demek beni asalak olarak görüyorsun?"

"Seni yargılamıyorum. Ama kendi tecrübeme dayanarak diyebilirim ki, bedensel çalışmadan sonra insan kendini gayet iyi hissediyor ve en azından, bütün gün güneşin altında yattığı zamankinden daha fazla memnun oluyor hayatından."

"Bedensel çalışmadan başka işler de vardır," dedim ve Almanca öğretmenliği yaptığımı ve İtalyanca öğrendiğimi anlattım. Jonas bunlara pek bir değer biçemedi. Nihayet, boşanmamızı önerdim. Tabiî o zaman Katolikliğin gerekçelerini öne sürdü, bunlara karşı söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ertesi sabah geç uyandım. Jonas yanımda değildi. Dişlerimi fırçaladım ve gecelikle merdivenlerden indim. Cora anlaşılan daha uyuyordu, Friedrich görünürde yoktu. Ama Emilia telaş içinde bana doğru geliyordu. Az önce Jonas Bé-

la ile birlikte arabaya binip gitmişti! Saniyeler boyunca onu kaçırdığını düşündüm. Emilia da aynı şeyi düşünüyor gibiydi: "Çocuğumuzu Almanya'ya götürmeye kalkarsa öldürürüm onu!" Bunları söylerken öyle vahşi görünüyordu ki, neredeyse ondan korktum.

O anda Jonas arabayla önümüzden geçti; Béla ve kocaman bir beyaz ekmek ile birlikte iniverdi. "Siz uykuculara kahvaltı hazırlayacaktım," dedi dostça, "ama evde tek bir kırıntı bile yoktu."

Daha sonra Jonas bir başka karar daha vermişti. "Gel Maja," dedi, "babanı ziyaret edelim."

"Daha bir hafta önce gittim," dedim.

Nihayet bensiz gitti. Bir saat sonra geri dönmüştü ve babamın koluna girmiş onu bahçeye sokuyordu. Bir bu eksikti. Ne Jonas, ne babam İtalyanca bilmiyordu, ama Almanca bilen bir hemşire vardı, o bu ziyaretin gerçekleşmesi için elinden geleni yapmıştı. Babam çok takatsizdi ve birkaç adım atmakta bile zorlanıyordu. Zaten fazla konuşmadı da, ağaçlara, gökyüzüne baktı ve içini çekti. Yemek yedi, bir şey içmedi.

Jonas bu arada Barthel'iyle dostluk kurmuş, ona "baba" dedirtmeye çalışıyordu. Çocuğum da inatla "Mila, Mala, Béla, Cola," diyordu. İkisi arka bahçede oturmuş, beni babamla yalnız bırakmıştı. Nihayet Cora geldi, benim çaresizliğimi gördü ve babamı, atölyesini ziyaret etmeye ikna etti. Babamın merdiveni çıkması uzun zaman aldı.

Babam yarı bitmiş tabloyu gördüğünde kafasını salladı. "Giuditta decapita Oloferne [Judith Holophernos'un kellesini vuruyor]," diye yazmıştı Cora resmin altına, gotik harflerle.

"Holophernos buna benzemiyor," dedi babam. Haklı olduğunu kabul ettik. Taksi şoförü hararetle modellik yap-

---

(*) Yahudi literatüründe yer alan ve adı geçen resme konu olan bu hikâyeye göre Judith, Babil kralı Nabukadnezar'ın komutanı Holophernos'u baştan çıkartmış ve daha sonra hizmetçisinin de yardımıyla kellesini kesmiştir - e.n.

mıştı, ama acı çeken kötü adam olarak ikna edici görünmüyordu. "Ben çok daha iyi olurdum," diye önerdi babam ve divana uzandı. "Kılıcı al, veliaht prenses!" diye emretti. Tereddüt içinde aldım silahı. Son söylediği neydi? Cora bizi dikkatle izliyordu. "E, hadi vursana," dedi, "o zaman benden nihayet kurtulursun."

Kılıcı indirdim ve ona baktım. "Artık değmez," dedim ve atölyeden çıktım.

Cora babamın pek çok eskizini yaptı. Elbette ölmekte olan biri gibi görünüyordu, ama onun dışında benim zihnimdeki Holophernos'la hiçbir benzerliği yoktu, öncelikle de kirli bir sakalı yoktu.

Jonas babamı üç saat sonra hastaneye geri götürdü. Emilia yemek yapıyordu, Cora ve ben bahçede oturmuş sigara içiyorduk. Pippo Friedrich'in ortada bıraktığı ayakkabısını kemiriyordu. O kadar moralim bozuktu ki, ona müdahale etmedim. Cora oğlumu kucakladı. "Bella, bella bella Marie, as kendini, yarın sabah ben çözerim seni," diye şarkı söylüyordu.

"Çocuğa böyle boktan bir şeyi nasıl söylersin," diye çıkıştım ona.

"Aman Tanrım, bugün amma hassassın o yalnız 'bella'yı anlıyor," dedi.

"Neşeli olmanın zamanı hani, babam kellesini uçurmamı istiyor, Friedrich dünden beri kayıp -herhalde benim aile saadetimi bozmak istemiyor- Jonas da beni ve Béla'yı kendi çöplüğüne geri götürmek için var gücüyle çabalıyor. Hatta bu konuda onu anlayabiliyorum bile. Eğer tersi olsaydı ve Béla nine ve büyük nine tarafından Kara Ormanlar'da, yetiştirilmekte olsaydı, ben de onu kaçırmaktan başka şey düşünmezdim."

Cora düşündü. "Bütün bunlar kendi kendine halloluyor. Babanın fazla ömrü kalmadı. Jonas çocuk kaçırabilecek biri

değil, fazla sevimli ve sıkıcı. Üç gün içinde tekrar Alman topraklarını sürüyor olacak, en geç o zaman da Friedrich geri dönmüş olur."

Sakinleştim ve ısırdığı ayakkabıyı Pippo'nun ağzından aldım. Jonas geldiği zaman yemek yendi. Emilia kendini zorlayarak Almanca konuşulanları takip ediyordu. Telefon çaldı ve istisnai olarak gidip açtı. "Maja," diye seslendi, "Baba öldü!" Yaptığı ziyaretten bir saat sonra babam yeni bir kanama nedeniyle ölmüştü.

Az sonra Friedrich aradı. Onunla Cora konuştu. Sadece merak etmeyelim diye aramış, geceyi bir otelde geçirmişti.

"Senin kendini bir trenin altına attığını düşünmemiştik," dedi Cora soğuk bir şekilde, "Maja'nın babası az önce öldü."

Friedrich sarsılmıştı. Aslında sadece, Jonas'ın Floransa'da ne kadar kalacağını öğrenmek istemişti; ama şimdi, ertesi sabah gelip bana destek olmaya söz verdi.

"Baksana," dedi Cora, "Friedrich'in telefonu aklıma bir fikir getirdi. Bu heyecandan sonra biraz huzur ve eğlenceyi hak ettin, iki erkek arasında stres içinde yaşamayı değil. Yarın erkenden denize gideriz, sen ve ben, Béla ve Emilia. İki herif cenazeyle ilgilensinler. Biz kaçıyoruz."

Planımızdan Jonas'a tek kelime söz etmedik, ama Emilia'ya anlattık. Hazırlık yaptı, gezintiden dolayı çok sevinçliydi. Ertesi sabah Jonas'ı taze ekmek almaya gönderdik ve alelacele arabayı yükledik.

"Başka bir araba almam lazım," dedi Cora, "Cadillac aile arabası olarak kullanışlı değil." Cora Jonas ve Friedrich'e bir not bırakmıştı: Maja'nın sinirleri harap, birkaç gün dinlenmeye ihtiyacı var. Cenazeyle siz ilgilenin.

Soluk soluğa ve yüksek sesli kahkahalarla hareket ettiğimizde uzaktan Jonas'ın yaklaştığını gördük. Bir yan sokağa daldık ve görülmeden kaçabildik.

Sonuçta iki hafta süren bu küçük seyahat, bütün sorunları bol bol telafi etti. Hemen deniz kenarındaki küçük bir otelde iki oda tuttuk ve günlerimizi, sanki on altı yaşımızdaymışcasına neşeli ve tasasız geçirdik. Henüz hava güneşli ve sıcaktı, hatta denize girilebiliyordu, ama turist sürüleri çekip gitmişti, plaj tümüyle bizimdi. Emilia mutluydu. Béla ve Pippo ile birlikte yalınayak kumsalda dolaştı ve midye topladı.

"Bunu hak etmiştik," dedi Cora, "insan binbir zahmetle edindiği servetinin bir faydasını da görmeli." Kararlı tavrımla yardım etmekle benim de hak sahibi olduğum apaçıktı.

Kimi zaman rüyamda vicdanım ortaya çıkıyordu. Aslında babamı "son uykuya yatırmam" gerekirmiş. Ama bunun ona ne faydası olacaktı? Friedrich bu tür görevleri titizlikle yerine getirirdi, bu görevi de üstlensindi! Bizi ararlar mıydı? Jonas'ın hemen eve döneceğini varsayıyordum, muhtemelen de hayli öfkelenmiş olarak. İşlerin çok daha kötü olduğunu bilemezdim.

Bir ikindi vakti, ortalık serinlemeye başladığı için plajda pılımızı pırtımızı toplamaktaydık. Emilia bir yandan Béla ve Pippo'ya bisküvi paylaştırırken şöyle dedi: "Cora, sen dulsun. Maja daha yeni babasını kaybetti. Ama sizler siyahlar giymeyi düşünmüyorsunuz bile. Alberto öldüğünden beri ben matem giysileri içindeyim, sizce doğru mu bu?"

Bir ağızdan "hayır," dedik ve sandviçlerimizi dişlemeye devam ettik.

Emilia beyaz kotlarımıza ve renkli çizgili pamuk süveterlerimize kıskançlıkla baktı. "Böyle bir şeyi herhalde ben giyemem, göbeğim fazla, ama yazlık bir elbise..."

Cora güldü. "Emilia, sen acayip cesur olmaya başladın!"

Hep birlikte, yazdan kalanların indirimli fiyatlarla satılmakta olduğu bir butiğe gittik. Kibir içinde, Emilia'nın bedenine göre ne varsa hepsini denettik. Aslında şişman de-

ğildi, ama biraz tıknaz ve kısa bacaklıydı. Pantolon üzerinde iyi durmuyordu. Nihayet pembe bir genç kız elbisesinin içindeydi ve çok şirin görünüyordu. Koyu esmer teni, siyah topuzu ve koyu ve sık kaşları bu hülyalı pembenin yanında eski moda ve romantik görünüyordu. "Bana ressam Frida Kahlo'yu hatırlatıyorsun," dedi Cora ve kiminle mukayese edildiğini bilmeksizin, Emilia'nın koltukları kabardı.

Emilia'yı kuaföre götürmeye ve topuzunu kestirmeye çalıştık, ama bunu başaramadık. Zaten kaygıları vardı. "Floransa'da bu elbiseyle sokağa çıkamam, ama burada beni kimse tanımaz."

Ona, Floransa'da alışverişe giderken de giyebileceği beyaz ayakkabılar aldık. Cora ve ben pembe bulutumuza çok güldük, ama Emilia kırılmadı. Artık genç kızlara dahil olmayı eğlenceli buluyordu.

Yalnız bir kere Emilia ve ben Cora ile kavga ettik, çünkü şişmiş bir domuz kafasını arabaya koymaya kalkışmıştı. "İnsan natürmortu harfiyen anlamalıdır," diye iddia etti. Ama iğrenç koku yüzünden geri adım attı.

Emilia üzerindeki etkimiz saf görsellik halinde yansımıştı: plajda pembe elbisesiyle ve çıplak bacaklarıyla sigara içerek uzanıyordu. Ama bunun aksi yönde de bir akım vardı: Emilia bizi eğitmeye çalışıyordu. Laubalice "gazeteyi versene," dediğimiz zaman uzun süre hiçbir tepki vermiyordu, sonunda gereken "lütfen"i duyana kadar. Aldatma, zina ve öldürme konularında önyargıları yoktu, ama Cora "hasiktir" demeye görsün.

Birkaç gün sonra yağmurlar başladı. Otel odasında oturup durduk ve eve geri dönmeye karar verdik. Hava raporu sonraki günler için iyi şeyler vaat etmiyordu. İlkönce, hızlı ilerleyebilelim diye Cora direksiyona geçti, ben onun yanındaydım, Emilia ise arkada Béla ve Pippo ile oturuyordu.

Sonunda, Cora hızlı sürmeyi tercih ettiği için Emilia fenalaştı. Yer değiştirdik: ben sürdüm, Emilia muavin koltuğuna geçti, Cora da arkada çocuğun yanında uyumaya çalıştı. Ama aniden sesini duydum: "Dur!"

Yağmurun içinde, sırt çantalı ve kesik blucinli bir şekil belirdi. Islak bir genç adam sevinçle arkaya geçti. İyice bakmamıştım, ama kaçamak bir bakış attığımda birşeyleri bana Jonas'ı hatırlatmıştı. Ecza temsilcisi olarak takım elbiseyle dolaşan Jonas'ı değil, ayrıca ağır çalışan çiftçi de değil, âşık olduğum o karavandaki dağınık, sakallı ve kokmuş jimnastik ayakkabılı Jonas'ı.

Arkada İngilizce ya da o doğrultuda birşeyler konuşuyorlardı. Kulak kesildim. Genç adamın adı Don idi ve Yeni Zelandalıydı. Uzun zamandır seyahat ediyordu ve Asya'yı arşınlamıştı bile.

Emilia başını sallıyor ve alçak sesle İtalyanca küfrediyordu; inşallah Don anlamamıştı. Şiddetlenen yağmurun içinde bir saat telaşla direksiyon salladıktan sonra dikiz aynasında, Cora'nın rahatça Don'un göğsüne yaslanmış uyuduğunu gördüm. Pippo Cora'nın kucağında yatıyordu, Béla tekdüze motor sesinin ve silecek tıkırtısının ninnisiyle çoktan uykuya dalmıştı. Don sevecenlikle Cora'nın kızıl saçlarını okşuyordu. Belki de ilk defa, yeni ve aynı zamanda çok eski bir duyguyu uyandıran, bu küçük jest olmuştu: Kıskançlık.

Hayat tecrübesi sayesinde Emilia anında, sıcacık arabanın içinde ıslak ve kirli halde oturan bu yabancı adamın garanti huzursuzluk getireceğini sezdi. Cora tekrar yer değiştirmemizi teklif etmedi, oysa başka zamanlar direksiyonu bırakmaya yanaşmazdı ve benim sürücülüğüme fazla güveni de yoktu. Oysa ondan daha iyi araba kullanıyordum, daha sakin ve diğer bütün arabaları sollamam gerektiği saplantısı olmadan sürüyordum.

Geç saatte vardığımızda, ben bitkindim, Emilia suratsızdı, kafilemizin geri kalanı ise rahat ve neşeli. Emilia hemen ocağı yakmaya, üstüne su koymaya, yükleri boşaltmaya, çocuğa ve Pippo'ya yemek hazırlamaya koyuldu; bir yandan da aralıksız küfürler ve beddualar mırıldanıyordu. Cora Don'a evi gösterdi. Ben Friedrich'ten bir mektup buldum. Ne Jonas, ne de o oradaydı, aslında olmalarını da beklemiyordum.

Friedrich, Cora'ya ve bana beraber yazmıştı. Çeşitli başvuru mektuplarına cevap aldığı ve iş görüşmelerinde bizzat bulunması gerektiği için Almanya'ya gitmişti. İyi, eninde sonunda bu olacaktı. Konu bundan sonra müşkülleşiyordu. Biz tüydükten sonraki ilk akşam Jonas ile konuşmuşlardı ve anlaşılan sonuçta kafayı çekmişlerdi.

En azından Friedrich içki arkadaşına gerçeği söylemiş ve benimle ilişkisini açıklamıştı. Jonas daha o gece, sarhoş haliyle geri dönmüştü. Dehşet içindeydim; Jonas bunu bu şekilde öğrenmemeliydi, ona karşı dürüst olma borcum vardı.

Friedrich en sonda da, babamın daha gömülmediğini yazmıştı. Birincisi, bu benim işimmiş, ikincisi de kendisine ne bir vekaletname, ne para, ne de babamın nereye ve hangi şekilde gömülmesi gerektiğine dair bilgi verilmişti. Rahmetli derin dondurulmuş halde bekletilmekteydi, bunun için de kira ödenmesi gerekecekti. Ayrıca tuzlu bir hastane faturası gelmişti. Başıma gelmeyen kalmayacaktı anlaşılan. Postada başımıza iş açan daha başka mektuplar da vardı - veraset düzenlemeleri, formlar ve benzer şeyler. Yüksek sesle inledim.

Emilia bana merhamet göstermedi, onun yerine köpeği bahçeye bırakmamı ve oğlumun ağzından çakmağı almamı söyledi. Nihayet Cora neşeyle ve Don olmadan mutfağa geri döndü. Onu banyoya göndermişti. "Yani yemeğe de mi kalacak?" diye sordu Emilia hiddetle.

"Aman Tanrım," dedi Cora, hafif bir kibirle, "bu havada pembe bulutumuzun bile sokağa çıkmasına izin vermezdik."

Emilia gücendi.

"Şu mektubu okusana," diye rica ettim Cora'dan.

"Daha sonra. Şimdi açım ve resim yapmak istiyorum. Şu Don'un eskizlerini yapmaya can atıyorum."

Makarna hazır olduğunda, Don da pırıl pırıl halde göründü. Sırt çantasından Hint el işleri çıkardı ve hazinelerini önümüze serdi. Cora'ya ay taşlı bir gümüş yüzük, bana bir sahte yakut hediye etti; böyle güzel şeyler satın almak isteyen kız arkadaşlarımız olup olmadığını sordu masum bir edayla. Yazın Yunanistan'da kaçak işçi olarak biraz para kazanmıştı, ama tükenmek üzereydi. Konuşmasını zor anlıyordum, Cora da zorlanıyordu.

"Siz Avustralyalılar doğru dürüst İngilizce konuşamaz mısınız?" diye sordum asabi şekilde. Bu sefer o gücenmişti, bir Aussie* olmadığını söyledi. Bunu söylerken de bana öyle buruk baktı ki, karşımda gururu incinmiş Jonas'ımı görür gibi oldum.

"O bir Kivi"** diye aydınlattı beni Cora.

Nasıl olduysa, içimden gelen bir dürtüyle Don'u kucakladım. "Güzel yüzük için teşekkür ederim," dedim.

Cora bir uyarı bakışı attı bana: Ellerini Don'dan çek! Emilia hepsini kaydetti ve tabaklarımızı tepeleme doldurdu. İngilizce anlamıyordu ve güzel sıcak bir yemekle bizleri barışçı bir ruh haline sokmak istiyordu. Cora Don ile sohbete devam ederken, Don da bir yandan yakışıksız bir telaşla yemeğini yerken, Emilia benimle uzunca bir tartışma başlattı, acaba Béla'ya ilk ayakkabılarını almanın zamanı gelmemiş miydi? Bu arada Don'un anne babasının bir elma çiftliği olduğunu, günün birinde çiftliği onun devralmasını istediklerini duymaktaydım. Yine bir çiftçi!

(*) Avustralyalı'nın kısaltması, İngilizler tarafından küçümser şekilde kullanılır - ç.n.

(**) Yeni Zelandalılar için kulanılan küçümser tabir - e.n.

Bana ne olmuştu? Bu herif gerçekten hoşuma mı gidiyordu? Don anne babasıyla, önümüzdeki sene akıllı uslu şekilde çiftçilik yapması, ama o zamana kadar da dünyayı dolaşması üzerinde mutabakata varmıştı. Paraya sıkıştığında ona küçük bir havale yolluyorlardı. Yemekten sonra bize Çin gölge boksunu gösterdi, buna özellikle Béla çok güldü. Don çok yemişti, ama Emilia bunu ona helal etmiyordu. Erkenden, televizyon seyretmek üzere çatı katına çekildi, her zamanki âdetinin aksine Béla'yı yanına almadı.

Cora Almanca olarak, "bir sürü yeni resim fikrim var," dedi. "Temam çeşitleniyor. Sen tabiî hep Judith kalıyorsun, ama baban ve taksi şoföründen sonra değişiklik olarak Don, Holophernos kılığına girebilir..."

Béla'yı yukarı çıkarırken, eşyalarımın Cora'nın odasından çıkarılmış olduğunu gördüm. Her şeyim gül desenli hasır koltuk üzerindeydi. O halde büyük yatağını Don ile paylaşmayı tasarlıyordu. Hayli hızlı gidiyor, diye düşündüm, acaba Don da bu plandan haberdar mıydı? Oğlumu minik yatağına yatırdım ve tekrar aşağı inmemeye karar verdim. Fena halde sıkılmıştım.

Don, Jonas'a yalnız ilk bakışta benziyordu: kumral saçlar ve kara gözler, benim bayıldığım şu hüzünlü samimi oyuncak ayıcık bakışı. Muhtemelen annelik duyguları uyandırıyordu. Acaba Cora da benzer şeyler mi hissediyordu? Jonas'ın karşısında alevlenmemişti. Don Jonas'tan daha zayıftı, düz çenesini tam olarak gizleyemeyen bir sakalı vardı, kumral saçları dalgalıydı. İnsan bu yumakları karıştırıp içindeki küçük boynuzcukları keşfetmeye can atıyordu. Evet, işte buydu: Jonas'ta olmayan hayvansı bir yanı vardı.

Cora hakkında da düşündüm, ender yaptığım bir şeydi bu. Cora'nın varlığı benim için en doğal şeydi ve hayati bir ihtiyaçtı, ama aynı zamanda da tanıdığım en huzursuz edici insandı. Bencil miydi? Eh, ben de bencildim. Cesaretini, küs-

tahlığını, neşesini, esprilerini ve cömertliğini seviyordum. Her şeyde benden üstündü. Bu Don'u ona çok görebilir miydim? Tam, rahatsız edici hale gelmiş olan kocamdan kurtulmuştum ve Friedrich ile bir ilişkiye girmiştim, gerçi o da şimdilik gitmişti. Konuşmasını neredeyse anlayamadığım, muhtemelen mümtaz bir kişilik olmayan, babası gibi çiftçilik yapacak ve yakında zaten tekrar çekip gidecek olan bu yabancı herifi niye arzuluyordum? Neden Cora'nın onu kendine ait saydığını görmeye dayanamıyordum? Bilmiyordum.

Gece geç saatte uyandım, susamıştım. Mutfağa giderken atölyenin önünden geçtim. Kapı ağzına kadar açıktı, Don kanepede uyuyordu, giysileri yere dağılmış haldeydi. Yapmışlar mıydı, yapmamışlar mıydı?

Kahvaltıda Cora, bana özellikle neşeli gelen bir tavırla, "Don'un yeni ayakkabıya ihtiyacı var. Kim bizimle geliyor?" diye sordu.

Emilia, Don'un paramparça sandaletlerine -bu mevsim için fazla hafiftiler- doğru inen bakışlarımı takip etti. "Ben gelirim," dedim hemen, "Béla'nın da ayakkabıya ihtiyacı var."

Emilia kötü kötü baktı. "Ben gelmiyorum," dedi, "ve sizin yerinizde olsam bu kaçkın serseriye ayakkabı satın almazdım."

"Bizim şu pembe bulut minik güzel ayaklarına ne kadar da şirin beyaz ayakkabılar giymiş," dedi Cora. "Acaba aslında bu ayakkabılara acilen ihtiyacı mı vardı?"

Emilia soluyarak tabakları kaldırdı. Tamamen tesadüf eseri sütlük tam Cora'nın önünde devrildi ve yeni yün eteğinin üzerine döküldü. Cora gayet sakin eteği çıkardı ve mutfak sırasının üstünde siyah slip ile oturdu. Emilia, yabancı bir erkeğin huzurundaki bu utanmazlığa tahammül etmek ve eteği ıslak mutfak bezleriyle silmek zorunda kaldı. Cora'nın biraz fazla ileri gittiği kanısındaydım. Don da aynı şeyi hissediyor görünüyordu. Bana işbirlikçi bir gü-

lümseme yöneltti, nasıl yorumlayacağımı pek bilemedim. Ama gülümseyerek karşılık verdim.

Via Tornabuoni'deki ayakkabı dükkânında Cora kendine Kore yılanbalığı derisinden bir el çantası satın alırken, ben de Béla'ya ilk tabanlıklı ayakkabılarını giydirmeye çalışarak ter döküyordum. Béla ayak parmaklarını tıpkı bir maymun yavrusu gibi büküyordu.

"Nasıl bir ayakkabı istersin, Don?" diye sordu Cora.

Umurunda değildi. Cora siyah erkek ayakkabıları seçti, zarif ve pahalıydılar, ona hiç uymuyorlardı. Don onları giydi, başıyla evet işareti yaptı ve eskilerini çöp sepetine attı.

"Belki de Emilia'ya birşeyler alsak iyi olur," diye önerdim. "Evde misafir olduğunda işi artıyor."

"Bunu başka misafirler varken söylemedin," dedi Cora, ama ona bir demet yıldız çiçeği ve yuvarlak beyaz çikolatalar satın almama itiraz etmedi.

Dönüş yolunda Cadillac'ı Don'un kullanmasına izin verdi. Mutlaka yurdunun engin düzlüklerine alışık olmalıydı, İtalyan trafiğine değil, çünkü ilk elli direksiyon dersini almış haliyle Emilia bile ondan daha kötü kullanamazdı. Cora biraz sabırsız halde, eve varma zamanının geldiği, nihayet işe başlaması gerektiği uyarısında bulundu. Don, Holophernos pozu vermeye hazırdı. Beni de Arnavut öğrencim bekliyordu, ayrıca kendi derslerime de çalışmalıydım.

"Şu bezini boyamaya devam etmeden önce," dedim, acaba bir iyilik edip ağabeyinin mektubunu okur muydun? Belki fark etmişsindir, ne Friedrich, ne de Jonas burada."

"Friedrich'in bozuk olduğunu tahmin edebilirim."

"Bozuk ya da değil, babamı gömmemiş!"

"Peki şimdi nerede?"

"Derin dondurucu bölmesinin birinde."

Cora güldü. "O zaman acelesi yok, onu birkaç gün daha orada bırak."

"Hiç benimle ilgilendi mi? Bana bir cenaze töreni ısmarlar mıydı?"

"Ağabeyinin tabutunun başında ortaya çıktığını hatırlıyorum."

Carlo'yu anmaktan genel olarak kaçınıyordum. Hiddetle, "içecek bir şey bulmak için benim çukurumda da kesin dururdu."

Ağlamaya başladım. Cora'dan ölüler hakkında soğuk ve edepsizce söz etmeyi öğrenmiştim, ama bu, onun hoşuna gitmesi için takınılmış, bana acı veren bir tutumdu.

Cora mektubu okudu. "Tahmin edilebilirdi," dedi. "Şimdilik ikisinden de kurtuldun. Ayrıca sıra şimdi bende!"

Bu bir uyarıydı. "Ne istediğini hiç anlamıyorum..." dedim.

Atölyeden sürekli kahkahalar geliyordu. Gururum oraya gitmeme engeldi. Emilia ayıplayarak başını sallıyordu. Evde yeni bir ısıtma sistemi kuruluyordu. Ustalar her tarafı pisletiyordu, Emilia da onlarla kavga edip duruyordu.

Babam nereye gömülecekti? Ben de bilmiyordum. En azından, Cora'nın bunun için fazla para harcamasını istemiyordum. Öğle yemeğinde konuyu tekrar açtım.

"Tamam," dedi Cora, "paramı tutumlu kullanmak istemen çok asilce. Ben de pahalı mezarlara bir anlam veremiyorum. Henning de öyle olmak zorundaydı, kamuoyu ilgileniyordu. Babanın kül kabını Henning'in anıt mezarına gömmeyi öneriyorum, gayet anonim bir şekilde. Katil ve kurban aynı yatakta."

Almanca konuşmuştu, ama Emilia "katil" kelimesinde imalı bir şekilde gülmüştü, her nedense Don da öyle. Cora'nın fikrini mükemmel buldum ve önümüzdeki günlerde bu konuyla ilgilenmeye karar verdim.

Cora'nın boyaları bitmişti, hemen kente gitti. Don ile yalnız kaldım.

13
Incarnato

Bugün otobüsümün kraliçesi (prenses büyüdü) olup yirmi kişilik maiyete hükmetmemi bu kahrolası Don'a borçluyum. Cora ile ilk olarak Don'un çift taraflı oynamasıyla gün yüzüne çıkan anlaşmazlıklardan sonra, hiç değilse maddi bağımlılığımdan kurtulma kararını verdim.

Don gibi tipler otobüse nadiren düşer, çünkü tur turizmini küçük görürler ve şişeleri, gitarları ve çantalarıyla herhangi bir çeşmenin önünde, kaldırımda yatmayı tercih ederler. Ama içlerinden bir tanesi yolunu şaşırıp da klimalı otobüsüme düştüğünde, ona gülümsemeyi bile fuzuli bulurum. Mazbut kostümüm yaklaşmama engel oluyor; kıyafetimin geri kalan müşterilerimin hoşuna gitmesi gerekiyor ve öyle de oluyor. Yüksek mevkideki bir Alman memuruna olta atmak sorun olmazdı, ama bu da beni kesmezdi. Bu tür beylerin en fazla cüzdanıyla ilgileniyorum.

Bir kere o türden kibar bir palyaçoyla çıktım. "Tipik" bir lokalde bir espresso içmek istiyordu. Onu bir bara götürdüm. Plastik ve kromaj karışımı inanılmaz çirkinlikte bar taburelerine oturduk ve yanımızdakilerin yaptığı gibi to-

puklarımızı şemsiyeliği andıran konstrüksiyona dayadık. Yanımızda bilardo masaları üzerinde bir tür Boccia* oynuyorlardı; yan tarafta bir oyun salonu vardı ve orası daha da gürültülüydü. VIETATO AI MINORI DI 18 ANNI [On sekiz yaşından küçüklerin girmesi yasaktır] yazısı pek çok genci oraya çekiyor olmalıydı, ucuz lambriden girintilerde duvara yaslanıyor, birşeyler içiyorlardı. Çöpleri hiç çekinmeden mermer taklidi döşemeye atıyorlardı. Arada bir dondurma almaya gelen bir kız oluyordu. Ufak tefek, şişko ve yırtık bir cana yakınlık içindeki meyhaneci, gazetesi Sportsman'dan Almanya futbol ligi sonuçlarını gösteriyordu.

Burada kendimi rahat hissederim, oysa refakatçimin bana ve kahvesine olan iştahı kaçtı. Ne de olsa turistlerin zevki benimkinden farklı. Baptisterium'da çoğunun farkına bile varmadığı döşemeyi incelemeye bayılırım. Ve muhteşem haziran gecelerinde oturup kiyanti zıkkımlanırlar, oysa -o budalalar fark etmez ama- nemli bahçelerde (bizimkinde de) en neşeli bir yaz gecesi rüyası sahnelenir. Binlerce ateş böceği sessizce peri masalı gibi bir havai fişek dansı yapar ve buna tanık olanlar, en güzel şeylerin bedava olduğu tecrübesini edinir.

Bazen, akşamleyin bahçede etrafımda yarasalar uçuşurken ve ağaçlar insanı tiryaki eden tatlı bir koku yayarken, "mavi gökyüzünden tatlı bir esinti geldiğinde" aşk özlemine kapılırım. Ve her nedense aklıma Don gelir, şu kaçkın serseri.

Cora o zaman boya satın almak üzere yanımızdan ayrıldığında mutfakta, sıcacık sobanın başında oturmaktaydık. Emilia bulaşık yıkıyor, Béla kar süpürgesiyle teneke bir leğene vuruyordu. Pippo onun yanında yatıyor ve bir gazeteyi parçalıyordu.

(*) Ağır toplarla oynanan bir çeşit oyun - e.n.

"Gel bir grappa içelim," dedim Don'a ve oturma odasına gittik. Oda oldukça soğuktu; ustalar brulörü değiştirmiş ve kaloriferi kapatmıştı. Mutfak odun ve kömürle ısıtılıyordu, ama aile tablosunun içinde kalmak istememiştim.

Don üşüyordu. "Yukarıda, benim odam sıcak," dedi, Cora'nın atölyesini kastediyordu, orada elektrikli bir soba duruyordu.

"Nereye gitti?" diye sordu.

"Boya satın alacak, kırmızı ve beyaza ihtiyacı var, inkarnat karıştırmak için."

"Nedir o?"

"Derinin, etin rengi," dedim, çünkü İngilizce'de ten nasıl deniyordu aklıma gelmemişti.

"Senin harika bir inkarnatın var," dedi ve elimi tuttu.

Elimi hafif yavaşça çektim. Don, "mangır onda değil mi?" dedi. "Ev ve her şey ona ait. Burada yaşamak için ne yapman gerekiyor?"

"Burada sadece ziyaretçiyim, eski arkadaşız." Bu onu nerden ilgilendiriyordu ki? Kızdım. Ama o küstahlaştı.

"Sizlerle kalabilmem için acaba benim ne yapmam gerekiyor?"

"Sen Avrupa'yı gezmek istiyorsun sanıyordum..."

"Tabiî, ama Floransa'ya zaman ayırmak lazım, doğru değil mi?"

Cora içeri girdi, bizim kanepede yan yana oturduğumuzu hoşnutsuzlukla gördü ve sertçe emretti: "İş başına!" Don'un yatması ve başını hayali bir kılıca doğru uzatması gerekiyordu. Ben mutfağa geri döndüm.

Emilia hoşnutsuz yüzümü gördü ve şöyle dedi: "Sokağa atın onu!" Tekrar tekrar "Diavolo [Şeytan]," diye mırıldandı ve ıstavroz çıkardı, oysa hiç kiliseye gitmezdi.

Onu neşelendirmek için Almanca şarkılar söyledim. Béla da ritim tutuyordu.

"Alberto," dedi Emilia ve bir damla gözyaşını bulaşık suyunun içine akıttı.

"Hadi gel," dedim. "Ufaklıkla birlikte biraz açık havaya çıkalım."

Emilia çabucak pembe elbisesini çıkarıp siyah bir elbise giydi, sonra yorucu çocuk-köpek turuna çıktık.

Eve döndüğümüzde Cora'nın yağlıboya bir tablo için eskizlerini değerlendirmem isteniyordu. Don'un başı iyi bir isabet almış halde, bir ev kadının, sanki pazardan yeni dönmüş gibi kolunda asılı duran sepetinin içindeydi. Don, sadece baş değil, nü modeli olarak hizmet edeceğini düşünmüş olduğunu belirtti.

"Ee?" diye sordu Cora.

"Resimlerinin hayati bir kusuru var," dedim. "Pek sergileyemeyeceksin."

Bir sanatçı için önemli olanın maddi başarı olamayacağı görüşündeydi. "Babanın ya da Henning'in seçilebildiği resimleri gizli tutacağım kesin. Ama Don'u kim tanır ki?"

"Bence, Judith ya da Salome'ye baktıklarında beni tanımaları da aynı ölçüde uygunsuz olur."

Akşam yemeği gayet rahat geçti, Emilia Béla ve Pippo ile birlikte yukarı çekildi; biz bira içtik, Don Nepal'den söz etti. Ben görece erken yatağa girdim.

Bir dokunuş beni derin uykudan uyandırdı. Don yatakta yanımda yatıyordu. İngilizce küfürler aklıma gelmedi. "Defol bok çuvalı," ya da onun gibi bir şey söyledim. Beni kurumuş dudaklarımdan öptü ve iyice uyandım. "Siktir dedim sana, Cora'ya git ve beni rahat bırak," diye tısladım.

"Benden hoşlanmıyor, beni yanından gönderdi," diye iddia etti. Utanç verici ama, direncim ikna edici değildi ve sonuçta kaldı.

Ertesi kabah gözlerimi açtığımda Cora yatağımın başında

duruyordu ve bir felaketi haber veren bir bakışla süzüyordu bizi. "Demek böylesini besliyor insan," dedi. Don da uyandı ve çırılçıplak halde yataktan banyoya kaçtı.

"Onu istemediğini söyledi." Söylediğim kulağa acınası geliyordu.

"Pislik çuvalı yalan söylüyor," dedi Cora, "nasıl oluyor da ona inanıyorsun?"

"Onu davet etmedim, gecenin ortasında beni gargaraya getirdi. En iyisi onu hemen dışarı atmak."

"Artık olmaz, bana model olarak lazım."

Ertesi gün Cora'nın yatağındaydı. Çok iyi biliyorum, çünkü ben de bu manzarayı ertesi sabah seyrettim.

Neden ille de berbat küçük bir sıçana kapıldık! Don büyük bir zevkle bizi birbirimize karşı kullandı. Ondan sonra evde sırf kavga oldu, birbirimize en korkunç suçlamalarda bulunuyorduk. Carlo ile ilgili bütün mesele ortaya döküldü. Cora onu o kadar arsızca kışkırtmasaydı, dedim, tecavüz girişimi olmayacaktı, ağabeyim de yaşıyor olacaktı. O da, sırf orada olmamın tecavüzü önlemeye yeteceğini, bana öldür demediğini iddia etti.

Ya Henning'de nasıldı? Onda da aynı şekilde ellerini kirletmemiş, pis işi bana bırakmıştı. Asıl yarar sağlayan da benmişim, diye bağırdı, burada bir elim yağda bir elim balda yan gelmiş yatıyormuşum.

"Hep suçu benim üstüme atıyorsun! Gideceğim, senin gerçekten istediğin bu olsa gerek. Don senin için onca yıllık dostluğumuzdan daha değerli."

"Hayır."

Kapışmalarımız sırasında Don çoğunlukla hazır bulunuyordu, tembelce Cora'nın kanepesinde uzanıyor, uyukluyor ya da bir cıgaralık içiyordu. Tek kelime anlamadığını düşünüyorduk.

Aslında "Emilia vakası"ndan ders almalıydık. Don'un du-

rumu da benzerdi. Dedesi ve ninesi Hessen'liydiler ve annesi onlarla her zaman Almanca konuşuyordu. Don gerçi gerçekten de sadece "Aufwiedersehn [Hoşçakal]," diyebiliyordu, ama yeterinden fazlasını anlıyordu.

Bunu ancak, şantaj niyetiyle bana yaklaştığı ve bazı şeyler bildiğini, bunun da ona tıpkı benim gibi burada hayat boyunca zıkkımlanma hakkını verdiğini ima ettiği zaman anladım. Onu ciddiye almadım, ama Emilia her zamanki gibi kulak kesilmiş, Don'un tepkisini gözlemlemiş ve ikiyle ikiyi toplamıştı.

Don ile yalnız bir kere yattım ve bunun cezasını çekmek zorunda kaldım. Cora bunu ondan sonra her gün yaptı. Bununla birlikte, bu keyfi çok sürmedi, çünkü birkaç gün sonra âşığı hasta oldu. Muhtemelen bir enfeksiyon kapmıştı, öyle tahmin yürüttü Cora ve bir doktor çağırmak istedi. Don buna izin vermedi; Hindistan'da sık sık ishal geçirmişmiş ve daima doktor yardımı olmadan iyileşmiş. Bir gün yemek yememesi, ondan sonraki gün de Sprite ve krakerle idare etmesi gerekirmiş, ondan sonra durum kontrol altında olurmuş. Oruç gününden sonra Emilia ona nane çayı yaptı ve bayat beyaz ekmek verdi, ayrıca sobanın üzerinde kahve tohumları kavurdu ve bundan bir nevi kömür tabletleri hazırladı, Don da teşekkür ederek aldı kullandı. Doğal ürünlerden yanaydı.

Buna rağmen durumu kötüye gitti, tedavi tutmadı, mecalsizdi ve ne âşık ne de model olarak işe yarar oldu. Cora ve ben daha iyi geçinmeye başladık. Don olmadan yemek yemek ve uyumak zorundaydık; o ise atölye kanepesinde yatıyor ya da mutfakta sıcak ocağın başında oturuyor, çevresine her türlü ilgiyi kaybetmiş görünüyordu. "Yarın daha iyi olmazsa, bir doktor çağırmak zorundayım," dedi Cora, "kim bilir, tropik bir hastalık olabilir, insan bilemiyor ki."

Buna zaman kalmadı. Taze karılmış ten rengi kuruyuverdi.

Cora, bir Gentileschi tablosunu göstermek üzere benimle Galleria Palatina'ya gitmek istiyordu. "Biliyor musun, bu resmi daha önce gördüm, ama ayrıntıları hatırlayamıyorum. Adı *Giuditta e la fantesca*."

"Herhalde beni yine cahil bulacaksın, ama fantesca'nın ne olduğunu bilmiyorum."

"Emilia bir fantesca mesela. Sen benim fantescam olsaydın -benim hizmetçim yani- sana filesca derdim."

Tablo bizi derinden etkiledi. Judith kılıcını bir gezinti değneğiymişcesine gevşek bir şekilde omzunda tutuyordu, fantesca'sı da vurulmuş kellenin bulunduğu sepeti ıslak çamaşır dolu bir çamaşır sepetiymişcesine beline dayamıştı. İkisi de sağa dönmüş, izleyicinin görüş alanı dışında kalan bir şeye bakıyordu. Görkemli elbiseler giymişlerdi, bununla birlikte fantesca baş örtüsünü bir hayli tertipsiz bağlamıştı. Judith'in gösterişli saçları altın bir broşla tutturulmuştu. Işık, hafif dalgın ve delice kararlı bir ifadeye bürünmüş güzel profiline vuruyordu. Beni, abartılı tiroit bezi rahatsız etti.

"İnsan böyle resim yapabilmeli," dedi Cora ve derin bir nefes aldı, "baksana Judith'in tenine, böyle bir inkarnatoyu hiçbir zaman tutturamayacağım."

Sepetin içindeki Holophernos'i iyice görebilmek için boynumu iyice büktüm. Gerçekten de, yeşilimtırak yüz rengiyle hastalıklı Don'a benziyordu.

"Don iyileştiği zaman ve tüm açılardan portresini yaptıktan sonra ne yapacaksın?"

"O zaman işi bitecek," dedi Cora neşeyle ve kolunu bana doladı.

Başka resimlere de baktık, eski günlerdeki kadar iyi anlaşıyorduk, dondurma yemeye gittik ve gayet geç bir saatte eve döndük.

"Béla'nın yemek yemesi lazım," dedi Emilia suçlayıcı bir edayla, şimdiye kadar bunu sık sık bensiz hallettiği halde.

Mutfağa girdik. Béla ağlıyor, köpek uluyordu. Bir köşede Don duvara yaslanmıştı. "Nesi var?" diye sordu Cora dehşet içinde, çünkü adam bir ceset gibi görünüyordu.

"Ölü," dedi Emilia. Tuhaf kekre bir koku vardı havada.

"Tanrı aşkına, neden doktor çağırmadın?"

Emilia birden Giuditta'ya benzer göründü. "Non voglio nessun dottore [Doktor istemiyorum]," diye şarkı söyledi cırlak bir sesle.

Cora Emilia'yı omuzlarından sarstı. "Ne oldu?"

Emilia ağlamaya başladı. "Olmak zorundaydı," diye hıçkırdı, "böyle devam edemezdi. Hepimizi avcunun içine almıştı."

"Ne olmak zorundaydı?"

"Ona zehir..."

Birbirimize aval aval baktık. "Delirdi," dedi Cora.

"Polisi ve bir doktor çağırmak zorundayız," dedim Emilia'ya, "sana yardım edemeyiz."

"Doktor ona yardım edemez," yorumunu yaptı.

"Ölüm belgesini yazması gerekiyor, anlıyor musun? Don mutfakta öylece kalamaz!" Koruyucu bir edayla oğlumu kucağıma aldım.

Emilia gözyaşlarını sildi ve şöyle dedi: "Hiçbir şeyi çakmıyorsunuz. Bu herif size şantaj yapacaktı! Ayrıca, hafızanızı biraz zorlayacak olursanız, bunu ben de yapabilirdim! Polise küçük şirin bir hikâye anlatabilirim."

Donakaldım, ama Cora soğuk bir şekilde "tek kelimene inanmazlar," dedi. "Ama dinleyelim bakalım, bu ceset için ne planların var..."

Bunun üzerine Emilia canlandı. "Her şeyi iyice düşündüm, hiç problem değil."

"Başla," dedi Cora.

"Hayır," dedim, "bunu duymak bile istemiyorum. Emilia misafirlerimizi öldürecekse, lütfedip bunu kendisi temizlesin."

"Senin arkadaşım olduğunu düşünmüştüm," dedi Emilia, "ama bir yılanmışsın. Henning'e emir üzerine nasıl öldüresiye vurduğunu çok iyi gördüm! Ama her şeyinizi affettim, çünkü sizi seviyorum, sizinle mutluyum ve sizlerle kalmak istiyorum. Size sadakatimden bu herifi ortadan kaldırdım. Ya siz nasıl teşekkür ediyorsunuz?" Emilia ellerini parmesan peynirinin üzerinde kavuşturmuştu ve acıklı bir tablo oluşturuyordu. Sonra devam etti: "Deniz kenarı ne kadar güzeldi! Yaşlılığımın hep böyle olmasını dilemiştim: iki sevimli kız, bir torun, bir köpek. Neredeyse gençleştim. Sonra böyle bir şeytan çıkageliyor ve her şeyi mahvediyor. Çocuklarım artık geçinemiyor, bağırtı ve münakaşalar oluyor."

"Biz senin çocukların değiliz," dedi Cora, "dramatik sahne figürlerini savcıya sakla!"

"İyi madem," dedi Emilia, "görürsünüz! Sanıyor musunuz ki, sabahın köründen akşama kadar size hizmet edecek, temizlik ve yemek yapacak, çamaşır yıkayacak, çocuğa bakacak ve habire bluzlarınızı ütüleyecek başka birini bulabilirsiniz? Bir anne bile yapmazdı bunu, nankör egoistler! Ve lütfen şunu düşünün, bu herif bir kere bu civarda tanınmaya başladıktan sonra onu o kadar kolay susturamazdık. Şimdiyse hiç kimse yokluğunun farkına varmayacak."

Sıkıntılı bir şekilde sustuk. Haklıydı, ama öte yandan bizim haksız ev ortaklığımızdan o da gayet güzel payını alıyordu zaten.

"...ayrıca Pippo'ya tekme attı ve margrit ağacıma işedi," dedi öfkeden kıpkırmızı halde.

Cora suyuna gitti. "İşe bak, neler çıkıyor ortaya! Nezaket gösterip cesedi ne yapmayı düşündüğünü bize de söyler misin?"

"Kuzinimi ziyaret ettiğim zaman," diye başladı Emilia sevinçle, "o zaman domuz kesimine yardım ediyorum. Herifi

parçalara ayırırım, diyelim ki on iki parçaya, onları dondururum ve yavaş yavaş götürürüm."

Dilim kurumuştu. "Benim evimde ceset falan doğranmayacak," diye böğürdü Cora, "en minicik kan izlerini bile yıllar sonrasında tespit edebiliyorlar. Ayrıca, böyle bir iğrençliğe asla izin vermem. Sapıksın herhalde?"

"Ya sen?" diye sordu Emilia. "Habire kılıçtan geçirilmiş erkeklerin ve vurulmuş kellelerin resmini yapıyorsun, buna ne diyorsun?"

Dikkatle sordum: "On iki parçayı nasıl ortadan kaldırmayı düşünüyorsun?"

"Kolay. Béla ile birlikte gezmeye giderim ve çocuk arabasının içine bir paket koyarım. Üstünde bir çocukcağız oturduğu zaman hiç kimsenin aklına bile..."

Bu sefer ben bağırdım: "Benim Béla'm ceset üstünde oturmayacak!"

Ama bu sefer Cora ilgi duymaya başladı: "Tamamen teorik olarak, bu paketleri nereye taşırdın?"

"Parktaki çöp sepetlerine atabilirim."

Cora başını salladı. "İlk seferinde yolunda gidebilir, hatta belki iki kere de; ama ondan sonra garanti pusuya yatarlar ve bütün Floransa'da her çöp sepetinin başında bir polis nöbet tutar."

Emilia'nın başka önerileri de vardı. "Alberto'yu ziyaret edebilirim ve paketleri açık bir mezarın içine atabilirim."

"Daha iyi," dedi Cora, "ama çukurda tanınmayan bir nesne dikkat çeker. Kaldı ki, parçalamayı yasaklamıştım."

Emilia hiç aldırmadan devam etti: "O zaman gayet rahat bir şekilde kesik başın resmini yapabilirdin... Ama başka bir önerim daha var: Maja'nın babası yakılırken üçümüz de ona veda etmek üzere krematoryuma gideriz. Her birimiz dört paket taşır, her elde ikişer tane. Ölü baba ile yalnız kalınca da paketleri onun altına yerleştiririz. Don ve baba birlikte fırına verilir..."

"Emilia'nın hayal gücü geniş," dedim hayranlıkla.

Ama Cora bu dahiyane plandan da memnun olmamıştı. "Her birimizin dört ağır paket taşıması nasıl görünür! Bunları çiçek demetleriyle gizlemek mümkün değil. Tahminimce her birimizin yirmi kilodan fazlasını taşıması gerekir. Ayrıca fikrim değişmedi, parçalamak yok! Her şey bir yana, derin dondurucumdan sonsuza kadar iğrenirim."

Bu arada Béla'yı doyurmuştum ve onu yatağına yatırdım. Tekrar mutfağa girdiğimde, kıpırtısız Don'u baş ve ayak uçlarından iki naylon çuvala tıkıyorlardı, bir tanesi yetmemişti. Demek Cora polis çağırmamaya karar vermişti. "Bir naylon kaynak makinesi olsaydı," dedi. Her zamanki gibi Emilia ustalıkla çözüm buldu. Ütüyle iki naylon çuvalı Don'un göğsü hizasında birbirine kaynattı. Arada bir de habire elini naylonun üzerinden geçirerek paketin içindeki havayı boşaltıyordu, âdeta kocaman bir ızgara eti buzlukta dondurmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Ya şimdi?" diye sordum.

Emilia, "böylece hiçbir sızıntı olamaz," dedi. "Şimdi hele bir yatağa girelim, yarın bakarız artık." Bütün kepenkleri kapattı. "Herhalde yarın ustalar gelir," dedi.

Cora başını salladı. "Böyle olmayacak, Emilia. Ya gün bitmeden aklına bir şey gelir ya da polis çağırırım."

"Aslında bir fikrim daha var," dedi Emilia, "ama ancak yarın olabilir. Ayrıca ucuz değil, bir cip satın almanız gerekecek. Cora zaten ikinci bir araba istiyordu..."

Bu bana göre değildi. Cipleri sevmiyordum. "İlle de bir araba lazımsa, size bir tane araklarım," diye önerdim, "tek bir gün için özel olarak bir araba satın almaya gerek yok. Ciple ne olacak ki?"

Emilia ilgi odağı olmaktan hoşlanmıştı ve planlarını sürükleyici bir şekilde tasvir etmeyi biliyordu. "Dağlarda, kuzinimin oturduğu yerde, bir sürü terk edilmiş ev var. İçinde

saman depolanan bir tanesini biliyorum. Don'u ciple oraya götürürüz, -çünkü başka bir arabayla o dik yokuşları çıkamayız- ve onu samanın içine yatırırız, sanki orada gecelemiş gibi. Sırt çantasını da yanına veririz. Ondan sonra yatağının ucuna bir mum bırakır ve tüyeriz..."

"Sahi nasıl bir zehir kullandın ve nereden buldun?" diye sordum.

"Alberto'dan kalma daha kocaman bir kutu var. Don'a başlangıçta sırf müshil ilaçları verdim."

"Ondan ölmesi biraz zor olmuştur!"

"Size anlatmıştım ya, Alberto arkeologdu, bunun ne olduğunu biliyorsanız tabiî. Kazı seferlerinden dönüşünde siyanür hapları da getirmişti, herhalde kurtlar için, tam olarak ne için bilmiyorum..."

"Ve Don kazağının bunları kendi isteğiyle aldığını mı söylüyorsun?" Cora kuşkulanmaya başlamıştı. "Klasik tıbbı reddediyordu ve doğal ilaçlara güveniyordu!"

"Hapı ise buladım, kömüre itirazı yoktu."

Cora'nın mantosunu getirdim. "Şimdi bir cip araklamaya gidiyorum," dedim heyecanla.

"Yapabilir misin ki? Tel mi kullanacaksın yoksa ne düşünüyorsun?" diye sordu Cora.

Ne yazık ki teknik konularda hayli yeteneksizdim. Araba lastiği bile değiştiremezdim ve yabancı bir arabayı kullanmaktan bile korkardım. "Bizim diskoya gidiyorum," dedim tereddüt içinde, "kapının önünde hep bir cip durur. Bir şekilde kime ait olduğunu bulmam ve anahtarları araklamam gerek."

Cora tekrar, maceraya atılmayı seven eski Cora oldu. "Boşver," dedi. "Daha iyi bir fikrim var. Üniversiteden, cipi ya da ona benzer bir şeyi olan bir tip tanıyorum. Bu zengin ana kuzusu cipten başka bir de spor araba kullanıyor. Kendini heykeltıraş sanıyor ve cipi ara sıra mermer bloklarını taşımakta kullanıyor. Ona bir uğrayıp anahtarını çalarım."

Emilia ve ben coşmuştuk. "Benimle gel," dedi Cora, "sen sür ve aşağıda sokakta bekle. Herif evde değilse içeri giremem. O zaman birlikte diskoya gideriz."

Yola çıktık, uzak değildi. Gerekirse Cora eve yürüyerek de gidebilirdi. Emilia naylon paket ve uyuyan Béla ile birlikte evde kaldı. "Eğer geri gelmezsem benzinciye gidip iki yedek bidonu da doldurtabilirsin," diye emretti Cora. Beş dakika bekledim, yukarıda söz konusu dairede koridor ışığının yandığını gördüm ve Cadillac ile benzin istasyonuna gittim.

Eve döndüğümde Emilia paketi sokak kapısının hemen önüne kadar sürüklemişti bile. "Allahtan gerçekten ağır değil," dedi, "on iki paket meselesini çok iyi kıvırabilirdik."

"Bugün cip işi olursa ne kadar yol gitmemiz gerekecek?" diye sordum. "Ve Béla'yı ne yapacağım?"

Emilia biraz kıvrandı. "Beş saat belki," dedi.

"O zaman Béla'yı yanımıza almamız gerekiyor," diye karar verdim, ama hiç hoşuma gitmedi. Burada kalamaz mıydım? Emilia yolu göstermek zorundaydı, bizden biri arabayı sürmek zorundaydı - ama bu işte üçümüz de gerekli miydik?

Cora girdi ve iki anahtarı salladı. "Âdetâ fazla kolay oldu," dedi. "Herif şarap getirmeye gitti, ben palto cebine uzandım, bir öpücük, bir yudum - hepsi bu. Şansıma araba yeraltı garajında duruyordu, motorun çalıştığını duymadı."

"Ama bugün cipe ihtiyacı olursa?" diye sordum.

Kesin olmaz, akşamları öteki arabayı kullanıyor. Ayrıca evden hiç çıkmak istemiyordu. Sabah erkenden cipi tekrar yerinde olacak, o da anahtarın üstünde olmasına biraz şaşıracak."

"Cora, ben burada kalamaz mıyım - ya da sen? Béla da gelmek zorunda kalsın istemiyorum."

"Ya hepimiz ya hiç birimiz," dedi Cora.

Emilia camdan dışarısını gözetliyordu. Henüz on birdi, ama hava kötüydü ve dışarısı hayli sakindi. "Hadi," dedi, "şimdi işe koyulmalıyız. Cipi geri geri evin kapısına yanaştırın."

Cora arabayla manevra yapıyordu, ben Béla'ya kalın birşeyler giydiriyordum, Emilia inleyen köpeği banyoya kapatıyordu. Sonra paketi arabanın önüne kadar taşıdık ve sokak iyice boş ve ıssız kalana dek bekledik. Cora arabanın kapısını açtı. Bir kere daha iyice kaldırmamız ve cesedi arka tarafta yere itmemiz gerekti.

"Çocuklar, başka birşeyler giymeniz gerekiyor," diye emretti Emilia, "lastik ayakkabı ve koyu renk giysiler."

Pippo banyoda yavru kurt gibi uluyordu. "Böyle olmayacak," dedim, "komşular duyacak ve evde kimsenin olmadığını hemen anlayacaklar." Böylece Pippo serbest bırakıldı, ama bu sefer de Béla ağlıyordu. Cora küfretti.

Nihayet çocuk, köpek, sıcak battaniyeler ve ceset ile birlikte hareket ettik. Don'un sırt çantası muavin koltuğunun önünde duruyordu. Önce ben direksiyona geçtim, çünkü Cora zorlu dağ yolunu üstlenmek istiyordu. "Bu kadar kısa süreliğine ve aniden ziyaret edince heykeltıraşına neler anlattın?" diye sordum.

"Eskiden, henüz Henning'le tanışmadan önce onunla sık sık görüşüyordum. Aylarca benim peşimdeydi. Bana göre fazla kokain alıyor. Son olarak Gentileschi sergisinde görmüştüm onu. Dolayısıyla ona sergi kataloğu var mı diye sordum, ama pinti herif kataloğu satın almamış. Ama beni tekrar gördüğüne o kadar sevindi ki, kataloğu bulmak ve önümüzdeki günlerde bana getirmek istiyor."

"Madonna!" diye inledi Emilia. "Evde yine bir genç erkek olmasın!"

"Dinlesene," diye çıkıştım ona, "bu, Cora'nın evindeki son genç erkek olmayacak, dolayısıyla da hepsini öldüre-

mezsin. Şimdi de bize gerçeği söyle, Don'la ne zorun vardı, sonuçta sana bir şey yapmadı."

Cora da aynı minvalde konuştu: "Eve kavga getirdiği gerekçesi aklıma yatmıyor. Tekrar yoluna devam edecekti ve problem kendi kendine çözülecekti."

Emilia "siz sandığımdan da aptalsınız," dedi. "Don benden daha iyi Almanca biliyordu, Friedrich'in mektubunu okudu ve güldü. Sizin kanlı geçmişiniz hakkında zırvaladıklarınızı anladı. Ayrıca, siyanürün hâlâ etki edip etmeyeceğinden doğru dürüst emin değildim."

Birden uzakta mavi bir ışık gördüm. Önümdeki bütün arabalar fren yaptı, arkamda da çabucak bir kuyruk oluştu. "Polis! Siktir! Özür dilerim Emilia," dedim, "ne yapacağız şimdi?"

Cora sakızı Don'un sırt çantasına tükürdü. "İn aşağı, direksiyonu bana bırak ve aptal numarası yap." Çabucak yer değiştik. Arabalar tek tek kontrol ediliyordu. Çift yönlü bu dar yolda dönüş manevrası mümkün değildi. Tuzağa düşmüştük.

Nihayet Cora pencereyi açmak zorunda kaldı; iki genç polis belgeleri görmek istedi. Bir tanesi el feneriyle arka koltuğu aydınlattı. Cora birdenbire son derece kırık dökük bir İtalyanca konuşmaya başladı. Ehliyetini uzattı. Polisler arabanın ruhsatını istediler. Cora önce hiçbir şey anlamadı, sonra sinirli bir kahkaha attı: belgeler arkadaşının komodininde kalmıştı, olacak şey değildi! Polislerin başka soru sormasına kalmadan Emilia camdan başını çıkarıp beylerden bu kadar yüksek sesle konuşmamalarını rica etti, yoksa bebek uyanacaktı. Başımı çevirdim ve dehşet içinde, Béla'nın cesedin üzerinde yattığını gördüm. Emilia onun yerini değiştirmişti. Pippo havlamaya başladı. "Tanrı aşkına, şimdi yavrum ağlamaya başlayacak, nasıl bu kadar gaddar olabilirsiniz!" dedi Emilia sertçe ve polisler devam etmemizi işaret ettiler. Nihayet üç kadın değil, iki firari arıyoruz, dediklerini duyduk.

Yol açılır almaz sigara içmeye başladık. Biraz sakinleştikten sonra Emilia sordu: "Sahi kaç yaşındasınız?"

"Yirmi."

"Ben neredeyse elli beşim," dedi. "Sizin yaşınızdayken henüz erkek arkadaşım olmamıştı. Ama sizi kıskanayım mı, bilmiyorum."

"Hiç kıskanma, bizim işimiz seninkinden çok daha zor. Bugün yaptığımız şeyi sen gençliğinde yapmak zorunda kalmadın, şanslı şey seni." Emilia başıyla onayladı ve eteğinden köpek tüylerini ayıkladı.

"Aslında üstüne benzin mi dökseydik?" diye sordum.

"Hayır," dedi Cora, "mumu yanar haldeyken uyuya kaldığını düşünmeliler."

"O zaman kimlik belgelerini tekrar sırt çantasına koymalıyım," diye fikir yürüttüm, "çünkü onları tedbir olarak çıkarmıştım."

Cora sordu: "Eşyaları arasında özel bir şey var mıydı?"

"Yeni Zelanda kökenli olduğunu belli edecek bir şey yok, ama her nedense bir otel rehberi. Evden tek bir mektup yok, annesinden bile. Ama şaşıracaksın: evliymiş."

Cora, "öyle mi?" dedi. "Biz de evliyiz ya."

Emilia bu bilgiyle nefretinin doğrulandığını hissetti. "Size daha baştan söylemiştim, herif bir şeytan. Dünyayı dolaşıyor ve öte yandan zavallı karısını kendi haline terk ediyor."

Kırılmış gibi yaptım. "Bu kadar eski kafalı olma Emilia, günümüzde bunun kötü bir yanı yok ki."

Bir süre sessizce karanlık, ıssız manzaranın ortasında yol aldık. Emilia Béla'yı çoktan ölü zeminin üstünden almıştı; bu sefer Pippo Don'un üstünde uyuyordu. Cora dikkat çekmemek için her zamankinden daha yavaş sürüyordu. Emilia yol ayrımlarına dikkat ediyor, sapmamız gerekip gerekmediğini söylüyordu.

Cora birden, "acıktım!" dedi. Ben de saatlerdir bir don-

durmadan başka hiçbir şey yemediğimizi hatırladım.

"Önce iş, sonra eğlence," dedi Emilia. "Güzel sandviçler hazırladım, ama ancak ondan kurtulduktan sonra yenecekler."

"Sen de her şeyi düşünüyorsun," dedim, bir parça hayranlıkla.

Emilia ışıl ışıldı. "Sıcak çay da var yanımda," dedi. "Bir saat sonra oradayız, o zaman bir molayı hak etmiş olacağız."

Cora durdu. "Hadi, pikniğini sökül bakalım. Şimdi açım, bir saat sonra muhtemelen iştahım kaçmış olur."

Emilia, aşçıları andıran bir duyarlılıkla çay dolu termosu ve ekmekleri çıkardı. Büyük bir iştahla yedik.

Emilia varislerine masaj yaptı. "Sahi bu Don nasıl bir insandı?" dedi bütün masumiyetiyle.

"Bugünkü hava gibi," dedim, "mutedil ve rüzgârlı, ama şeytan değil."

Emilia güldü ve salam paylaştırdı. Pippo bir parça kapabilmek için onun kucağına sıçradı ve Emilia paketimizin üstüne sıcak çay döktü. Küfretti, artık Pippo da bir şeytandı. Neyse ki Béla'nın uykusunu hiçbir şey bozamazdı.

Nihayet devam ettik. Yarım saat sonra, Emilia'nın kuzininin oturduğu köye vardık. Dar bir dağ yoluna girmek zorunda kaldık ve arabayı sürmek eziyet oldu. Yol gittikçe daha fazla kurumuş bir dere yatağına benzedi, yolumuzun üstünde kocaman kaya parçaları vardı, sağ taraf ise dimdik aşağı iniyordu. Başlangıçta Cora gayet konsantre olmuş bir şekilde ve temkinle manevra yapıyordu, ama bir süre sonra hevesi kaçtı. "Bu bir fil patikası," dedi, "sen sür, ben istemiyorum."

Yer değiştirdik ve ben alışık olmadığım ciple farlar sönük halde boğuşarak ilerlemek zorunda kaldım. "Ya şimdi karşıdan biri gelirse?" diye sordum.

"Gecenin ortasında hemen hemen imkânsız," dedi Emi-

lia. "Güpegündüz bile buradan ancak kırk yılda bir saman almaya giden bir araç geçer."

Birden cip durdu, benim kalbim de öyle. Cora hemen anladı. Benzin bitmişti, ama neyse ki yanımıza iki bidon almıştık. Ben benzini aktarırken Cora cep fenerini tuttu. "Bu işi iyi yapıyorsun," diye övdü beni, "eninde sonunda işe yarar bir şoför olacaksın."

Nihayet hedefe vardığımızda, köhne evin yanında dönüş yapmaya uygun bir yer bile vardı. Pencereler kırılmıştı, çatı kısmen sağlamdı. İndik, biraz gerindik ve el fenerlerimizle eve girdik. Çığlık attım, bir fare dosdoğru elime atlamıştı. Saman büyük balyalar halinde istiflenmişti, üçümüz el birliğiyle çabucak Don için küçük bir yatak yeri açtık. "Hadi bakalım, iş başına," dedi Cora. Telaşla paketi cipten sürükledik. Béla ağlamaya başladı.

"Bu leş kokusu da ne?" diye söylendi Cora, "aklıbaşında bir cesedin ancak birkaç gün sonra bu kadar koktuğunu sanırdım."

"Bu Don değil," dedi Emilia, "bu bizim Bel Paese."

"O zaman bana niye salam verdin?"

"Peyniri kastetmiyorum, bizim ufaklık kokuyor. Béla altını doldurmuş."

"O zaman bezini değiştirmeye bak."

Emilia mahcuptu, ama yanında yedek bez yoktu.

Cora acele etmemiz gerektiği görüşündeydi, çünkü birkaç saat içinde hava aydınlanacaktı. Dolayısıyla koca bohcayı kayalık zeminin üzerinde sürükledik ve bu arada naylon yırtıldı. Ama naylonu zaten çıkarmak gerekeceğinden, önemsemedik. Oğlum ağlamaya devam etti, karanlıktan korkuyor, arabadan inmek istiyordu, ama ona sadece çorap giydirmiştim. Onu arabaya kilitledik. Şanssızlığımıza ek olarak bir de yağmur başladı. Ölüyü eve sokmayı başardığı-

mızda onu samanlara yatırdık. Ben Béla'yı rahatlatmak için arabaya koştum. Pippo koklayarak sıçan arıyordu.

"Şimdi cenaze mumu yakılacak," diye emretti Cora. Birbirimize baktık. Yanımda mum yoktu.

"Emilia, mum!" diye rica ettim.

Başını salladı.

Cora kızdı. "İnsanın niçin bir fantesca'sı olur, biliyor musun Maja? Anlaşılan sırf bizim aşığı öldürsün diye!"

"Bana ne diyorsun?" Emilia kırılmıştı.

"O zaman benzin," dedi Cora.

Don'un sırt çantasını tozlu yere boşalttım. "Güzel yüzüklere yazık oluyor," dedi Cora.

Don'un eşyalarını karıştırdım. "Baksana, tütsü çubukları," dedim sevinçle, "belki bununla da başarabiliriz."

"Pek sanmam," dedi Cora.

Karıştırmaya devam ettim. Hint külodunu bez yaptık, aradığıma değdi. Ve gerçekten de bir parça mum budum. "Tanrı'ya şükür," diye iç çektim, "iyi çocuk, her şeyi düşünmüş."

Emilia çocuğu bezledi, ben naylon çuvalları çıkardım. Don'un gözlerini kapamayı unutmuştuk. Bu haliyle mükemmel değildi - ne de olsa uyuyarak hayata veda etmesi gerekiyordu.

Cora mum ve bir sigara yaktı. "Gelin siz de birer tane için, izmaritleri samanların içine atarız. Çifte dikiş daha sağlam tutar, hani mum sönerse diye."

Emilia bile içti, Béla onun kollarında uyudu. Nihayet kirli bezi naylona sardıktan sonra yola çıkacaktık ki, köpek yoktu ortada. Islık çaldık, Emilia "Piii-pooo," diye bağırdı ama köpek gelmedi.

"İşte bokun daniskası, kusura bakma Emilia," dedi Cora, "gitmek zorundayız. Gelmek istemiyorsa, o zaman burada kalmak zorunda."

Emilia yalvardı: "Lütfen Cora, o zaman benim de burada kalmam gerekir. Küçücük bir köpek burada, bu vahşi ortamda ne yapar ki?"

"Evet, çok haklısın, birazdan kocaman bir yangın çıkacak ve o zamana kadar şu kahrolası çakıl yolu arkamızda bırakmamız gerek." Bindik, Emilia bağırmaya devam etti: "Pippo!" Cora motoru çalıştırdığında, köpek ağzında Don'un ayakkabısıyla ortaya çıktı ve kısacık ömründe ilk defa sahibesi tarafından pataklandı.

Yokuş aşağı dönüş, tırmanıştan daha da tehlikeliydi. Başlayan yağmur yüzünden zemin kayganlaştı. Cora'nın bu kadar sakin ve mantıklı otomobil sürdüğü enderdi. Emilia onun yanında oturdu, ben oğlumun yanına uzandım ve gözlerimi yumdum. Güvenilir iki kız arkadaşımın olması ne kadar iyiydi.

Hava aydınlandığında taşlı patikayı ve karayolunun epey bir kısmını geride bırakmıştık. Yolun geri kalanı sorun yaratmadı, durdurulmadık, cip de dağılmadı. Nihayet Floransa'ya vardığımızda, bir de ödünç arabanın geri götürülmesi gerekiyordu. Emilia'nın kollarına çocuğu, köpeği ve battaniyeleri tutuşturduk, ben Cadillac'a atladım ve Cora'nın peşinden, bir önceki akşam cipi almış olduğu yeraltı garajına doğru gazladım. Onu yerine bırakınca çok rahatladı.

"Cora, arabayı yıkamalıydık!"

"Saçma, birincisi zaten pislik içindeydi, ikincisi de o ana kuzusu bunu fark edemeyecek kadar salak."

14
Beklenmedik sürpriz*

İnsan otobüsle habire aynı yolu gidip durunca, aynı yoldan ilk defa geçenin gözüne çarpmayan şeyler keşfediyor. Ben, pembe floksun bir gece içinde çiçek açtığını görüyorum, yaşlı bir adamın beyaz kireç badanalı evin duvarına ağ yapmış örümceği kazıyıp aldığını görüyorum, Fransız bayan meslektaşımın bugün Mikelanj'ın *David*'ine bir kadınlar matinesi düzenlediğini görüyorum. Alacağı bahşişten memnun olmayacak.

Turist sürüsü farkında değil, ama Cesare ve ben, o yabancı kızın durumunun iyileşmesini bekliyoruz. Bu hasta çocuk haftalardır cam kenarında oturuyor ve üzüntülü gözlerle sokağa bakıyor. Her defasında gülümsüyoruz ya da el sallıyoruz, hatta Cesare suratını komik şekillere sokuyor. Küçük kız pek tepki vermiyor, ama yine de sanki otobüsün yolunu gözlüyor gibi. Bir gün, onu deneme amacıyla görmezden geldiğimizde, uzaklaşırken çabucak dönüp baktım ve ağladığını gördüm.

(*) Orijinal başlığın harfiyen tercümesi "Mavi Mucize" şeklindedir ve "beklenmedik süpriz" anlamına gelmektedir - e.n.

Küçük bir kızken hemen hemen hiç ağlamazdım, çünkü mutsuzluk sürekli ve her yerde hazır bulunuyordu. Bir yerde hâlâ o zavallı çocuğum, ama artık başımın çaresine bakmayı öğrendim. Bu arada, Cesare ertesi gün durma yasağına ve trafikteki diğer sürücülerin protestolarına rağmen otobüsü durdurdu ve küçük kız için pencere pervazına küçük bir paket koydu; bağış paralarından birkaç oyuncak satın almıştık, Cora da kaleydoskoplarından bir tanesini bağışlamıştı.

Cornelia cömert bir insandır, bunu özellikle vurgulamalıyım, ama zaman zaman bu cömertliğini kendi vurguladığı da oluyor ve bu da yaratacağı etkiyi mahvediyor.

Beni tekrar tekrar şaşkınlığa boğuyor. Don'dan nihayet kurtulduktan ve doyasıya uyuduktan sonra, kendine özgü soğukkanlı tarzıyla şöyle dedi: "İnsan hep bir hata yapıyor işte."

Ödüm koptu. "Nedir peki?"

"Bu, bir ölü portresi yapabilmek için eşsiz bir fırsattı ama bütün o telaş içerisinde tamamen unuttum. Elimden gelse oraya tekrar gider ve bu eksiğimi tamamlardım."

Böyle konuşması beni dehşete düşürüyordu.

"Bir tutam külü Emilia'nın ocağından da çıkarabilir ve ona bakıp siyah bir resim yapabilirsin."

"Yanmış olması hiç de şart değil; hava rüzgârlıydı. Mumlar ve izmaritler sönmüş..."

"E, o zaman koş, cipi al ve yola çık, ama ben yokum! Ölü model lazımsa, ünlü meslektaşlarının öteden beri yaptığı gibi anatomi kitaplarını kullan."

"Şimdi aklıma geldi, senin baban da elimizin altında, bu yakınlarda artık yakılması gerekiyor."

"Babamı işe karıştırma."

Nihayet babamı toprağın altına gönderdiğimiz zaman (anlaştığımız gibi Henning'in büyük mezarına) üstümden büyük bir ağırlık kalktı.

Papaz, mezar taşı, konuşma, çiçek vesaire olmadan çabucak sahnelenen cenaze töreninden sonra rahatça mutfakta oturmuş çay içiyor ve Emilia'nın enfes panettone'lerini* yiyorduk.

"Sahi, evlenmek ister miydin?" diye sordum Emilia'ya.

Tereddüt etti. "Gençliğimde en büyük dileğim buydu, ama zor beğeniyordum; iki genç herifin eline sepeti vermiştim. Sonra Alberto'yu sevdim. Onun ölümünden sonra bu tür şeyleri düşünemeyecek kadar üzüntülüydüm. Sonraları da artık fazla yaşlıydım."

"Peki ya şimdi biri çıkagelse?"

"Birincisi, kimse çıkmıyor; ikincisi, artık istemiyorum. Çocuk için çok geç. Adama hizmet etmem ve ona tâbi olmam gerekir."

"Anlıyorum," dedi Cora, "tamamıyla haklısın, Emilia."

Ama konu Emilia için kapanmamıştı. "Dürüst olmak gerekirse -ki size karşı olabilirim- bir kocaya ihtiyacım yok, ama bir arkadaşım olsun isterdim." Kızardı. Biz güldük.

"Bravo Emilia," dedim, "nihayet ehliyetini aldığın zaman Floransa'yı arabayla arşınlarsın ve emeklileri baştan çıkarırsın."

"Saçma," dedi, "söylediğim tamamen farazi; sokakta öyle duramam. Ama bir arkadaşla gezmeye, kafeye ya da konsere gidebilseydim hoş olurdu. Bunu anlamıyor musunuz?"

"Sana yardım edeceğiz," dedi Cora, "iyi dikkat et, sana birini bulacağım."

"Senin zevkin benimkine uymuyor," dedi Emilia onurlu bir tonda, "Don gibi bir çıtır ya da Signor Henning gibi bir playboy - öyleleri bana göre değil."

"Kendin seçersin. Gazeteye bir ilân veririm: 'Arada bir çıkan bahçe işleri için kuvveti yerinde emekli bay aranı-

(*) Milano'ya özgü kurabiye - e.n.

yor'. Sen çocuklara iyice bakarsın ve senin hoşuna gideni işe alırız."

Emilia candan bir kahkaha attı. "Belki hiçbiri hoşuma gitmez!"

"O zaman hiçbirini almayız." Cora şevklendi ve hemen oracıkta ilân vermek üzere gazeteyi aradı. Sonraki günlerde telefonla üç kişi başvurdu, dördüncü bir tanesi araya bir tanıdık soktu. Onları bir pazar günü birer saat arayla pembe villamıza çağırdık.

Cora'nın planı, şimdilik adaylardan hiçbirine olur ya da olmaz dememekti. Fotoğrafları çekilecek, gözlemleneceklerdi, sonradan da artı ve eksileri enine boyuna tartabilecektik.

"Hiçbir neden yokken bir bahçıvanın fotoğrafını çekemezsin," dedi Emilia.

"Bu iş için hayvan ve çocuk sevgisi gerektiğini iddia ederim," diye önerdim, "ve başvuran kişinin kucağına deneme mahiyetinde Béla ve Pippo'yu oturturum. Cora da hayranlıkla seslenir: "Ah bu ne güzel bir görüntü!" ve tesadüfen orada duran fotoğraf makinesine uzanıverir."

"Gülmekten öleceğim," dedi Cora, "ama anlaştık."

İlk gelen derhal cebinden bir levha çıkardı. "Konuşma engelliyim, ama sizi anlayabiliyorum," diye okuduk. Bu kusuru dışında, sevimli, yaşlı bir adamdı, güçlü ve nazik biri. Kulaklarından siyah kıl demetleri fışkırıyordu. Bir parça, kocamış bir paskalya tavşanına* benziyordu. Fotoğraf çekerken tabiî gülmedik, çünkü bunu sakatlığına bağlayacaktı. Gider gitmez sorduk: "Karşısında sürekli laflayabileceğin, onun ise gülümseyip susacağı bir arkadaş ister misin?"

Emilia başını ileri geri oynatıyordu. "Bir erkek itiraz edemiyorsa, bunun olumlu yanları da vardır. Öte yandan tüm

(*) Almanlarda paskalyanın simgesi, paskalya günü yuvasına yumurta bırakan bir tavşandır - ç.n.

önerilerin benden gelmesi gerekir, o zaman da kur yapılan biri olmak suya düşer."

"Eh, o zaman diğerlerini bekleyelim. Bir sonraki dedenin birazdan gelmesi lazım."

Bir sonraki o kadar antipatikti ki, fotoğrafını çekmeye bile gerek kalmadı. Kirli, bakımsız, çürük dişli ve oldukça ukalaydı. Béla'yı onun kucağına oturtmak istemedim. Emilia da, bu zatın derhal geri çevrilebileceğine dair bir işaret yaptı. Cora bunu gayet ustalıkla halletti.

"Eh, Tanrıya şükür gitti," dedi Emilia, "buna köpeğimi bile emanet etmezdim."

Bu sefer yaylanan adımlarla eski bir tayfa geldi. Bahçıvanlıktan fazla anlamadığını, ama iyi niyetli olduğunu söyledi; lafı dolandırmadan birkaç tüyler ürpertici maceradan söz açtı ve Emilia'ya göz kırptı. Hoşsohbet olduğu halde, bu tavrı tutmadı.

Sonuncusu ise tutkulu bir bahçıvandı. Ağaçları kontrol etti ve elma ağacının acilen budanması, çürük kiraz ağacının da kesilmesi gerektiğini açıkladı. Hemen işe başlaması gerektiğinden hiç kuşkusu yoktu.

Yalnız kaldığımızda Emilia, "dilsizi istiyorum," dedi.

"Neden?"

"İçlerinde âşık olabileceğim tek kişi o. İki numara diskalifiye, öteki ikisi de ilgimi çekmedi."

"Tamam," dedim, "yarın işe alınacak. Sana şans diliyoruz."

Evlenmek ve işi bırakmak isteyen turist rehberi bir kızla tanışmıştım. İlgileniyorsam, işi öğrenebilirmişim. İşin özü, bir otobüsle Alman grupları otelden alıp birkaç fotoğraf molası içeren üç saatlik bir turda Floransa tarihi ve sanatı hakkında onlara genel bir bakış sunmaktı. Ezbere öğrenilecekler vardı, tekrar tekrar sorulan sorulara karşı hazırlıklı olmak ve ara sıra araya cafcaflı ya da müstehcen bir anekdot katmak

gerekiyordu. Derhal sanat rehberini yalayıp yutmaya başladım. Hocam bana tüyolar verdi: "Hemen hemen her defasında, bir tuvalet kulübesinin bile yapım yılını soran bir ukala çıkar. O zaman üste çıkan bir kibirle lafazanlık etmek işe yarar, mesela 'muhtemelen Kasım 1935'te tüm sıhhi tesisat tadil edildiği ya da yeni döşendiği sırada olmalı,' gibi, tamamen saçma olsa bile. İkna edici ve katı olursan, kendini göstermeye çalışanlar sessiz kalıyor. Ama bir de, bizden çok daha fazlasını bilen kültürlüler var. O zaman ona kocaman gözlerle bakıp ötmek gerekiyor: 'Tarihler tartışmalıdır. İşin içindeki birisi olarak sizin eğiliminiz nedir?'"

Ukalaları da sanat delilerini de kafese koyma düşüncesi hoşuma gitti ve bana başka şeyler için zaman bırakacak ideal mesleğin kokusunu aldım. Daha sonraları turizm mevsiminde fena kazanmadım.

Meşgul ve memnunduk. Cora resim yapıyor, ben ders çalışıyordum, Emilia âşık oluyordu.

Dilsiz bahçıvanın aslında dilsiz olmadığı ortaya çıktı. Kekeliyordu, özellikle de alışık olmadığı durumlarda ve yabancı insanlar karşısında, bu yüzden de kendini korumak için o levhayı çıkarmayı tercih ediyordu. Yabancı bir ortama yerleşmeye başladığında ve yeni tanıştıklarına güvenirse, temkinli bir şekilde kekelemeye başlıyordu. Emilia usulca, talepkâr olmaksızın davranması gerektiğini çabucak kavramıştı.

Ona kendinden söz ediyor ve kekelenerek verilen cevapları sabırsızlık ya da şaşkınlık göstermeden kaydediyordu. İkisinin sık sık baş başa oturduğunu, Béla ve Pippo'ya güldüğünü ve sessiz bir şekilde yakınlaştığını görüyor ve duygulanıyorduk.

"Bu iyi olacak," dedi Cora, "ama bizim kadar çabuk birlikte yatağa girmeyecekleri kesin, tabiî hiç girmeyebilirler de."

Bazen Emilia'nın ağzını aramaya çalışıyordum. "Mario hâlâ kekeliyor mu?" diye soruyordum.

"Hayır, sadece konuştuğu zamanlar," diye cevap veriyordu.

Noele birkaç hafta kala Cora'nın anne babası aradı. Bizim, kaz kızartmasıyla, çam ağacıyla, Alman usulü bir noel kutlamak üzere yanlarına geleceğimize güvenebilirlerdi değil mi? Tabiî Friedrich de evde olacaktı. "Hayır," dedi Cora.

Jonas da benzer bir meramla sevgi bayramı dolayısıyla çekine çekine aradı. Telefonda derhal kavga çıktı. Yaptığım zinayı affediyormuş, öyle dedi Jonas. Mülayimliği beni iyice çileden çıkardı. "Aman Tanrım, o kadar tantana etme, bu herkesin başına gelebilir, senin de!"

"Benim başıma gelmez," dedi Jonas.

Bunu anlatınca Cora şöyle dedi: "Neredeyse bütün aileyi davet etmeye hevesleneceğim -annemi, babamı, Fred'i, Jonas'ı- ve sonra da senin sadık Jonas'ı herkesin gözü önünde baştan çıkaracağım. Başaracağıma bahse var mısın?"

"Uzun uzadıya bahse gerek yok, kimsenin bundan kuşkusu yok. Ama zahmete değer mi?"

"Bilmiyorum," dedi Cora, "muhtemelen başımızı dinleyip, kendi tarzımızda bir Floransa noeli kutlamamız daha iyi olacak. Baştan çıkarma oyunlarını şu an için Emilia'ya bırakmalıyız."

Kış günlerinde ağaçların budanması ve tarhların çapalanmasından başka yapılacak bir şey olmadığı halde bahçıvan haftada üç kere damlıyordu. Kendini dayatmayan tarzıyla mutfak köşesinde oturuyordu (tam Don'un oturmuş olduğu yerde), nazikçe gülümsüyor, soğan doğruyor, domates soyuyor ve maydanoz falan doğruyordu, arada bir puro içiyor ve zaman zaman çatlaklarla dolu esmer elini Emilia'nın tombul kolunun üstüne koyuyordu. O zaman bir düğün pastasının kişileştirmesi gibi görünüyorlardı.

Emilia kuziniyle telefonlaşmış ve onu tatil için davet etmişti. Emilia habire, köyde bir olay, mesela bir yangın falan, meydana gelip gelmediğini soruyordu. Kuzini ancak sohbetin sonunda, gerçekten de bir yerlerde yangın çıktığını hatırlayabildi. "Zarar gören insanlar oldu mu?" diye sordu Emilia.

"Kesinlikle olmamıştır, orada kimse oturmuyordu. Söndürmek için geç kalınmıştı, çıra gibi yandı."

Emilia bize, bunun tipik olduğunu, Don'un hiç bulunmamış olması gibi bir başıboşluğun ancak kuzininin köyünde mümkün olduğunu söyledi. Bizim için hava hoştu.

Sessiz Mario aslen köylüydü. Gerçi Emilia ona, Don'un bir dağ köyündeki kömürleşmiş varlığından söz edecek kadar avanak değildi, ama arada bir kuzininden ve köy yaşantısından söz ediyordu, bizim bahçıvan da severek dinliyordu. Bu arada da binbir zahmetle de olsa, şimdiye kadarki hayatı hakkında bilgi veriyordu. Büyük bir çiftçi ailesinin oğlu olarak daha çocukken yurdunu terk etmişti (herhalde, kekemeliği yüzünden alay konusu olması nedenlerden birisiydi) ve bir fabrikada depo işçisi olarak para kazanmıştı. Daha sonra belediyede çalışmış, belediyeye ait yeşil alanları sulamak için su arabasını sürmüştü, parklarda çöp sepetlerini boşaltmıştı ve ona benzer başka işleri dikkatle ve titizlikle yürütmüştü. Birkaç aydır az bir emekli aylığı alıyordu. Gençken birkaç kere evlenmeye heves etmişti, ama boşuna.

Emilia bu arada sayısız direksiyon dersini geride bırakmış ve yeteneklerine inancını bir parça kaybetmişti. Mario onunla her hafta sonunda, özellikle de o korkunç geri geri park etme işini, terk edilmiş işyeri otoparklarında talim ediyordu. Eleştiremediği, onun yerine sadece gülümsediği ya da uyarı anlamında başını salladığı için, sürücü kursunun öğretmeninden daha başarılı oldu. Emilia sınav için

başvurdu ve kazandı. Muhtemelen o gün, hayatının doruk noktalarından biriydi.

Emilia'nın başarısını kutlayacaktık. Ama tam, aslında Cora ile alışveriş yapıp yemek yapmayı düşündüğüm o gün ağır bir depresyona girdim.

Gece kötü bir rüya görmüştüm. Neler olduğu aklımda tam olarak kalmamıştı, ama o rüyada Béla'yı öldürmüşlerdi. Terler içinde uyandım, Emilia'nın yanına çıkan merdiveni uyku sersemi halde tırmandım ve uyuyan oğlumu tahta sandıktan aldım. Emilia beni azarladı. Béla'yı kollarımın arasına alıp uyumaya devam etmeye çalıştım. Karanlıkta ağabeyim, annem ve babam, Henning ve Don önümde duruyor ve kollarını çocuğuma doğru uzatıyorlardı.

Dediğim gibi, ertesi gün işe yaramaz haldeydim. Emilia'nın ziyafeti ertelendi, onun yerine Mario ile sinemaya gitti.

Yatakta, hiçbir şey yapamaz halde yattım. Cora, Béla'nın elinden tutmuş halde geldi. "Ateşin varsa bir doktor çağırmak lazım," diye önerdi. Bu sözler bana Don'un hasta halini hatırlattı ve ağlamaya başladım.

"Annem ve babam noeli burada benim yanımda kutlamaya karar verdiler. Babam, peygamber dağa gitmezse falan dedi,"* dedi Cora, "ama ben ailemin yanımda olmasını istemiyorum. Bizi eğitmek, parmaklarımıza vurup 'cız' demek ve bizi iyi insanlar haline getirmek istiyorlar. Öncelikle de, mesela ağabeyim gibi eliter bir okulu tamamlamam bekleniyor. Onların gözünde mimarlık bile ancak bir dereceye kadar kabul görüyor."

"Seni sevdikleri ve bu yüzden seninle birlikte olmak istedikleri fikri aklına gelmiyor mu?"

"Elbette, ben de onları seviyorum. Ama noelde öylesine tüymeye ve annemle babamı noeli yalnız başlarına kutla-

(*) "Dağ peygambere gelmezse, peygamber dağa gider" şeklindeki Alman atasözü kastediliyor - e.n.

mak üzere burada bırakma fikrine ne dersin?"

"Nereye gideceğiz?"

"Sıcak bir yerlere. Floransa bazen bana fazla gürültülü, fazla kirli, fazla dolu geliyor, park yeri bulunmuyor, her şey pahalı..."

"Başka yerler sence daha iyi midir?"

"Deniz kenarına gideriz, Malta ya da Kuzey Afrika'ya ya da Sicilya'ya, o zaman sen de tekrar neşeni bulursun!"

"Ah Cora, seyahate çıkmanın her şeye çare olacağını mı sanıyorsun? Ama Emilia sevinecektir."

"Emilia burada kalıyor; Mario da üç noel misafiriyle ilgili işlere yardım etmek için burada evde kalır. İyi bir çöpçatan değil miyim?"

Mario'nun garsonluk yapması ve Emilia'nın fırsattan istifade etmesi fikri karşısında giderek canlandım. Ama Cora'nın hediyeler getiren anne babasını boş bir eve çağırma planı bana adice göründü.

"Annenle babanı iptal et," diye tavsiyede bulundum, "onlara başka yere gideceğimizi söyle. Mario yine de Emilia ile kalabilir, soyguncuları uzak tutabilir falan."

Emilia sinemadan geç geldi. Biraz mahcup bir şekilde, Mario'nun ona küçük evini gösterdiğini itiraf etti. "Baksana Cora," dedi, gazete kağıdına sarılmış ağır bir parke taşını çıkarırken, "buna ne dersin?"

Cora hemen, "bunu da nereden buldun, başka var mı? Bu çok eski bir parça!" dedi.

Emilia esrarengiz bir havaya büründü. Mario'da daha çok varmış. Cora ilgileniyorsa, bütün terası bunlarla döşeyebilirmiş.

"Peki kaça patlar?" diye sordu Cora.

Çok ucuz, dedi Emilia, nihayet Mario bu eve karşı saygı ve dostluk bağları içindeymiş.

Emilia ve Béla yattıktan sonra Cora, "bunun nasıl bir taş olduğunu çaktın mı?" dedi.

"Kıymetli bir taş!"

"Piazzo della Signiora'dan bir parke taşı, orası Siena'daki Campo'dan sonra dünyanın en güzel meydanıdır."

"O zaman Mario gibi çulsuzun teki nasıl oluyor da böyle taşlara sahip oluyor?"

Cora, Piazza'nın parke taşlarının, orada kazılar yapılmakta olduğu için söküldüğünü anlattı. İki yıl sonra eski parke tekrar döşenecekti, ama orijinal taşlar kaybolmuştu. Bir skandal! Anlaşılan belediyede çalışırken Mario su arabasıyla, belki de kardeşinin köy evindeki ahırı bununla döşemek gibi saf bir niyetle, arabaya sığdığı kadarını alıvermişti. Ama bizim terasa ancak yetiyor idiyse, tüm pastanın ancak küçük bir kısmına sahip olabilirdi.

"E, şanslı bir gün değil mi?" diye sordu Cora. "On sekizinci yüzyılda arşidüklerin döşettirdiği parke taşları yakında benim terasımda olacak!"

Cora sevincini bana bulaştırdı. Ayrıca şimdi, Mario'yu noelde buraya yerleştirmenin mükemmel bir gerekçesi vardı: parke taşlarını itinayla o güzel desenine göre yan yana döşeyecekti.

"Cora, işin bir sakıncası var. Daha tek bir taşı görüp nereden geldiğini anladın. Müstakbel ziyaretçiler terasımızı anında küçük Piazza dela Signiora olarak teşhis etmezler mi?"

"Aman canım, burası eski bir ev, haliyle eski taşlar olacak. Ziyaretçilerimiz benim kadar uyanık değiller."

"Ondan o kadar emin olma, senin cipli arkadaşın mesela, şu heykeltıraş, o kesin sanat tarihinden anlıyordur."

"Onu yalnız mutfağa alırım." Cora sabit fikirli ve ihtiyatsız davrandı, ama onun şerefini kurtaracak bir şey var ki, tüm misafirlerimiz gerçekten de, kıymetli teras döşemesinin öteden beri böyle olduğu kanısındaydılar.

Cora'nın ağabeyi Friedrich de aradı. İncinmiş ses tonunun kendi kırgınlığından kaynaklandığını kabul etmeyip kızlarının kendilerini reddeden tutumunu neye borçlu olduklarını anlayamayan zavallı anne babasını öne sürdü.

Cora'ya şöyle dedim: "Samimi söylüyorum, ben hep seninki gibi bir anne baba dilemişimdir. Sen bu olmayacak şansa sahipsin ve ayaklarınla tepiyorsun."

"Benim anne babamı idealize ediyorsun, Maja. Çocukluğumda, beyaz önlüğüyle mutfakta durup kek pişiren bir annem olsun isterdim, şık kostümlerle sergi açılışlarına giden birini değil."

"Emilia şu an mutfakta ve ravyoli hamuru açıyor."

Cora yaptığım yoruma dikkat etmedi. "Ve, bisikletimi tamir eden ya da bana bir hamster kafesi yapan bir babaya ihtiyacım vardı, onun nezih konuşmalarının ne yararı var bana!"

"Mario dilsiz ve şu anda Pippo için bir köpek kulübesi yapıyor."

Bunun üzerine Cora güldü. "Haklısın, kendimize yeni anne babalar edindik."

Emilia, noelden önce birkaç günlüğüne arabayı almak için ricada bulundu. Mario ve Pippo ile birlikte kuzinini ziyaret etmek istiyordu.

"Araba kullanmayı büyük ölçüde dilsiz üstlenirse, itirazım yok," dedi Cora, "ama saçmalıklar yapmayın!" Emilia'ya işaret parmağıyla uyarıda bulundu.

Emilia'nın kendi pişirdiği kek, büyük şehre özgü noel kitsch'leri ve pratik hediyelerle donanmış halde yola çıktılar. Arkalarından el salladık.

Hemen bir saat sonra, Emilia'nın değerinin farkına vardık. Nihayet bütün gün hareket halindeydi ve o sırada çalışmıyorsa da, Béla ile uğraşıyor, ona sabır ve sevgiyle, fazlaca erken sökün eden inatçılığından bir çıkış yolu gösteriyordu.

Cora resim yaptı, ben ev işlerini yaptım ve çocuğuma baktım. Arada bir, Jonas'ı sonsuza kadar defterden silsem mi ve Friedrich'e yeniden olta atsam mı diye düşündüm. Aslında, daha başka imkânlar da ortaya çıkmasını umuyordum ve kararları şimdilik sürüncemede bıraktım.

İki gün sonra, iki gezgin geri dönmüştü bile. Cora Cadillac'ın yanaştığını duydu. "Sevgili kuzinin yanında bir tam gün bile geçirmediler," dedi hayretle, "sonuçta geçinemediler. İnsan bazen beklenmedik sürprizlerle karşılaşıyor."

Dışarı çıktık. Henüz saat dört buçuktu, ama hava şimdiden kararmıştı. Pippo bizi yürekten selamladı. Emilia ile Mario suratlarında ciddi bir ifadeyle arabadan indiler.

"Ne oldu?" diye sordum.

Emilia cevap vermedi, Mario'dan zaten cevap beklememiştim. Mutfağa girdik. Cora çay suyu koydu. Mario ve Emilia sıkıntılı ifadelerle ocağa yaklaşıp ellerini sıcağın üzerine tuttular.

Emilia birden şunu dedi: "Don'u geri getirdik."

Cora'nın ağzı açık kaldı, ben çay fincanımı düşürdüm. "Ne dedin?" diye sordum.

"Don arabada yatıyor; onu bir battaniyeye sardık."

"Samanda yandığını sanıyordum?" diye sordu Cora.

Emilia kendini biraz toparladı. "Başka türlü yapamazdım. Mario ile birlikte, duruma bakmaya gittim. Bu sefer kaynımın arazi aracını ödünç aldık; Mario dağları seviyor dedim ona. Yangın hiç çıkmamış, kuzinim başka bir evi kastetmiş. Mum hemen sönmüş olmalı. Her şey, bıraktığımız gibiydi, sırt çantası yerdeydi, Don da yanında."

"Mario biliyor mu?"

"Ona açıklamak zorunda kaldım. Vücuttaki zehir aylar sonra, kömürleşmiş kemiklerde bile tespit edilebiliyormuş, öyle dedi."

Mario'ya baktım. Emilia'ya korkulu, ama aynı zamanda

mutlu Maroni* gözleriyle bakıyordu. "Ama şimdi de yangın çıkarabilirdiniz..."

"Ya tekrar sönseydi? Orada kalıp iyi yanıyor mu diye başında bekleyemezdik ya, sonunda itfaiye gelir ve bizi yakalardı!"

"Peki onu niye orada öylece bırakmadınız?"

"Cora, aklıma geldi ki - pahalı ayakkabıları! Bunların İtalya'dan alınma olduğu anında anlaşılırdı, nereden satın alındıkları öğrenilirdi. Satıcı da sizi hatırlardı."

"O zaman Don'un tamamını getirmek yerine, niye sadece ayakkabıları getirmedin? Onu arazi aracına yükleyip sonra da Cadillac'a mı aktardınız?"

"Evet, aşağı yukarı öyle. Onu aşağıda vadide, yolun ücra bir bölümünde bir çukura sakladık, dönüş yolunda da oradan aldık."

"Peki şimdi ne yapacağız onu?"

"Önce içeri taşınması gerek."

Tarif edilmez bir iğrenmeyle Cora'nın gözlerinin içine baktım: Don şimdi nasıl görünüyordu kim bilir! Emilia düşüncelerimi tahmin etti. "Heyecanlanma, soğuk ve kuru dağ havası onu neredeyse bir parma jambonu gibi muhafaza etmiş."

Bu arada Mario tahtasına birşeyler karalamıştı ve onu gözlerimizin önüne tuttu. "Parke taşlarının altına bir mezar," diye okuduk.

Emilia gururla başını salladı. "Mario bu gece sabaha kadar çalışacak, Allahtan toprak donmuş değil. Birkaç saatte bir çukur açmış olur, ayaklı lambayı onun için dışarıya çıkarırım. Siz yarın kalktığınızda her şey hallolmuş olur, Sicilya'ya gidip eğlenebilirsiniz. Geri geldiğinizde, yeni güzel teras bitmiş olur."

(*) Eski Yunanca'da İtalyanların lakabı - ç.n.

Mario ayağa kalktı ve ellerimizi sıktı, herhalde bu şekilde ağzının sıkılığını ifade etmek istiyordu. Sonra dışarı, bahçeye çıktı ve hemen çalışmaya başladı.

"Geçen ay Jonas'ı hiç aradın mı?" diye sordu Cora.

"O bir kere beni aradı, niye soruyorsun?"

"Baksana, telefon faturası her zamankinin iki katı. Aslında bunu umursamam, ama Don'un Yeni Zelanda'ya telefon ettiği yolunda ölümcül bir kuşkum var."

"Aman, fazla halsizdi, hiç sanmam."

Emilia içeri girdi, bir uzatma kablosu arıyordu. "Don telefon etmedi," dedi.

"Bunu nereden bu kadar iyi biliyorsun? Şu faturaya baksana!" dedi Cora kaygıyla.

"O bendim," diye itiraf etti Emilia. Hayret ettik; ama her gün Mario ile konuştuğunu öğrendiğimizde, durumu anladık: Bir kekemeyle yapacağınız şehirlerarası konuşma uzayıp giderdi.

"E, Tanrıya şükür," dedim, "adresimizi Yeni Zelanda'ya bildirdiğinden korkmaya başlamıştım."

Emilia, silindir şapkasından güvercin çıkaran bir sihirbaz edasıyla gülümsedi ve bize bir kartpostal ve bir mektup uzattı. Don eve yazmıştı ve posta kutusuna atması için Emilia'ya vermişti. Anne babasına yazdığı kart sıkıcı türdendi: lovely Italy [güzel İtalya], vesaire. Emilia'nın zaten açmış olduğu mektup, bizim kaderimiz olabilirdi. Don karısına, ilginç bir meselenin izini sürdüğünü yazmıştı. Zengin kocasını öldürttüğü anlaşılan bir Alman dulu -ne genç, ne de güzel- söz konusuydu.

"Bu mektupta kritik bir konunun geçtiği fikri nereden geldi aklına? Tek kelime İngilizce bilmiyorsun ki?" diye sordum.

Emilia omuz silkti. "Intuizione [sezgi]," dedi, tevazuyla.

Mario, Don'u tek başına mutfağa taşıdı ve hâlâ sıkıca bat-

taniyeye sarılı halde bir köşeye koydu."Hayır, onu hemen dışarı çıkar," diye çıkıştım ona ve ihtiyaten de burnumu kapattım.

Ama Cora, elinde fotoğraf makinesi, resim bloku ve kalem ile geldi. "Kavuşmak sevinç yaratır," dedi, "ama eğer sinirlerin zayıfsa, Béla'ya bir bakmaya gitsen daha iyi olur."

Battaniyeyi Don'un üzerinden çektiği zaman, yine de kendimi tutamadım ve baktım. O korkunç görüntüyü ömrüm boyunca unutmayacağım.

15
Cam kadar berrak

Yakınları, merhumun fotoğrafının yanında ebedi bir ışık yaktırdıkları için boydan boya elektrik kablosu döşeli İtalyan mezarlıkları bilirim. Aşırı sıcak yüzünden neredeyse yalnız plastik çiçekler olur. Alman mezarlıklarının hakim rengi yeşile burada pek rastlanmaz. Elbette, ölüler alemini birkaç akasya çevreler, ama Carlo ve annemin mezarlarının başındaki ağaçlardan yayılan kuş seslerini düşündüğümde, babam ve Henning çok daha sessiz bir ortamda barınıyorlar. Ölülerin mezarlarından bir şekilde zevk aldıklarını var sayacak olursak, o zaman babam annemden daha fazla güneş görüyor, annemse buna karşılık daha fazla yeşilliğe sahip.

Don'un mezarı ne yazık ki hassas burunlarımızın önünde. Bir yabancı olarak tarihi Cimitero degli Inglesi'de [İngiliz mezarlığı] yatmasını tercih ederdim, orası, ölüleri gibi çözülen ve çürüyen bir mezarlık. Terasta kahve içtiğimiz zamanlar, âşığımız kendini nahoş bir şekilde hatırlatıyor.

Mario, Don'u gece bitmeden gömme sözü vermişti ve sözünü tuttu. Eski parke döşemesi bu amaçla biraz kuşku uyan-

dırıcı bir biçimde çıkarıldı. Bahçeyi sınırlayan sık defne çalıları görülmesini engelliyordu; ayrıca Emilia, bitişik evde yalnız bahar ve sonbaharda oturulduğunu iddia ediyordu.

Cora ve ben, Sicilya'ya giden bir Alitalia uçağını yakalayabildiğimize seviniyorduk. Béla kucağımda oturuyordu, müthiş yakışıklı bir erkek hostes onu seviyordu ve keyifli bir yol arkadaşı olduğunu kanıtladı.

Siyah lav kenti Catania'nın terminalinde bir fotoğrafçı ve paparazzi güruhu pusudaydı. "Bizim için ne büyük karşılama," diye espri yaptım ve bir bagaj taşıma arabası almaya gittim. Roma'dan, noeli daima memleketindeki annesinin yanında geçiren bir politikacının beklendiğini öğrendik.

Bagaj arabasıyla bavullarımızın yanına vardığımda Cora (Béla'nın elinden tutmuş halde) foto mafyasının flaşlarına maruz kalmaktaydı. Cora aç bir köpek gibi dişlerini gösterdi ve o ana kadar iyice sıkılmış olan basın mensupları tezahürat yaptı: "Ancora!" [bis, bir daha]

Taksi şoförüne tavsiye ettiği bir otel sorduk. Bizi elli kilometre uzaktaki Taormina'ya götürebileceğini, orada sosyetik -eski bir manastır binası- orta sınıf ve hesaplı arasında seçim yapabileceğimizi söyledi.

"Sosyetiğe gücümüz var," diye düşündü Cora, "ama bir sürü Henning Kornmeier arasında noel kutlamak eğlenceli olur mu? Hesaplıyı seçelim en iyisi, o zaman belki de hoş bir topluluk umudu olur!"

Otelimiz sevimliydi, ama bütün hesaplılığına rağmen pek de ucuz değildi. Solda deniz, sağda Etna Yanardağı'yla, nefes kesen bir manzaramız vardı. Hava ılıktı, neredeyse yağmur yağacak gibi görünüyordu. Juniorsuite denilen odalardan birine yerleştik, üçümüz de bir parça kestirdik ve sonra da Corso Umberto üzerinde dolandık. Akşam yemeğine mercimekli domuz paçası dolması, üstüne de enfes Torta di Mirtilli - yaban mersinli tiramisu, söyledik.

Ertesi gün geç saatte kahvaltı ederken, garson kız heyecanla elinde gazeteyle koşarak masamıza geldi. Cora'nın kocaman resmi basılmıştı. "Öldürülen Brezilyalı milyoner Kornmeier'in dul eşi küçük kızıyla Sicilya'yı ziyaret ediyor," sözlerini okuduk.

"Ne kadar salaklar," dedi Cora, "o sırada -Henning'in öldüğü gün- hamile olsaydım, o zaman şimdi karnım burnumda olurdu ya da en fazla sütten kesilmemiş bir bebeğim olabilirdi, ama yürüyebilen, konuşabilen bir çocuk kesinlikle değil."

Gururlandım, çünkü bu yetenekler Béla'da henüz fazla gelişmiş değildi. "Peki niye kızı?" diye sordum.

"Salak olduklarını söyledim ya; herhalde 'Béla'yı kız ismi sanıyorlar." Güldük ve meseleye herhangi bir önem biçmedik.

Birkaç keyifli tatil gününden sonra Emilia'yı aradım. "Her şey yolunda," dedi, Mario soğuklar bastırdığı halde öyle hamarat çalışmıştı ki, parke taşlarının döşenmesi yarın tamamlanmış olacaktı.

"Peki aranız nasıl?" diye sordum.

"Muhteşem," dedi ve ara verdi, "lütfen Maja, bir dileğim var. Siz, özellikle de Béla olmayınca burası sıkıcı oluyor. Sizi ziyaret etmek istiyoruz, masrafları biz karşılayacağız tabiî. Arabayla tüm İtalya'yı boydan boya geçmek istiyoruz; Cora izin verir mi dersin?"

Bu projeden yana çıkacağıma söz verdim.

"O zaman Cadillac'ım burada elimin altında olur," dedi Cora, "bu da pratik olur hani. Palermo'daki katakombları gezmek isterdim. Gelsinler!"

Enerjik çiftin gelmesini beklediğimiz gün noel sonrası alışverişimizi yaptık. Tüm evlerin girişinde, üstünde noel yıldızı bulunan talaştan yapılma kutular duruyordu. Arifeyi duygusallıklara rağbet etmeksizin, içinde kocaman bir be-

şiğin* kurulu bulunduğu otel lobisinde geçirmiştik. Şimdi de, telaşsız bir şekilde alacağımız birkaç hediyeyle kendimizi sevindirmeye karar verdik. Folklorik ipek eşarplar, işlenmiş lav taşından kolyeler, meyve biçiminde renkli acıbadem şekerlemeleri ve vaktiyle vaftiz resimleri olarak kullanılmış gümüş kalpler ve ayaklar aldık.

Nihayet paketlerimizi yüklenmiş halde Kafe Wunderbar'da oturduk ve kakao içerek ısındık, Béla'nın da içmesine izin vardı. Cora üç bardaktan da iğrenç kaymak tabakasını yalayarak aldı. Arkasından da buz gibi birer tartufo** çektik kendimize. Büyük ziyafetin ardından Béla ve Cora'yı bırakıp tuvalete gittim.

Beş dakika sonra tekrar mermer masamıza döndüm, orada sadece Béla'nın boş arabası duruyordu. Aranarak etrafıma bakındım. Cora tezgâhın başında ödeme yapıyor ve kasiyer kadınla gevezelik ediyordu. "Çocuğum nerde, ceylanım nerde?" diye sordum.

Cora döndü. "Arabasında," dedi, ama anında, bebek pusetinin boş olduğunu gördü.

O güne kadar Béla tek başına arabasından inemiyordu. İnsanlar arasında -pek de huzursuzlanmadan- bakındık; mutlaka Sicilyalı bir Mamma ufaklığı kucağına almış, panforte*** yediriyor olmalıydı.

"Şuna bak," dedi Cora ve tabağın üstünde duran mektubu aldı.

O an neredeyse kalbim duracaktı. Bir sandalyenin üstüne çöktüm, Cora zarfı parçaladı, birlikte okuduk:

> "Signora Kornmeier, kızınız bizim elimizde. Onu canlı olarak geri istiyorsanız, her ne olursa olsun, po-

(*) İsa'nın doğumunun simgesi - ç.n.

(**) Çikolata ile yapılan bir tür tatlı - e.n.

(***) Siena'da yapılan zencefili ekmek - e.n.

lisi işe karıştırmayın. Gözetleniyorsunuz! Refakatçinizle birlikte dikkat çekmeden otel odanıza gidin ve orada haber bekleyin."

Cora elimi tuttu. Béla'yı bir dakikalığına yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu, oysa kalabalık bir kafede bunu ben de yapardım. Yan masada oturan iki yaşlıca kadına döndü. Elden geldiğince sakin bir sesle, "çocuğu arabasından kimin aldığını gördünüz mü?" dedi.

"Elbette Signora, içiniz rahat olsun, küçüğün amcasıydı. Sanırım dışarıda bekliyor."

Mektuba rağmen birkaç saniye boyunca, Emilia ile Mario'nun geldiğini ve Béla'yı kucaklarına aldıklarını düşündüm. Cora'ya bir uyarı bakışı attım: kadınlar kuşkulanıp sonunda polise haber vermemeliydi.

"İyi o zaman," dedi ve aceleyle kalktık. Daha sokağa çıkar çıkmaz, elimde boş çocuk arabası, kendim üzerindeki hakimiyet kaybettim; gerçi ne konuşabiliyor ne de ağlayabiliyordum, ama alnımda soğuk terler birikti, çarpıntı başladı.

Cora bir taksiye işaret etti, otele kadarki kısa mesafeyi suskunluk içerisinde gittik. Cora ancak odamıza girdikten sonra konuşmaya başladı: "Béla'yı bir milyonerin çocuğu sanıyorlar ve yüklü bir fidye koparmaya çalışacaklar. Bu yanlışlık herhalde kolayca düzeltilebilir."

"Cora, bunlar profesyonel. Para almazlarsa Béla'yı öldürürler!"

"Mecbur kalırsak bütün paramı onların gırtlağına tıkacağımı biliyorsun. Béla benim de çocuğum sayılır. Ama belki de buna gerek kalmaz. Kıyasıya pazarlık yapmak gerek."

Sonunda ağlamaya başladım. Yüzükoyun yatağıma yattım, gözyaşlarım titizlikle katlanmış geceliğime damlayıp durdu. "Cora, hayatımda her şeyi yanlış yaptım. Béla'ya hiçbir şey olmasın, iyi bir insan olacağım, cüzzamlılara ba-

kacağım ya da Rio'nun gecekondularında sosyal yardım görevlisi olarak çalışacağım."

"Ağır ol, Béla'nın kılına bile dokunulmayacak. Ayrıca, anası ikinci bir Rahibe Teresa olsa bile, bunun ona fazla faydası olmaz."

"Neyi bekliyoruz peki? Bir haberci, bir telefon, bir mektup mu?"

"Her şey olabilir. Ayrıca otel personelinden birisinin onlarla işbirliği yapıyor olması da mümkün. Gazeteyi getiren garson kadını düşünsene! Sabırlı olmalıyız."

Çeşitli stratejiler ve para edinme imkânları üzerinde kafa yorduğumuz bir saatin sonunda, kapı şiddetle vuruldu. Cora kapıyı hızla açtı. Ama eşikte çocuğu kaçıranların habercisi değil, ışıl ışıl yüzlerle Emilia ve Mario duruyordu. Birşeyler olduğunu anında anladılar.

"Küçüğüm nerede?" diye sordu Emilia, sağlam sezgisi sayesinde derhal doğru iz üzerinde giderek.

Ağlayarak felaketi anlattım. Pippo koklayarak iki odayı dolaştı. Mario o kadar heyecanlandı ki, karman çorman şeyler kekeledi.

Cora en sakinimizdi. "Maja'ya, eğer gerekiyorsa servetimi kullanabileceğimizi söyledim bile."

"Béla'nın pek konuşamıyor olması bir şans," dedi Emilia, "böylece nerede tutulduğunu, o insanların neye benzediğini anlatamaz. Bu sayede, ona bir şey yapmamaları şansı yüksek."

Telefon çaldığında Cora neredeyse ahizeyi yerinden koparıyordu. Kafamı onunkine bastırdım, her şeyi anlamaya çalıştım. Resepsiyon, Signor Dante diye birinin konuşmak istediğini haber veriyordu.

Dante çocuğun iyi olduğunu ancak söyleyebilmişti ki, Cora ona avaz avaz bağırmaya başladı: "Gerzekler! Herhalde bu arada, çocuğun kız olmadığını anlamışsınızdır. Biraz-

cık beyniniz olsaydı, altı aylık bir hamileliğin sonunda birbuçuk yaşında bir oğlum olamayacağını fark ederdiniz! Hiç hamile olmadım, ne çocuğum var, ne de milyonerim, yoksa sosyetik bir otelde kalmaz mıydım? Dolayısıyla, çocuğu sökülün ve kendinizi boş yere mutsuz etmeyin!"

Herhalde Dante'yi korkutmuş olmalıydı, çünkü adam kapattı. Öfke içindeydim. "Beğendin mi yaptığını!" diye bağırdım. "En yapılmayacak şeyi yaptın! Şimdi bir daha aramayacaklar, çocuğum ölecek!"

Emilia beni kucakladı. "Tabiî ki tekrar arayacaklar, şimdi aralarında tartışmaları ve Cora'nın haklı olup olmadığını kontrol etmeleri gerekiyor. Şimdi yanlış bilgi topladı diye o domuzlar içlerinden birinin işini bitiriyorlardır. Tekrar aradıklarında ben konuşurum onlarla. Nihayet bunlar benim vatandaşlarım, onları daha iyi bilirim! Ama benim diplomatik davranmayacağımdan korkmana gerek yok; aksine, ağızlarına bir parmak bal çalacağım."

Balın doğru seçim olup olmadığını bilmiyordum; aslında hiçbir şey bilmiyordum. Cora ve ben kendimizi suç işleme konusunda pek tecrübesiz saymıyorduk, ama bu durumda ben zavallı çocuğum kadar çaresizdim. "Emilia," dedim, "onlara, beni çocukla değiş tokuş etmeyi önerebilirsin!"

Hepsi başlarını olmaz anlamında salladı. "İyi bir fikir olmadığını sen de biliyorsun," dedi Cora.

"Jonas'ın bununla ilgisi olabilir mi?" diye sordu Emilia.

İki saat sonra Dante tekrar aradı. Emilia cevap verdi ve Béla'nın büyükannesi olduğunu ve hiç fidye veremeyecek durumdaki yoksul bir kadın olduğunu söyledi. "Çocuk iki kelime Almanca, üç kelime de İtalyanca konuşuyor," dedi Dante, "sizin torununuz olsaydı, Almanca bilmezdi."

"Ne kadar akıllısınız, Signor Dante," dedi Emilia nazikçe, "çocuk bir Alman'ın, hem de Signora Kornmeier'in bir arkadaşının oğludur. Bu hanımın ne yazık ki hiç parası

yok, çünkü oğlum -çocuğun babası- onu terk edip Amerika'ya kaçtı."

Dante nazik bir insandı, üzüldüğünü belirtti. Ama zengin Signora, arkadaşının çocuğu için mutlaka birşeyler sökülürdü.

"Elbette," dedi Emilia, "ufaklığı seviyoruz, burada oturup onun için ağlıyoruz. Çocuk sevmez misiniz siz?"

Dante, çocukları sevdiğini söyledi, Béla'nın başına kötü bir şey gelmeyeceğine dair güvence verdi, ama onu hiç fidye almadan geri veremeyeceklerini açıkladı.

Cora mırıldandı: "Böylesi kulağa daha iyi geliyor."

Emilia bunun üzerine fiyatı sordu. Cevabı duyamadık, ama Emilia'nın bağırışlarına bakılırsa tartışılmaz bir miktar olmalıydı. "Bu miktarı asla bulamayız," dedi, mümkün değildi. Bunun üzerine mülayim Dante biraz canlandı; para yoksa çocuk da yoktu, bu kadar basitti. "İllâ size önce bir parmağını ya da kulağını mı göndermek gerekiyor, anlamanız için?" Böylelikle konuşma sona erdi.

Mario tahtasına birşeyler karaladı: "Emilia=nine. Mario=dede." Cora gülümsedi: "tamam."

Mario elinin tersiyle yazıyı sildi ve yerine şunları yazdı: "Emilia=pazarlık. Mario=eylem." Çok duygulanmıştım. Bu insanların beni bu kadar çok sevmesini hak etmiş miydim? O dehşet verici korkuyu duyarken, yalnız olmadığımın farkındaydım. Cora parasını vermeye hazırdı, öteki ikisi de kendilerince, bana yardım etmek için her şeyi yapıyorlardı. Bunu hiçbir zaman unutmayacaktım.

"Eylemden neyi kastediyorsun?" diye sordu Cora.

Cevap veremiyordu, dolayısıyla yazdı: "para teslimi." İş oraya varırsa, elbette bu da tehlikeli bir an olacaktı. Ama gerektiğinde Dante ile konuşamayacak olan Mario, bu iş için uygun adam mıydı?

Emilia da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı ki, "Mario ve ben bunu birlikte yaparız," dedi.

"Hayır," dedim, "bu benim çocuğum. Fidye verilecekse, bu yalnız ve yalnız benim görevim. Benim için hayatınızı tehlikeye atmanıza asla izin veremem."

Emilia sakin bir şekilde, "biz yaşlıyız," dedi. "Sen ise gençsin. Çocuğun senin yanında büyümeli."

Ağladım. Birden, Jonas'ın orada olmasını diledim. Çocuğumu babasından ayırmakla omuzlarıma büyük bir suç yüklememiş miydim? Eğer Béla orada yaşıyor olsaydı, onu kaçıranlar köy evinin yolunu asla bulamazlardı.

Cora "belki de kafede, şu sözde 'amca'nın neye benzediğini bir soruşturmalı. Sicilya'da polis rüşvetçi ve beceriksiz midir, yoksa nihayetinde onlara haber vermeyi düşünmek gerekir mi, bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Emilia Mario'ya cevap arayan gözlerle baktı, ikisi de düşünceli bir şekilde kafalarını oynatıp durdular. "Öylesi de var, böylesi de," diye fikir yürüttü Emilia, "riske giremeyiz. Belki bu haydutlar bizi gözetlemiyordur, belki de avanaktırlar - ama nereden bilebiliriz ki?"

Mario yine yazdı: "Ben bir bakınayım. Beni tanımıyorlar." Pippo ile birlikte odadan çıktı.

Beklemek tahammül edilmez bir şeydi. Cora benim ateşim olduğunu belirterek odaya yemek ısmarladı. Bütün iyi dilekleriyle birlikte tepsiyle ordövr getirdiklerinde, hiçbirimiz dokunmadık bile. Mario'nun yokluğunu duyuyorduk, üzerimizde yatıştırıcı etkisi vardı.

Dante tekrar aradığında, Cora'yı değil, hemen nineyi istedi. Emilia müşvikti, ama kendi planlarına göre hareket ediyordu. "Biz fakir insanlarız," dedi, "kocam bahçıvan, ben temizlikçiyim. Siz gangsterler bolluk içinde yaşarsınız, böyle rakamların bizler için ne demek olduğunu bilemezsiniz."

Dante kendini ele verdi. "Ne sanıyorsunuz siz, zengin olduğumuzu mu? Kardeşimin ve benim borçtan başka bir şeyimiz yok, sizden çok daha kötü durumdayız, işsiziz..."

Emilia onun haline üzüldüğünü belirtti. "Anlaşabileceğimize inanıyorum," dedi, "ama hayallere kapılmayın. Elinizde olmayanı -yani Signora Kornmeier'in elinde olmayanı- harcayamazsınız, Signore!"

Bunun üzerine Dante, Cora'nın benim çocuğumun hayatına ne kadar değer verdiğini düşünmesini istedi ve tekrar arayacağını söyledi. Ahizeyi Emilia'nın elinden kaptım. "Ben küçüğün annesiyim, dikkat edin, saat yedide yemeğini yemesi lazım, acıkmıştır! Ve karanlıkta uyumayı sevmiyor, onun için bir ışığı açık bırakın, korkuya kapılıp ağlar sonra!"

"Signora, bizler şerefli adamlarız, küçük bir delikanlıyı korkutmayız. Yemeğini yedi ve memnun mesut uyuyor bile."

"Lütfen Signor Dante," dedim yalvararak, "bu çocuk dünyada sahip olduğum tek şey, onu benden alamazsınız. Signor Dante, Inferno'nun [cehennem] ne demek olduğunu şimdi anlıyorum, siz de biliyor musunuz? Oğlumun hayatında ilk defa benden ayrı olduğu ve ruhunun zarar gördüğü düşüncesi beni deli ediyor!"

"Hayır, hayır, böyle konuşmamalısınız," dedi Dante, "küçüğe bir şey olmayacak, buna güvenebilirsiniz! Arkadaşınız parayı öder ödemez onu geri alacaksınız - şeref sözü veriyorum! Şimdi onunla konuşun, bir saat sonra tekrar arayacağım."

Bir şekilde rahatlamıştım. Dante canavar değildi, hele profesyonel adam kaçıran eşkıya ya da katil hiç değil; daha çok, gazetedeki fotoğraf yüzünden aptalca fikirlere kapılmış olan genç, hatta belki de fazla genç bir adama benziyordu. Acaba polisin yine de yardımı olamaz mıydı? Ama şu duygusal Dante polisleri gördüğünde tırlatıp da kendini çocuğumla birlikte havaya uçurmaya ya da ona benzer korkunç şeyler yapmaya kalkarsa ne olacaktı?

Cora hesap yaptı. Tüm çeklerini -fazla büyük bir yığındı, ne düşüncesizlik!- yatağına sermiş sayıyordu. "Onlara şu miktarı teklif edeceğiz ya da diyelim ki, biraz daha azını.

Oltaya gelirlerse okey. Yoksa Floransa'ya uçmam ve birşeyleri paraya çevirmeye çalışmam gerekecek."

"Cora," dedim, "bu borcumu ödemek için hayatım boyunca çalışmaya razıyım. Ama lütfen öde, benim için yap, Béla için yap!"

"Tamam, niyetim o! Ama Dante'ye gereğinden fazla para saymaya hiç gerek yok. Kaldı ki, ikimiz yeni mangır buluruz nasıl olursa, onu dert etme."

Birden annemi düşündüm. Beş yaşındayken mevsim sonu satışlarında hıncahınç bir alışveriş merkezinde kaybolmuştum. Ağlamamıştım ve korkmadım da, çünkü bir oğlan beni satılık ev hayvanları bölümüne götürmüştü ve onun kolundan tutup hayretle köpek yavrularını, papağanları ve yavru tavşanları seyretmiştim. Hatırladığım kadarıyla daha o zaman, zincirlerimi koparmanın o heyecan verici duygusunu yaşamıştım. Sonunda çeşitli hoparlör anonsları (söylenenleri asla anlamazdım) aracılığıyla bulunup, anneme götürüldüğümde, annem perişan haldeydi. Beni gördüğü an yüzündeki sonsuz rahatlamayı hiç unutmam. Ama sonra kıyamet koptu.

Mario, tasmanın ucundaki Pippo ile birlikte içeri geldi, çok heyecanlıydı. Ne yazık ki bu haliyle kekeleyemiyordu bile. Emilia tahtayı tuttu. "Otopark, araba içinde dürbünlü adam," diye yazdı.

"Bu Dante'nin kardeşi olmalı," dedi Cora, "genç ve kuvvetli mi, tehlikeli görünüyor mu?"

Mario kekeledi: "Çok genç!" Sonra, daha hızlı olduğu için yine yazdı: "Yardım edecek bir adam daha olsaydı, onu yakalayabilirdik!"

Emilia coştu: "Ben herhangi bir adamdan daha iyiyim! Dante aradığında da, dostça bir sesle deriz ki: Bil bakalım, burada kim var!"

Cora bir an güldü, ama hemen ardından kaygılandı: "Ya ta-

bancası varsa? Sonra, yabancı bir adamı arabasının içinden çekip elini kolunu bağladığımızı gördüklerinde sokaktaki insanlar ne düşünür? Polis çağırırlar! Ayrıca - onun Dante'nin kardeşi olduğunu kim söylüyor? Zararsız bir röntgenci de olabilir ya da bambaşka birşeyleri gözetleyen bir özel hafiye."

Mario, "Hayır!" diye yazdı.

Emilia soru soran gözlerle baktı ona. "Onun bizi gözetlediğini nereden biliyorsun?"

Mario bizim pencereyi işaret etti.

Ayağa fırlayıp dışarı bakmak istedim, ama Emilia beni kolumdan tuttu. "Delirdin mi! Eğer bir şansımız olsun istiyorsan, Mario'nun onu gördüğünü anlamaması lazım."

O an telefon tekrar çaldı. Signor Dante diye biri habire bizi arayınca otel çalışanları şüphelenip telefonu dinlemez miydi? Böyle bir riske girmesi için çok düşüncesiz ya da tecrübesiz olması gerekirdi. Cora teklifini yaptı ve Dante tekrar düşünme süresi istedi. Anlaşılan hiçbir şeye tek başına karar veremiyordu.

Emilia terliklerini çıkarıp ayakkabı giydi. "Şimdi aşağıya lobiye iniyorum, sonuçta Mario ve ben odalarımızın anahtarlarını almadık daha. Sizin oda numaranızı bildiğimiz için hemen yanınıza çıktık."

Başka planları olduğunu, muhtemelen arabadaki tipe bakmayı düşündüğünü yüzünden anladım, ama ona güveniyordum.

Dante, daha Emilia dönmeden aradı. "Signora," dedi Cora'ya, "verdiğiniz bilgileri kontrol ettik. Gerçi çocuğun size ait olmadığını söylerken haklıymış, ama Floransa'da, bize teklif etmeye kalkıştığınız o gülünç miktara hiç uymayan bir değere sahip bir eviniz var. Teklifinize şöyle bir iki sıfır ekleyin, o zaman üzerinde konuşabiliriz."

Cora şu cevabı verdi: "Floransa'daki evim bir harabe herhalde onu da öğrenmişsinizdir."

"Signora, yalan söylemeyi bırakın! Sadece atölye pencerenizin faturası bile, bize teklif ettiğiniz bu sadakanın çok çok üzerinde."

"Çocuğun hâlâ hayatta olduğunu nereden bileyim? Ayrıca, bu kadar büyük bir miktarı bir gece içinde nakde çeviremeyeceğimi siz de düşünebilirsiniz, hele sizin bankalar hemen hemen sürekli kapalıyken."

"Eh, yarın Floransa'ya kadar zahmet etmeniz gerekecek. Parayla birlikte ne kadar çabuk dönerseniz, küçüğü o kadar çabuk geri veririz."

"Teslimat nerede olacak?"

"Ona daha sonra karar veririm. Önce, yarın erkenden uçakta olduğunuzu görmek istiyorum, uçak sekizde Catania'dan kalkıyor." Kapattı.

Cora küfretti. "Bir şeye takıldım. Atölye pencerelerini nereden biliyor? Hemen camcı ustasını arıyorum, şüphelendiğim belirli bir şey var." Cora danışmayı aradı, çeşitli telefonlar etti ve gerçekten de telefonun öteki ucuna camcı ustasını getirmeyi başardı. Eski sevgilisi Ruggero'nun, Sicilyalı olup olmadığını sordu. Hayır, Ruggero Floransa'da doğmuştu, ama babası Taormina'lıydı. Çocuk bir şey mi yapmıştı?

"Hiçbir şey, yalnızca benim İtalyan lehçelerini ayırt edebildiğim üzerine bahse girdik de."

"Signora, siz mükemmel İtalyanca konuşuyorsunuz, ama bu bahsi kaybettiniz. Ruggero en hallisinden Toskanaca konuşuyor."

Cora teşekkür etti ve düşüncelere daldı. "Soyadı neydi? Allah kahretsin, unuttum, şimdi de patronuna sormak için çok geç."

Emilia girdi içeri. "Sherlock Holmes bir ipucu buldu," dedi gururla, "Dante otelin içinden telefon etmiş! Çünkü resepsiyonda bir kadın oturuyor, sizi Dante'ye bağlayan bir er-

kekti. Kadınla biraz lafladık; sizi sürekli arayan inatçı bir hayranınız olduğunu, buna şaşırmamasını söyledim. Altı saattir görevde olduğunu, sizi kimsenin aramadığını söyledi. Yalan söylüyor olabilir tabiî, ama niye yalan söylesin?"

"O zaman Dante ya personelden ya da otel müşterisi," dedi Cora, "odasında telefonu var ve numaramızı doğrudan çevirebiliyor. Allah bilir Béla da burada oteldedir, kim bilir!"

"Floransalı şu camcı çırağının bunlarla birlikte çalıştığından ya da en azından onlara bilgi vermiş olduğundan şüpheleniyoruz," dedim Emilia'ya. "Onun soyadının ne olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

"Mandorlo," dedi, "o kadar güzel bir adı unutamazdım. Ruggero eğer Dante'nin bir yeğeniyse, o zaman soyadları aynı olabilir. Otelin ziyaretçi defterine bir bakayım, Signor Mandorlo diye birisi gelmiş mi."

Mario da şunu yazdı: "Ben de bakayım, arabadaki adam hâlâ orada mı."

Cora ve ben yalnız kaldık; habire ağlama nöbetlerine tutuluyordum. Sonra da dua etmeye başladım. Cora, "seni anlıyorum," dedi, "ama sadece beklemek yerine, keskin aklını kullanmalısın."

Denedim: "Bu haydutların hayatta profesyonel olmadığını düşünüyorum. Bu bir yandan şans, çünkü Béla'ya zarar vermeye cesaret edemeyecekler. Ama öte yandan sinirleri sağlam değil, fıtırabilirler."

Cora havaalanını aradı ve ertesi sabaha Floransa uçağında yer ayırttı. "Mario beni erkenden Catania'ya götürmeli," dedi, "ev için bir ipotek almayı denemeliyim. Bankadan çıkar çıkmaz seni ararım."

"Ah Cora, seninle gelip yardım etmeyi çok isterdim, ama Dante ararsa benim mutlaka burada olmam lazım."

"Hepiniz burada kalmalısınız. Tek düşündüğüm nokta, Floransa'da şu Ruggero denen bok herifin yakasına yapış-

malı mıyım? Kaçırmayla ilgisi olmayıp sırf ukalalıktan yeğenlerine benimle olan aşk macerasını anlatarak hava atmış olması da mümkün. Sonra da resmimi gazetede gördü ve böbürlendi: 'Bu kadınla yattım, baksanıza!'"

"Öyle olmuş olmalı. Ama belki de onu sepetlediğin için intikam alıyordur."

Emilia girdi. "Otel müşterileri arasında soyadı Mandorlo olan biri yok," dedi nefes nefese, "personeli ise öyle pat diye sormak istemedim."

Mario da geri geldi. "Adamın arabada telsizi var, konuşuyo-," diye yazdı.

Emilia onu, edindiğimiz en son bilgiler hakkında aydınlattı. Mario köpeğin tasmasını taktı ve dışarı çıktı. Emilia'nın aksine laf toplama konusunda işe yaramazdı, ama kendi tarzında yardım edecekti.

Cora çamaşırlarını topladı. "Dante bugün bir daha aramaz, bundan eminim," dedi, "şimdi birkaç saatliğine kestireyim, doğru dürüst uyuyamam herhalde. Özel bir şey olursa, beni uyandırın."

Cora yan odada elbiseleriyle yatağa kıvrıldı. Ben için için ağladım ve Emilia beni okşadı. O da ağladı.

Bir saat sonra Mario geri geldi. Heyecanla tahtayı eline aldı. "Pippo iz buldu," diye yazdı.

"Nerede?" diye bağırdım. "Çatı katı, personel odası. Pippo belki de Béla'nın kokusunu alıyordur." Cora'yı uyandırdık.

"Doris Day'in oynadığı bir film biliyorum," dedi Emilia, "orada küçük bir çocuk bir elçilikte esir tutuluyor. Doris piyanonun başına geçiyor ve oğlunun iyi bildiği ve her zaman ıslıkla nakaratına eşlik ettiği bir şarkıyı söylüyor. Çocuk bulunduğu odadan onu duyuyor ve yüksek sesle ıslık çalmaya başlıyor..."

"Ben de biliyorum," dedi Cora, "*Çok Şey Bilen Adam*, ama Béla ıslık çalamıyor, sen de piyano çalmayı bilmiyorsun."

Emilia film planını anlatmaya devam etti. "Ben şarkı söyleyebilirim, o da ellerini çırpabiliyor," deyip gösterdi: "Ma come balli bene bella bimba" ve "bella"ya gelince çocuğuma öğrettiği gibi ellerini çırptı.

"Burada kalın, ben şarkı söylemeye gidiyorum," dedi, "odadan el çırpma sesi duyarsam, Béla orada demektir."

"Anlamsız," dedim, "bu saatte genellikle uyuduğunu sen de biliyorsun."

"Yine de deneyeceğim."

Emilia ve Mario ayakuçları üzerinde uzaklaştılar, biz heyecan içinde bekledik.

On dakika sonra geri geldiler. Mario üzüntüyle kafasını salladı, el çırpma sesi duymamışlardı. Ama Emilia, anahtar deliğinden Béla'nın nefes alıp verme sesini duyduğunu iddia etti, ama bu pek inandırıcı değildi.

Cora tekrar yatağına kıvrıldı. Pippo inledi ve kapıyı tırmaladı. "Yine tuvaleti mi geldi, yoksa gerçekten Béla'nın kokusunu mu aldı?" diye sordu Emilia. "Mario köpekle birlikte tüm odaların önünde dolaştı, ama yalnız bir tanesinde tepki verdi."

Cora karanlık yan odadan seslendi: "Muhtemelen odada bir kedi ya da bir köpek, hatta belki de bir jambon vardır."

"Siz yatın, ölesiye yorgunsunuzdur," dedim Emilia ile Mario'ya, "gerekirse sizi hemen çağırırım."

Emilia ve Mario başlarını olumsuz anlamda salladılar. "Yaşlı insanların uyku ihtiyacı daha az olur," dedi Emilia. Mario elimi tutup öptü, bir dostluk ve duygudaşlık işaretiydi bu ve gözyaşlarına boğuldum. Tahtasını aldı ve yine birşeyler yazdı, ama bu sefer sadece Emilia için. Okudu, gülümsedi ve onu öptü. Birden -billur kadar berrak bir şekilde- aşkın ne olduğunu anladım.

Gecenin ortasında telefon bir kere çaldı. Emilia benden çabuk davranıp ahizeyi kaptı, ama yanlış numaraydı. Tabiî

gözümü kırpmadım bile, ama hiç değilse uzandım, oysa Emilia ve Mario yatağın yanındaki sandalyelerde oturup bacaklarını benim yatağımın üstüne uzatmışlardı.

Birden daha fazla tahammülüm kalmadı. "İsterseniz benim deli olduğumu düşünün," dedim, "ama sürekli olarak çocuğumun gecenin ortasında ağlayıp seslendiğini duyuyorum. Şimdi o odaya gidiyorum ve Béla'nın orada olup olmadığına bakıyorum. Cora'nın parayla birlikte geri dönmesi iki gün sürebilir, o zamana kadar ben aklımı kaçırmış olurum."

"Ben de," dedi Emilia, "seninle geliyorum. En fazla öldürebilirler bizi."

Çizmelerimizi giydik. Mario yaptığımızı doğru bulmuyordu, ama o da Don'un ayakkabılarını geçirdi ayaklarına. Cora yan odadan uyku sersemi halde çıktı. "Ne oldu? Aradı mı? Beni niye uyandırmadınız?" diye sordu sersem halde.

"Şüpheli çatı odasına gidiyoruz," dedim, "yapmak zorundayım."

Cora bunu yanlış buluyordu, Dante ile yüzyüze gelmenin fazla tehlikeli olacağı fikrindeydi. "O zaman bizi öldürme zorunluluğunu duyacak," dedi.

Mario cevap yazdı: "Onu faka bastıracağız."

Pippo ile birlikte karanlık otel koridoru boyunca, çatı odalarına giden arka merdivene gelene kadar usulca ilerledik. Panik ölçüsünde korkuyordum, ama hiçbir şey yapmadan beklemektense buna dayanmak daha kolaydı. Konuşmadık, eskimiş merdiven basamaklarının gıcırdamasını önlemeye çalıştık, ama başaramadık. Emilia'nın yanında el feneri vardı - daha önce Don'un sondan bir önceki istirahat yerinde de kullanmış olduğu fener. Kapının önüne vardığımızda Pippo yine kapı altını belirgin bir şekilde kokluyordu ve nefesini kapının altından odanın içine üflüyordu, aralıktan geri dönecek havayla içindekiler hakkında bilgi toplamaya çalışırcasına. Biraz kuy-

ruk salladı, Emilia'ya göre, Pippo'nun dostu ve oyun arkadaşının bu kapının arkasında bulunduğunun kesin kanıtıydı bu.

"Kapı mutlaka kilitlidir," diye fısıldadı Cora, "ne maymuncuğumuz var yanımızda, ne de başka bir alet."

Mario başını salladı ve ona küçük bir tornavida gösterdi.

Emilia elini kapı koluna götürdü, kapı açıldı. Kilitli değildi. "Tina?" diye bir soru geldi içeriden. Emilia uyanıklık edip tiz bir kız sesiyle "Si!" dedi ve kapıyı ve ışığı açtı.

Dar bir yatakta Béla ve yabancı bir adam yatıyordu, adam fırlayıp bir tabancaya uzandı. Her şey inanılmaz ölçüde hızla olup bitti: Ben çocuğumun üzerine kapaklandım, Mario adamın üstüne atladı, dördümüzün ağırlığı altında yatak çöktü, bir patlama oldu. Béla uyuyordu, onu sıkıca kucaklayıp ayağa fırladım, ama hemen ardından işe karışmaya çalışan Pippo'ya takılıp düştüm. Bir an yarı baygın gibiydim.

Emilia silahı elinde tutuyordu, Mario onu adamın elinden almış olmalıydı, hâlâ tüm ağırlığıyla Dante'nin üstündeydi ve onu çökmüş yatağın üstünde tutuyordu.

Cora gece bekçisini aradı. "Derhal bina kapısını kilitleyin ve içeriye yalnız polisi alın. Karakolu arayıp otoparktaki Fiat'ı marka arabayı kuşatıp dürbünlü adamı tutuklamalarını söyleyin. Ayrıca burada çatı katında birkaç polise ve bir doktora ihtiyacımız var!"

Tehlike bölgesinden sürünerek çıktım ve bu arada, Mario'nun kanayan bir yarası olduğunu gördüm. Cora, doğrulmaya çalışan Dante'nin yüzüne bir yastık bastırarak, çırpınan şantajcıyı dizginlemesine yardım ediyordu.

"Rahat durmazsan seni temizleriz," dedi.

Emilia elinde silahla kıpırdamadan kurbanımızın karşısında duruyordu.

Cora Almanca olarak, "Bana kalsa polise gerek kalmazdı, haydutlara karşı zaafım vardır; ama çocuk hırsızlığı yapmakla fazla ileri gitti."

Sırılsıklam haldeki Béla ve Pippo'yla birlikte koridorda duruyordum, çünkü kesinlikle bu odada kalmak istemiyordum, ama öte yandan bana yardım eden dostlarımdan da ayrılmak istemiyordum. Polisler hiç de abartılı olmayan bir hızla geldiler ve kelepçeleri tıklattılar. Sonsuz bir lafazanlıktır başladı.

Mario yaralıydı. Sonradan, hayatını tahtasının kurtardığını öğrendik ya da diyebilirdik ki, dolaylı olarak Emilia kurtarmıştı onu. Noelde ona pratik bir hediye vermişti: ön yüzünde yağlı boyayla dilsiz olduğuna dair cümlesi bir yazı olan yeni bir tahta. Bu tahtayı taşıyabilmesi için iki ceketinin de içine büyük birer cep dikmişti.

Dante'nin mermisi tahtadan sekip yolunu değiştirmiş, Mario'nun koluna saplanmıştı. Doktor yarayı sardı ve yaranın gerçi tehlikeli olmadığını, ama hastanede tedavi edilmesi gerektiğini söyledi. Zavallı Mario ambulansla götürüldü. Gözleri ışıl ışıldı, gecenin kahramanı oydu. Emilia bir onu, bir Béla'yı öpüp durdu, bir yandan akıllı köpeğini övdü, sonra da Mario ile birlikte hastaneye gitti.

Otel personelinin yarısı ayağa fırlamıştı, pijama ve sabahlıklar içerisinde etrafta durup konuşuyorlardı. Tabiî ki asıl adı başka olan Dante, oda hizmetçisi kızla arkadaştı. Ama Tina, tıpkı Floransalı yeğen Ruggero gibi masumdu; ikisi de farkında olmadan bilgi kaynağı olarak kullanılmışlardı. Tina o gün izinliydi ve anne babasının yanına gitmişti. Cora'nın Diledante* adını taktığı Dante kaçırma işini akla gelebilecek en kötü şekilde hazırlamıştı, kendi ve Béla'nın kalacağı yer ancak ertesi gün hazır olacaktı. Ama bunları ancak yavaş yavaş öğrendik.

O gece daha birkaç saat uyuduk, Béla sağımda, Pippo solumda yattı. Emilia ancak sabaha karşı taksiyle hastaneden

(*) Almanca'da "acemi, beceriksiz" anlamında kullanılan "Dilettant" kelimesi ile kelime oyunu yapılmış - ç.n.

döndü; Mario başarılı bir ameliyat geçirmişti ve dinlenmesi gerekiyordu.

Saat on ikide, durumun vehametini bizimle paylaşan garson kızımızın odamıza getirdiği kahvaltıyı yerken Cora şöyle dedi: "Üzülüyorum şu zavallı Diledante'ye. Parası yok, işsiz, üstelik gangsterlik mesleği için de uygun değil. Bence yüksek öğrenim yapması gerek! Onun için ne yapabilirim, bir bakmalıyım. Ayrıca, güzel çocuk."

"Bu tür tiplere merhametim yoktur," dedi Emilia, "Béla'mızı çaldı ve ona güçlü uyku ilaçları verdi, Mario'ya ateş etti."

"Bunu söylemek zor, tabanca kendiliğinden ateşlendi," dedim, "bu çok kolay olabilen bir şey, iyi bilirim."

"Şimdi epey para tasarruf ettik," dedi Cora, "kendimize iyi birşeyler ısmarlayabiliriz. Emilia sen ne istersin?"

"Ben bir güneş gözlüğü isterim, güneş bugün insanın gözünü çok alıyor."

"İsteğin yerine getirilecektir, ne de olsa grubun üçüncü elemanısın," dedi Cora ve bir eczaneye gittik, üç tane eğri biçimli kedi gözlüğü satın aldık.

"Maja sen ne istersin?"

"Kocaman bir dondurma."

Güneş açmıştı, dışarıda oturulabiliyordu. Demir bir konstrüksiyon üzerindeki noel yıldızlarından oluşan kocaman bir piramit, yazlık yeri bir kış bahçesine çevirmişti. İtalyan kadınları kürklerini teşhir ediyordu. Bücürler balonlarla oynuyordu, özellikle imtiyazlı bir oğlana ise noelde elektrikli bir Vespa hediye gelmişti.

Dondurma yemeğe gittik ve hâlâ uyku sersemi olan Béla ve sadık Pippo'ya yemek verdik, öyle ki patlamalarına ramak kalmıştı. Birden oğlum "Basta!" [yeter] diye bağırdı ve yumruğunu masaya öyle bir vurdu ki, hepimizin kulaklarının etrafında çikolata sosları uçuştu.

16
Ak kor

Bazı günler keyfim yerinde uyanırım. Kendimi ferah ve özgür, neşeli ve minnettar hissederim ve hayatı mucizevi bir armağan gibi görürüm. Ne yazık ki bir de öyle günler oluyor ki, ciddi ciddi annemin depresif tutumunu miras aldığıma inanıyorum. İntihar düşüncesi daha küçüklüğümden beri bana tanıdık gelir ve benim için bir tesellidir. Öte yandan, bana ihtiyacı olduğu sürece Béla'yı asla yalnız bırakmayacağımdan eminim.

Cora bu tür duygusal dalgalanmaları bilmez. O her zaman keyiflidir, ama benim kara günlerime anlayış gösterir; hatta, beni deliğimden dışarı çıkarabilen tek kişi odur.

Bütün küçük kızlar evcilik oyunu oynar. Bana öyle geliyor ki, ben bu oyunu hâlâ oynuyorum. Öz ailem artık yok, onun yerine kendime yenisini yarattım: Cora baba, ben anne, Béla çocuk rolünde. Bizim anne babamız ve Béla'nın nine ve dedesi, Emilia ve Mario. Rolüne uygun olarak Cora günlük ekmeğimizi sağlıyor. Elbette, turistler sayesinde ben de biraz kazanıyorum ve elbiselerimin parasını kendim ödeyebiliyorum; ama sigorta, vergi, yakacak, araba,

yemek ve Emilia'nın maaşı Cora tarafından ödeniyor.

Dışarıdan bakan birisi Cora'yı tarif edecek olursa, hayli dişi bir kadın figürü çıkar ortaya. Oysa gayet erkeksi yanları da var: hakimiyeti ve soğuk cinselliği. Üstünlüğünden zevk alıyor ve ben depresif nöbetler geçirdiğim zaman, beni kurtarıyor. Hatta tam da bu kurtarıcı edası onu bizim oyunda baba rolüne oturtuyor, ama benim öz babamın bozduklarını bu şekilde düzeltebileceğinden şüpheliyim.

Ama Cora'nın da bana yaptıkları var, belki bu da küçük kızların oyununun bir parçasıdır.

Béla'nın kaçırılmasından ve kurtarılmasından sonra, hemen Floransa'ya gitme ihtiyacını duyuyorduk, ama Mario'nun hastaneden taburcu edilmesini beklemek istedik. Otelde her bakımdan şımartıldık; mafyanın vatanındaki insanlar candan ve müşfik olduklarını gösterdiler ve yaşadığımız dehşeti bize unutturmak için her şeyi yaptılar. Sık sık güneşin altında oturduk, Cadillac ile Ospedale'ye [hastaneye], çocuk arabasıyla da Teatro Greco'ya gittik. Pek çok başka turistin yaptığı gibi adlarımızı sabır otu yapraklarının üstüne kazıdık, oysa bir levhanın üstünde şu uyarı vardı: VIETATO SCRIVERE SULLE PIANTE [ağaçların üzerine yazı yazmak yasaktır]. Kortejin tam ortasında bir Rus akordeon çalıyor, yaşlıca bir kadın ona *Kara Gözler* ve *Kalinka* şarkılarıyla eşlik ediyordu; ona hayrandık ve Béla'ya şapkasına para attırıyorduk.

Otel odasında oturduğumuz zamanlar televizyonu açıyorduk; Emilia RAI TRE'de, şişmanca adamların Donizetti şarkıları söylediği "Club della lirica [opera kulübü]" programını seviyordu.

Taormina'nın daracık sokaklarında araba sürmek öyle özel bir beceriydi ki, bundan Cora bile hoşlanmıyordu. Park yerlerinin önü düşüncesizce kapatılıyordu ve pek çok

kere geniş arabamızı, başka arabalarla kuşatılmış olduğu için kullanamadık.

Dört gün sonra Mario hastaneden çıktı, ama bir süre daha yaralı kolunu sakınması gerekiyordu; araba sürmesi düşünülemezdi.

Cora grip kapmıştı. "Eve dönmek istiyorum, nihayet resim yapmalıyım," dedi, "boş durmak bana yaramıyor."

"E, bu sefer nasıl bir seri olacak?" diye sordum, yarı şaka, yarı korkuyla.

"'Çıplak Maja' üzerine çeşitlemelere ne dersin?" dedi ciddiyetle, "bildiğin gibi modern resimlerde klasik alıntılar cezbeder beni. Ve Judith serisi tamamlandı artık."

Mario'nun ateşi çıkan Cora ile birlikte, benim biletimi kullanarak uçakla dönmesine karar verdik. Ben ise Emilia ile birlikte arabayı geri getirecektim. Başka çarem var mıydı ki? Arabalı trenler kışın sefer yapmıyordu. Emilia bana, "canımın içini Cora'yla gönder, araba yolculuğu çok yorucu," tavsiyesinde bulundu.

Ama o uzun yolculuktan gerçekten de ürktüğüm halde, çocuğumu kesinlikle tek bir gün bile yalnız bırakmak istemiyordum. Mario ve Cora'yı havaalanına götürdüm. Beni epey şaşırtarak anaç tavuk tavrı takındı. "Dikkatli sürün! Dante ile karşılaştığından beri gerginsin! Kesinlikle hiçbir otostopçu almayın! Bu parayı alın, hayır fazla değil. Bir gece fazladan geceleseniz de olur, ama sakın..."

Kucaklaştık. Emilia ve Mario birkaç gün sonra tekrar görüşeceğimiz halde daha otelde tutkuyla vedalaşmışlardı.

Ertesi gün, Messina'dan Regiio di Calabria'ya feribota binmek üzere hareket ettik. Ben sürüyordum, Emilia Béla ve Pippo ile birlikte arkada oturuyordu. Gerçi artık ehliyeti vardı ve yeteneksiz bir acemi değildi, ama çabuk yoruluyordu ve asla yarım saatten fazla direksiyon başında otura-

mıyordu. Beşte hava kararıyordu, daha fazla araba yolculuğu yapmak istemiyorduk. Pek de nezih sayılmayacak bir otelde durduk, çift kişilik bir oda tuttuk ve yemeğe gittik. Akşam, Béla'yı Pippo'ya emanet edip dışarı çıkmayı düşünmediğimiz için erkenden yattık.

"Ah Emilia, galiba aşırı endişeli bir anne olmaya başladım... Bu hiç de doğru bir şey değil!"

"Böylesi bir şok sonrasında normaldir," diye teselli etti beni Emilia, "yaşadığımız korku hâlâ hepimizin iliklerinde."

O gece Cadillac'ın yan camını kırdılar. Fazla bir şey çalınmadı, çünkü valizleri odaya çıkarmıştık. Bir yün battaniye eksikti, küçük fotoğraf makinem ve Emilia'nın yiyeceklerle dolu hasır alışveriş sepeti gitmişti. Tamirhanede, Amerikan arabasına uyan bir yan camın Roma'dan sipariş edilmesi gerekeceğini söylediler. "Peki ne kadar sürer bu?" diye sordum.

"Bakalım hele, en fazla üç gün."

Cora'yı aradım. "Ne yapalım? Üç gün beklesek mi yoksa arabayı burada bırakıp trenle mi dönsek? O zaman bir kere daha buraya gelip arabayı almam gerekecek."

"Oteliniz çok kötü ve sıkıcı değilse, üç gün orada kalın," dedi, "bu havada camsız yolculuk yapamazsınız. Bu arada Jonas aradı - aptallık edip ona Béla'nın kaçırıldığından söz ettim. Maalesef felâket telaşlandı, seni uyarmak üzere söylüyorum!"

"Ah Cora, bunu yapmamalıydın..."

"Biliyorum, ama oldu bir kere. Kısaca, otelde kalın ve sıkılın; ben çok meşgulüm, tam yeni bir resme başladım. Ayrıca, Mario terası mükemmel yapmış; hiç kimse bana, Don'un zevksiz bir parkenin altında yattığını söyleyemez! Bayıldım, baharda bu yerin değerini fazlasıyla anlayacağız."

Emilia ahizeyi elimden kaptı. "Mario yanında mı?"

"Hayır, havaalanında bir taksi tuttum ve onu kendi evinin önünde indirdim. Şu an çalışamaz, kendine dikkat etmesi gerekiyor. Araba tamiri için paraya ihtiyacınız var mı?"

Ertesi gün -çirkin odamızda gerçekten çok sıkılıyorduk, dışarıda da yağmur yağıyordu- tamirhanenin ustabaşı bize felaket haberini getirdi: ısmarlanan pencere camı ancak bir hafta içinde gelebilecekti, çünkü Roma'da da hazırda yoktu. Kudurdum. Camın idareten de kapatılabileceğini söyledi adam, ne de olsa sadece yan pencereydi. Onayladım ve pencerenin önüne, yağmur ve rüzgârı kesecek bir naylon muşamba yapıştırdılar. Tamirattan vazgeçtim ve hasarı ancak Floransa'ya döndükten sonra gidermeye karar verdim.

Cora'yı tekrar aradım, ama telefonu açmadı.

İkinci bir kere dışarıda gecelemek istemiyordum, aslında kaçırılma gecesinden beri otel odalarından iyice soğumuştum. Gerçi eve kadar önümüzde uzun bir mesafe vardı, ama kendi yatağımda yatmak istiyordum, bir kere daha cam kırılmasından, hatta çocuğumun kaçırılmasından yakınmak istemiyordum.

Floransa'ya gecenin çok geç saatlerinde vardık. Aşırı yorgundum ve aynı zamanda fazla gerilmiştim. Emilia yükü fazla paylaşmamış olduğu için vicdan azabı içindeydi. "Sen yat hemen," teklifine bulundu, "ben Béla'yı yatırırım ve valizleri alırım, sen her şeyi bana bırak."

Teklifini kabul ettim.

Ev karanlıktı, Cora mutlaka uyuyordu. Soyundum, dişlerimi fırçaladım ve yatak odamın penceresini açtım. Birden, Cora'ya bir an, sağ salim döndüğümüzü söyleme ihtiyacı hissettim. Sonra içi rahat bir şekilde uyumaya devam edebilirdi.

Usulca odasına girdim ve ışığı yaktım. Derin uykudaydı, kızıl saçları yastığına yayılmıştı; duygulandım ve onu uyandırmaktan vazgeçtim.

Tam lambayı söndüreceğim sırada onun yanında koyu saçlar gördüm. Don! Yanılsamayı gözlerimden silmek için

gözlerimi ovuşturdum ve bir daha baktım - Ruggero?

Işık Cora'yı uyandırdı. Doğruldu, uykulu bir şekilde, ama aynı zamanda sinsice gülümsedi. Gerinirken yorgan yanındakinin üstünden kaydı ve derin uykudaki Jonas'ı tanıdım.

Cora gözlerini ovuşturdu. "Geldiniz mi?" diye sordu aval aval. Bir mermer heykel gibi donakaldım. "Ha," dedi sırıtarak, "insanın pedagojik nedenlerle neler yaptığını görüyorsun..."

Kapıyı hızla çarptım, mutfağa koştum, bir sandalyeye çöktüm ve ağlamaya başladım. Emilia saatin geç olmasına rağmen çamaşır makinesini doldurmaktaydı, fazla çamaşır birikmesinden hoşlanmıyordu. "Yavrucuğum, ne oldu? Fazla yoruldun," dedi ve saçlarımı okşadı.

"Jonas Cora ile birlikte yatakta," diye hıçkırdım.

Emilia Béla'nın blucinini düşürdü. "Nasıl?"

"Doğru duydun!"

Yanıma oturdu. "Cora kötü bir kız," dedi.

Ağlamaya devam ettim. "İki tane zehir hapın daha var mı?" diye sordum.

"Tabiî, ikiden de fazla," dedi dostça.

Buzdolabını açtım ve taze kesilmiş kan ve karaciğer salamı buldum; hayal gücünden yoksun Jonas ziyaretlerinde her zaman yanında bunlardan getirirdi; noel zamanı olduğundan ayrıca kocaman bir kavanoz kaz içyağı da vardı.

"Hemen yukarı çık," diye emrettim Emilia'ya, "ve bana iki hap getir! Sevgililere kahvaltıda öyle karaciğer salamı dilimleri ikram edeceğim ki, bayılacaklar."

"Elbette canım, dört tane birden getiriyorum, böylece Mario'nun ve benim de icabımıza bakarsın."

Ona öfkeyle baktım. "Espri yapmıyorum. Mario ve seni seviyorum, sizler için zehir gerekmiyor."

"Cora ve Jonas'ı da seviyorsun," dedi, "yoksa bu kadar hiddete kapılmazdın. İnsan sevdiği herkesi öldüremez."

Ağladım.

Emilia şefkatle sırtımı okşadı. "Gel, yat hadi. Fazla yorgunsun. Yarın her şey bambaşka görünür gözüne. Sahi Jonas niye gelmiş?"

"Bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum: Cora telefonda ona Dante'den söz etmiş. Herhalde beni ve çocuğu geri götürmek istiyor."

Emilia yatmaya gitti, ben onun sözünü dinlemeyip mutfakta kalıp oturdum. Öfkeyle, Emilia'nın nefret ettiği Kara Orman köy ekmeğinden bir dilimin üstüne karaciğer ezmesi sürdüm. Mutfak bıçağına baktıkça içime kötü düşünceler doluştu. Sahte kız arkadaşları ve aldatan kocaları bıçaklamak lazımdı. Ona çalmayı öğretmiştim, o da kocamı çalmıştı! Bıçağı tahta masaya sapladım.

Sonra, Jonas'ın yarın sabah erkenden oğlumla birlikte çekip gidebileceği şüphesine kapıldım. Elimde bıçakla sokağa çıktım. Eve dönerken Jonas'ın arabasını nasıl oldu da görmemiştim, hem de tam yandaki evin önünde park etmiş duruyorken? Bıçağı sağ arka lastiğe sapladım. İyi geldi. Bu kanlı eylemi tekrar tekrar yaptım. Öteki üç lastiği sağlam bıraktım. Artık Jonas ancak lastik değiştirdikten sonra yola çıkabilir, şimşek hızıyla tüyemezdi.

Bıçaklama faslından sonra yatağa girdim, ama uykuya dalmam düşünülemezdi bile. Kendim de Jonas'ı aldatmıştım, bunu düşünmeye çalıştım, onu koca olarak artık istemediğimi, bu olaydan sonra onu nalıncı keseri gibi kendine yontmakla suçlayabileceğimi, ödeşmiş olduğumuzu düşündüm. Köyünün tüm kızlarıyla yatmış olsaydı aldırış etmezdim, ama en iyi arkadaşımla, bu affedilmez görünüyordu. Cora'ya da delicesine öfkelenmiştim. Her erkeğe sahip olabilirdi, niye ille de Jonas, onu sevmiyordu ki? Neden onu böylesine aşağılaması gerekiyordu? Jonas'ın prensiplerine sadakatsizlik edince utançtan yerin dibine geçeceği besbelliydi. Yoksa

Cora, Sicilya'daki kaçırma olayından sonra benim Almanya'ya, Jonas'ın yanına döneceğimden mi korkuyordu? Korku içindeyken birkaç kere bu tür düşünceleri dile getirmiştim. Ben bu konuyu bir kere daha düşünmeden önce bu planları sabote etmek istemiş olması mümkündü.

Gözümün önüne gittikçe daha kanlı görüntüler geldi: Cora ve Jonas, Mario tarafından titizlikle gömülmüş halde asil parkenin altında Don'un yanında yatıyordu. Kendimi aşağılanmış, ihanete uğramış, aldatılmış hissediyordum. İntikam almak zorundaydım. Ölüm cezası mı uygundu, yoksa ömür boyu zindan mı?

Birden yeni bir alternatif geldi aklıma: Sabah erkenden ikisinin yanına yatağa girebilirdim, ya şeffaf gömlekle ya da daha iyisi çıplak Maja olarak. "Sevgili Cora, benim Goya tarzında resmimi yapmak istiyordun! Sevgili Jonas, işte buradayım, arzu dolu karın..."

Sofu kocam utançtan ölecek, Cora gülecekti.

Uyuyanların üstüne buz gibi soğuk su dökmek istiyordum, Cora'nın resimlerini asitle mahvetmek, Don'u mezardan çıkarıp yanlarına yatağa yatırmak. Buz gibi su yerine benzin de düşünülebilirdi - bir kıvılcım yeterdi; bu cadı, ikiyüzlü herifle ve pembe villayla birlikte cehennemi boylardı. Ya da daha bu gece arabaya atlayıp yola çıkmalı, çocuğumla birlikte Almanya'ya mı kaçmalıydım, zina eden çifti mutluluklarına terk ederek? İkisini depresyona sokacak bir veda mektubu mu bırakmalıydım? Eskiden bana fil derlerdi, düşmanlarımı ezmeye eğilimli olduğum için. En çok kendi kanımdan insanlardan çekmiştim, ama yalnızca Cora, içimde o geceki gibi ak kor halinde bir öfke ateşi yaratmayı başarmıştı.

Benim yokluğumda resim mi yapmıştı, yoksa iki gün boyunca Jonas ile yatakta oynaşıp durmuş muydu? Aklım karmakarışık halde yatağımdan çıktım, atölyeye süzüldüm.

Şaşkınlık içinde orada bir noel ağacı (Kara Orman çamı) duruyordu, saman çöpünden yıldızlar, kırmızı elmalar ve balmumundan mumlarla süslenmiş halde. Her şey doğaldı, Sicilya'daki gibi yaldızlar, elektrikli plastik yıldızlar falan yoktu; Jonas sade ve ölçülü süsleri severdi. Alyansımı çıkardım ve yeşil ağaca astım.

Yerde eskizler vardı. Cora Jonas'ı kompozisyon içinde resmetmişti: yanında çam ağaçları ve Alman karaciğer ezmesi. Yüz ifadesi üç resimde de aynı şekilde karikatürize edilmişti: güzel ve kibirli, çalışkan ve ağır, sofu ve şehvetli. Cora çok yetenekliydi.

Karaciğer ezmesi resmi iştahımı tekrar açtı, merzengüşü fazla olduğu halde. Evde bir hayalet gibi dolaştım ve mutfakta bir ekmek daha tıkındım. Bu yağlı şey sivilceleri azdırıyor, diye düşündüm bezginlikle, çünkü nadiren olduğu gibi, Dante ile olarak yaşanan ilgili stresten sonra tenim hayli yıpranmış görünüyordu. Banyoda, yüzümde kırmızı lekeler, gözlerimde şiş ve saçlarımın karışık olduğundan iyice emin oldum. Cora'nın gece kremine uzandım; "hassas ciltler için" ateş pahası Japon lüksü. Bu ürünü hiddetle yanaklarıma çarptım, en sevdiği parfümden yarım şişe kadarını terli geceliğime döktüm ve krem kutusunun tamamını Art nouveau fayanslarının üzerine boşalttım. Sonra daha da adice şeyler geldi aklıma - kaz yağını aldım ve gece ve gündüz bakım kremi kutularını soğan kokulu kaz yağıyla doldurdum. Koku kendini belli ediyordu, bu yüzden de Cora'nın parfümünü şişe iyice boşalana kadar banyoda sağa sola döktüm. Banyo -bir rüya, demişti Cora bir keresinde- bir domuz ahırına döndüğü zaman, kendimi daha iyi hissettim.

Gelecekte Cora'ya maddi bağımlılık içinde yaşamayacağıma yemin ettim. Kendi ellerimin emeğiyle kazanacaktım paramı ve bununla hırsızlığı kastetmiyordum. Turist rehbe-

ri olarak gerçi zengin olamazdım, ama kendi cilt kremime yetmesi gerekirdi.

Ancak sabaha karşı uyuyabildim, yağlı karaciğer ezmesi, ağır kokular ve travmatik olaylarla dolu iğrenç rüyalar gördüm. Bu rüyaların arasına ani bir çığlık cuk oturdu, yatağımdan fırladım ve yarı uykulu halde koşmaya başladım. Béla! diyordu annelik içgüdüm.

Çığlık banyodan geliyordu. Rekor sürede oraya koştum, okulda yüz metre koşusunda olduğundan daha hızlı gitmiştim. Muazzam bir hızla, buz pisti görevi gören kremlenmiş fayansların üzerinde, Cora'nın yanı başında yeri boyladım ve şimdi ben de acı ve dehşetten çığlık atıyordum.

Kocağında Béla ile Emilia ve altında bir donla Jonas toplandılar ve hiçbir şey anlamadılar. Banyoda bir ilkyardım görevlisi bize ağrı kesici iğneler yaptıktan sonra hastaneye götürüldük. Röntgen çekildikten sonra, Cora'nın bir bacağını, benim de bir kolumu kırdığımız saptandı.

Hastane odasında yan yana yataklarda yattık ve karşılıklı olarak inledik. Emilia her gün ziyaretimize geldi. Jonas, annesi nihayet torunuyla tanışabilsin diye Béla'yı evine götürdü. Gözyaşları arasında, Béla'yı on dört gün içinde geri getireceğine söz verdi. Ben ayrıca, su yeşili kâsemi istedim, onu da getirecekti.

"Bugün size bir şey söylemem gerekiyor," dedi Emilia ziyaretlerinden birisinde, "siz iyileştikten sonra, sizden ayrılıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduk bir ağızdan.

"Mario'nun yanına taşınacağım."

Şaşırmıştık. "Emilia, sen evlenmek istiyorsun! Tebrikler!"

"Çocuklar, ne kadar eski kafalısınız, insanın birlikte yaşaması için ille de evlenmesi gerekmez!"

Bunda gayet haklı, diye düşündüm.

Cora "Mario, pembe villamıza taşınmak istemez miydi?" diye sordu.

Emilia bundan kuşkuluydu. "Üç kadınla aynı çatı altında yaşamak isteyeceğini sanmıyorum..."

"Béla ve Pippo'yu unutuyorsun," dedim. Emilia düşünme süresi istedi.

O gittikten sonra, Cora'nın alçılı bacağına bir kalp resmi çizdim ve tam ortasına sol elimle biraz beceriksizce MARIO+EMILIA yazdım.

Cora onun yanına narin bir Eros resmi yaptı.

Ertesi gün Emilia'nın şartlarını öğrendik. "Çatı dairesi tadil edilecek ve büyütülecekti. Ayıca bana söz vereceksiniz, bir daha asla aynı erkekle..." Kızardı.

Güldük ve söz verdik. Samimiydik.

17
Sedef rengi

Cora ve ben şimdiye kadar pek çok insana en sevdikleri rengi sorduk. Artık, erkeklerin bu tür konulardan genel olarak uzak durduklarını ve bizi aptal küçük kızlar olarak gördüklerini biliyoruz; Jonas buna iyi bir örnek. Friedrich de belirli bir renge karar vermek istemiyor ve aklında daha önemli şeyler olduğunu iddia ediyor. Cora'nın annesinin Acem pembesini tercih ettiğini çoktan beri biliyorum, profesör beni dehşete düşürerek: "su yeşili," dedi. Mario kahverengi pantolonunu işaret etti, toprak rengine çalan, hayalgücü içermeyen bir renk. Cora iskele kuşunun mavisi ile zümrüt arasında kararsız. Emilia sıcak bir kırmızıyı seviyor, bunu "anneliğe özgü" bir renk olarak algılıyormuş. Benim en sevdiğim renk sedeftir. Emilia bunu kabul etmiyor: "Bu sayılmaz," diyor, "bu bir renk değil ki."

"Yo, sayılır," diye ısrar ediyorum, sedef tüm renkleri içinde barındırır, gök kuşağının tüm yelpazesi var orada. Tüm renklerde, iç tabakası esrarengiz bir eriyikle kaplı, kelebek kanatları gibi gümüşümtırak-pembe ya da fırtına bulutları renginde ışıldayan inci istiridyesi kabuklarım ve de-

niz salyangozlarım var. En sevdiğim kabuğu plajda değil, hatıra eşyaları satan bir dükkânda buldum. Akdeniz'den değil, güney denizlerinden gelme. Kimi zaman bu kabuğun karşısında meditasyona dalıyorum, çünkü bana hayatın tüm bilmecelerinin bir simgesi gibi görünüyor. Aşk tanrıçası Venüs pek çok ressam tarafından incilerle süslenir, çünkü bir deniz kabuğunun içinden doğmuştur. İnsan kulağı da bir midyeye benzer ve doğa eğer onu da sedef pırıltısıyla donatmış olsaydı daha güzel olurdu. Müslümanlar erkeklerin mezar taşlarını türbanlarla, kadınlarınkini deniz kabuklarıyla süsler.

Cora benim koleksiyonumun karşısına geçtiği zaman alaycı bir şekilde gülüyor.

Mario bana bir raf yaptı. Birtakım karanlık kanallar yoluyla bana 12 minyatür sütun getirdi, bunlar mutlaka bir prensin köşkünden gelmedir. Bu arada Cora'ya son kız arkadaşını göstermek amacıyla habire gelip duran Ruggero, üstü düz mermer sütunların üzerinde sağlam bir şekilde duran cam levhalar kesti. Bu vitrin tüm hazinelerimi içine alıyor, ister çalınmış olsun, ister bulunmuş, toplanmış ya da satın alınmış olsunlar.

En sevdiğim kabuğumu seyrettiğim zaman belirli bir renkte karar kılmayıp tüm renk paletini birden seçmiş olmaktan dolayı mutluyum. Bu çeşitlilik bana, hayatın zenginliğinin simgesi gibi görünüyor. Bir ressam nasıl böylesi dolu dolu bir zenginlikten vazgeçip de kendini siyah-beyaz-kırmızı ile sınırlayabilir!

Zaman zaman babamın dar hayatı, kendi yeteneğini geliştirememe yeteneksizliği karşısında acıma duygularıyla doluyorum. En sevdiğim kabuğu, bir köşeciğinde babamın kül kabının gömülü olduğu Henning'in mezarına giderken yanıma aldım. Şimdi o kabuk, Emilia'nın âdet gereği buraya yığdığı beyaz plastik leylakların yanında, bir taşmış gibi du-

ruyor. Béla kabuğu tabiî oradan almak istiyor. Kendimi, "hayır, o dedeye ait!" derken buluyorum.

"Dede?" diye soruyor çocuğum.

Onu öpüyorum, dönmek üzere yürümeye başlıyoruz. Her defasında, içinde yaşlı bir söğüdün bulunduğu bir bahçenin önünden geçiyoruz. Açık yeşil dalları duvarın üzerinden sarkıyor ve ben, narin ve taze bir filizin usulca kafama sürüneceği şekilde geçmeye çalışıyorum. Eğer duvar ile kaldırım arasındaki doğru yeri kaçırdıysam geri dönüp ikinci kere deniyorum (ama yalnızca, kimse beni izlemiyorsa). Babamın, annemin ya da Carlo'nun saçımı okşadıklarını hayal ediyorum, ne yazık ki hiçbir zaman yapmadıkları bir şeydi bu.

Eve dönüş yolu uzun değil, ama benim önümde yine de çok uzun bir yürüyüş var. Hedefe varmak zor, ama meçhul değil: Ölmüş annemi ve babamı affetmek istiyorum.

Elinizdeki kitap "erkeklerle ve hayatla dalga geçen" iki kız arkadaşın maceralarını anlatıyor. Onaltı yaşındayken aynı sınıfa düşen Maja ve Cora'nın, farklı aile yapılarından gelmelerine karşın çok önemli bir ortak noktaları vardır: mutsuz çocukluklarından ve ailelerinden kurtulma isteği. İçlerinde çocuksu bir yaramazlık taşıyan iki kafadar, geçmişlerinden kaçarken yollarına çıkan erkekleri kendilerine özgü (!) yöntemlerle bertaraf ederler ve sonunda Toskana'da, özledikleri anne-babayla yeni bir hayat kurarlar. Ingrid Noll'ün kaleme aldığı cinayet romanları alışıldık tarzın oldukça dışında hikâyeler. Bu eserlerde ölüm ve cinayet adeta olağan ve hatta doğa gereği bir karaktere sahip. *Sevdiklerimin Kelleleri*'ne başından sonuna hâkim olan kara mizah da bundan kaynaklanıyor. Ancak Noll yine de ölülerden çok, yaşayan kahramanlarıyla ilgileniyor ve onları günlük yaşamın dramlarına sürükleyen psikolojik sebepleri irdeliyor.

İLETİŞİM 670
ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI 147

ISBN 975-470-851-7